

การพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
โดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน

สุภาวดี วรรณทรกิจ

วิทยานิพนธ์นี้เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University

All rights reserved

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

พฤศจิกายน 2549

การพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

สุภาวดี วรรณทกิจ

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

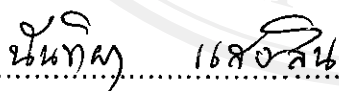
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิธิตา อติภัทรนันท์

กรรมการ

รองศาสตราจารย์ นันทิยา แสงสิน

กรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิรัตน์ ไวยกุล

8 พฤศจิกายน 2549

© ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิธิตา อติภัทรนันท์ ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ นันทิยา แสงสิน กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิรัตน์ ไวยกุล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนวิทยานิพนธ์สำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ จันจิรา ศิริพัฒน์ และอาจารย์สุรีย์วรรณ อุ่นวงษ์ เป็นอย่างยิ่งที่ได้ให้ความกรุณาตรวจสอบบทเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ประเมินประสิทธิภาพของบทเรียน และช่วยประเมินความสามารถในการพูดของผู้เรียน ในทุกบทเรียน ตลอดจนให้คำแนะนำ

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์สัมพันธ์ อินทวงค์ เป็นอย่างยิ่งที่ได้ให้ความกรุณาตรวจสอบแบบประเมินบรรยากาศในชั้นเรียน และให้คำแนะนำ คำปรึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติในการทำวิจัยจนสำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณาจารย์ โรงเรียนปายวิทยาคาร ที่ได้อำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาการดำเนินการทำวิจัย และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ที่มีความตั้งใจและให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนคณาจารย์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ และสาขาที่เกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้และประสบการณ์ที่มีคุณค่ายิ่ง ทำให้การวิจัยสำเร็จได้ด้วยดี

ขอกราบพระคุณ คุณพ่อชิตและคุณแม่บุปผา ที่เคารพรักยิ่งที่ได้มอบชีวิตและเป็นกำลังใจตลอดการทำวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณ คุณวสุพงษ์ ฉลาดวงศ์ ที่เป็นพลังใจสำคัญในการเรียนและการทำวิจัยมาโดยตลอด

ท้ายสุดนี้ ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่น TEFL'2003 และรุ่นพี่ TEFL ทุกคนที่ให้คำแนะนำ กำลังใจ และความช่วยเหลือเสมอมา

ส่วนคุณความดีของวิทยานิพนธ์นี้ขอมอบแด่บิดามารดาและครูอาจารย์ทุกท่าน

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
โดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน

ผู้เขียน นางสาวสุภาวดี วรรณทรกิจ

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษ)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิธิดา อติภัทรนันท์ ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์นันทยา แสงสิน กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน และเพื่อศึกษาบรรยากาศในชั้นเรียนหลังการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 36 คน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว รหัสวิชา ๑40204 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ประเภท คือ ประเภทที่ 1 เครื่องมือสำหรับการสร้างและใช้บทเรียน ได้แก่ แบบสำรวจความต้องการและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว หลักสูตรแม่แบบ และบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วย 6 บทเรียน ประเภทที่ 2 เครื่องมือประเมินผลเพื่อพัฒนาบทเรียน ได้แก่ แบบประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน และแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในการปฏิบัติงานหลังจากเสร็จสิ้นการเรียนในแต่ละบทเรียน ประเภทที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษทำการทดสอบก่อนและหลังการเรียนรู้บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน และแบบสอบถามบรรยากาศในชั้นเรียนหลังจากผู้เรียนเรียนบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนรู้

แบบมุ่งปฏิบัติงาน โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. บทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วย 6 บทเรียน มีประสิทธิภาพมากและมากที่สุด
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้นหลังการเรียนบทเรียน ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน
3. บรรยายภาคในชั้นเรียนมีความเหมาะสมมากหลังการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

Thesis Title Development of English for Tourism Lessons Employing
Task-Based Learning

Author Miss Supawadee Worrappattarakit

Degree Master of Education (Teaching English as a Foreign Language)

Thesis Advisory Committee

Asst. Prof. Dr. Nitida	Adipattaranan	Chairperson
Assoc. Prof. Nanthiya	Saengsin	Member

ABSTRACT

The purposes of this research were to develop English for Tourism lessons employing task-based learning to promote English speaking ability, to compare English speaking ability of learners before and after employing task-based learning lessons and to study classroom atmosphere after employing task-based learning. The target group was 36 Mathayom Suksa 5/1 students, enrolled in the English for Tourism course (E40204) in the first semester of the academic year 2005 at Paiwittayakarn School, Pai District, Mae Hong Son. There are 3 types of the research instruments. The first type used for designing and implementing the lessons was the need survey asking learners' need and interests, the proto-syllabus, and 3 units of 6 English for Tourism lessons employing task-based learning. The second type was evaluation form used for evaluating the effectiveness English for Tourism lessons employing task-based learning, the speaking ability evaluation form used after studying each lesson.

The third type used for collecting data was the English speaking ability test which was implemented before and after learning English for Tourism lessons employing task-based learning and the questionnaire of the learners' opinions about classroom atmosphere after employing task-based learning. The data obtained were analyzed by using mean, standard deviation, and percentage.

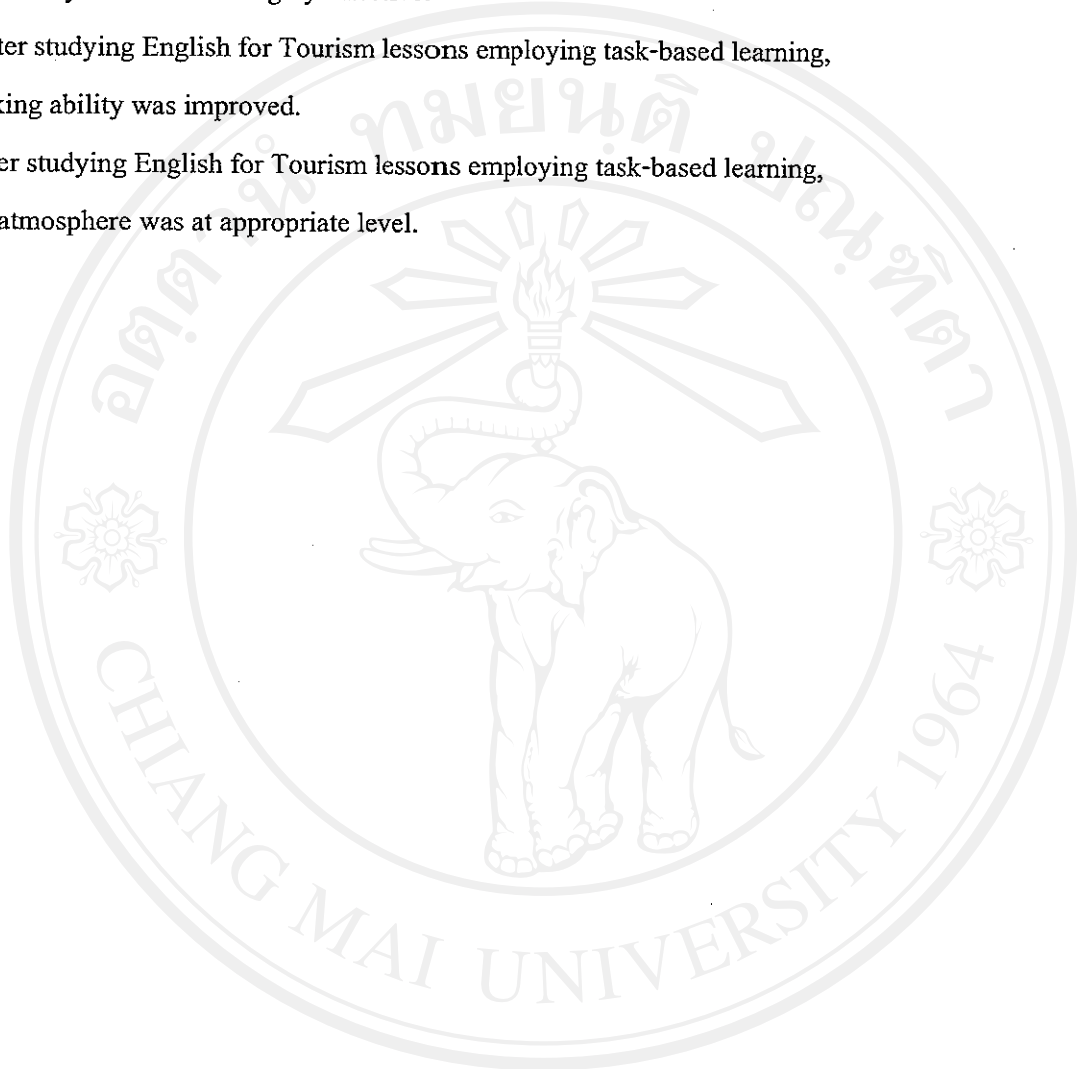
The results were as follows :

1. The English for Tourism lessons employing 6 task-based learning lesson plans

For 3 units were very effective and highly effective.

2. After studying English for Tourism lessons employing task-based learning, learners' speaking ability was improved.

3. After studying English for Tourism lessons employing task-based learning, the classroom atmosphere was at appropriate level.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญแผนภูมิ	๗
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	12
สมมติฐานการวิจัย	13
ขอบเขตการวิจัย	13
นิยามศัพท์เฉพาะ	13
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	14
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน	16
แนวการสอนโดยใช้หัวข้อเรื่อง	16
ความหมายของงานและการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน	17
องค์ประกอบของงาน	19
หลักการเลือกงานปฏิบัติที่ดี	26
การพัฒนาหลักสูตรแบบมุ่งปฏิบัติงาน	27
ข้อดีของการจัดหลักสูตรแบบมุ่งปฏิบัติงานและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	28
เอกสารเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	31
ความหมายของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	31
องค์ประกอบเกี่ยวกับความสามารถในการพูด	33
ระดับความสามารถในการพูด	34
การวัดและการประเมินผลทักษะการพูด	36
เกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการพูด	38

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
เอกสารเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน	40
ความหมายของบรรยากาศในชั้นเรียน	40
องค์ประกอบที่ช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน	42
รูปแบบของบรรยากาศในชั้นเรียน	44
อิทธิพลของบรรยากาศในชั้นเรียนที่ดี	45
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	47
รูปแบบการวิจัยและกลุ่มเป้าหมาย	47
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	47
การดำเนินการทดลองและปรับบทเรียน	80
การเก็บรวบรวมข้อมูล	93
การวิเคราะห์ข้อมูล	96
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	97
ผลการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียน แบบมุ่งปฏิบัติงาน	97
ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและ หลังการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียน แบบมุ่งปฏิบัติงาน	99
ผลการวิเคราะห์เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน	100
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	101
สรุปผลการวิจัย	101
อภิปรายผลการวิจัย	102
ข้อเสนอแนะ	112
ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน	112
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	113
บรรณานุกรม	114

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า	
ภาคผนวก	120	
ภาคผนวก ก	รายนามผู้เชี่ยวชาญ	121
ภาคผนวก ข	แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยว	122
ภาคผนวก ค	แบบประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน	126
ภาคผนวก ง	แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน	130
ภาคผนวก จ	แบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อน และหลังการเรียน	133
ภาคผนวก ฉ	องค์ประกอบและเกณฑ์การประเมินความสามารถ ทางการพูด ในการปฏิบัติงานของผู้เรียนในบทเรียน รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว	135
ภาคผนวก ช	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการประเมิน ประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ที่ใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน	138
ภาคผนวก ซ	คะแนนและคำร้อยละความสามารถทางการพูด ของผู้เรียนหลังการเรียนจบแต่ละบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยว	139
ภาคผนวก ฌ	คะแนนและคำร้อยละความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนการเรียนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อ การท่องเที่ยว	153
ภาคผนวก ฎ	แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน	155
ประวัติผู้เขียน		171

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 คำร้อยตะของคะแนนที่ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว	48
2 หลักสูตรแม่แบบ	51
3 แผนการสอนระยะยาว	57
4 คำเฉลย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและประสิทธิภาพของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 1 เรื่องภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ของแม่ฮ่องสอน (The Geography and The History of Mae Hong Son)	60
5 คำเฉลย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและประสิทธิภาพของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 2 เรื่องบริษัทนำเที่ยว (At The Travel Agency)	61
6 คำเฉลย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและประสิทธิภาพของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 3 เรื่องการเดินป่าและการล่องแพ (Trekking and Rafting)	62
7 คำเฉลย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและประสิทธิภาพของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 4 เรื่องวัดที่มีชื่อเสียงในอำเภอปาย (The Famous Temples in Pai)	63
8 คำเฉลย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและประสิทธิภาพของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 5 เรื่องอาหารท้องถิ่น (Local Food)	64

สารบัญตาราง (ต่อ)

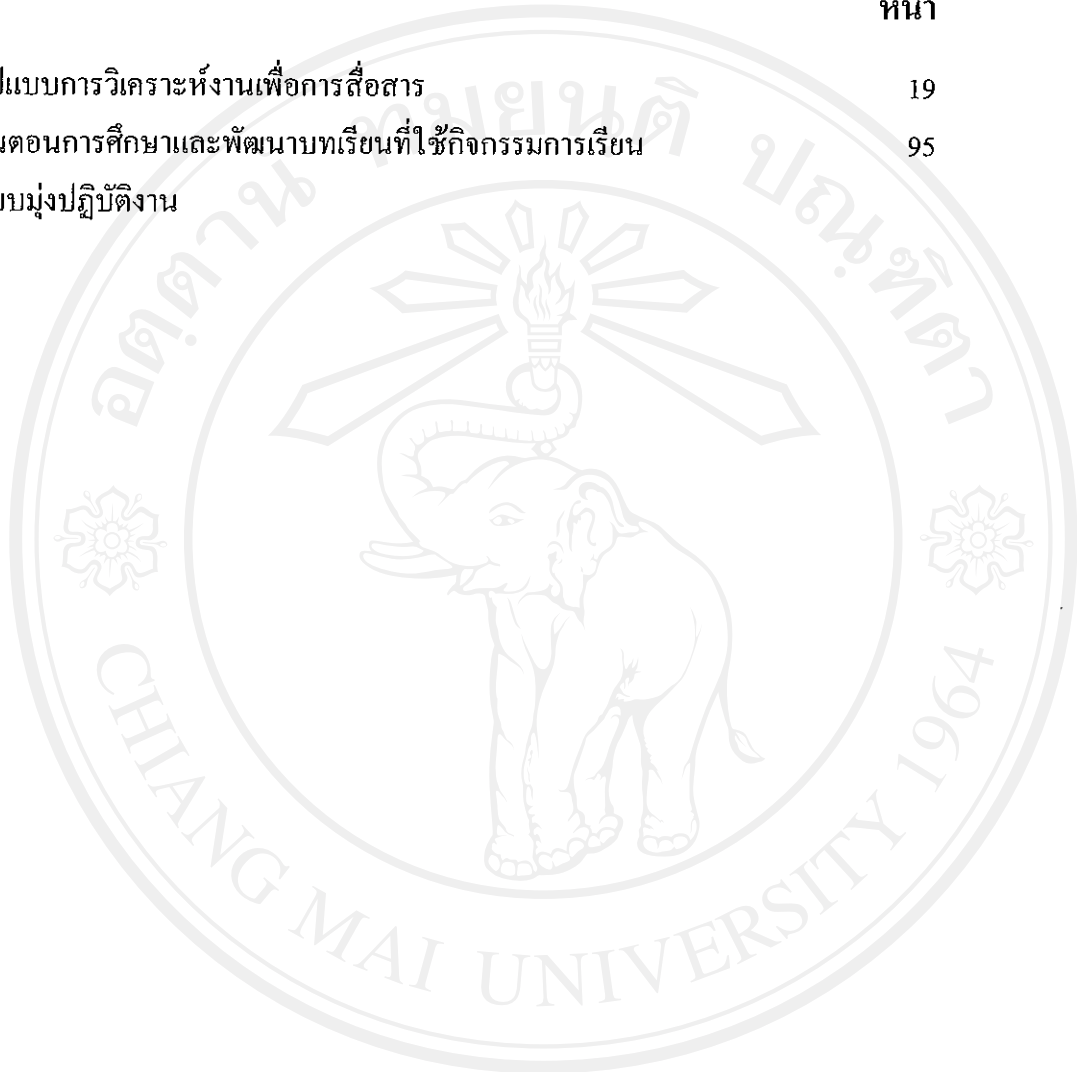
ตาราง		หน้า
9	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและประสิทธิภาพของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 6 เรื่องประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น (Local Festivals and Culture)	65
10	องค์ประกอบและเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการพูดในการปฏิบัติงานของผู้เรียนในบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว	68
11	ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูดหลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประวัติศาสตร์ความเป็นมา (บทเรียนที่ 1 เรื่องภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์แม่ฮ่องสอน)	71
12	ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูดหลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การท่องเที่ยว (บทเรียนที่ 2 เรื่องบริษัทนำเที่ยว)	72
13	ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูดหลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การท่องเที่ยว (บทเรียนที่ 3 เรื่องการเดินทางและการล่องแพ)	73
14	ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูดหลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 วัฒนธรรมประเพณี (บทเรียนที่ 4 เรื่องวัดที่มีชื่อเสียงในอำเภอปาย)	74
15	ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูดหลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 วัฒนธรรมประเพณี (บทเรียนที่ 5 เรื่องอาหารท้องถิ่น) (N=36)	75

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
16 คำเฉลี่ยว คำร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูดหลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 วัฒนธรรมประเพณี (บทเรียนที่ 6 เรื่อง ประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น)	76
17 การแยกประโยค Relative Clause โดยใช้ Relative Pronoun	84
18 คำเฉลี่ยวและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน	97
19 คำเฉลี่ยว ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำร้อยละ และระดับคุณภาพของความสามารถทางการพูดของผู้เรียนหลักการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน	98
20 คำเฉลี่ยว ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำร้อยละ และระดับคุณภาพของความสามารถในการพูดอังกฤษของผู้เรียนก่อนการเรียนและหลังการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน	99
21 คำเฉลี่ยว ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปรระดับความเหมาะสมของคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนหลังการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน	100

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิ		หน้า
1	รูปแบบการวิเคราะห์งานเพื่อการสื่อสาร	19
2	ขั้นตอนการศึกษาและพัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ แบบมุ่งปฏิบัติงาน	95

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University.
 All rights reserved

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการแสวงหาความรู้ เนื่องจากกระแสของโลกปัจจุบัน ซึ่งเรียกกันว่า โลกาภิวัตน์ (Globalization) และยังเป็นยุคแห่งการสื่อสารโดยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ทั้งหลาย หรือที่เรียกกันสั้นๆว่า IT (Information Technology) ซึ่งสื่ออิเล็กทรอนิกส์นั้น เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างมาก คือ ทุกคนสามารถค้นหาข้อมูลต่างๆ ที่ต้องการทราบผ่านเว็บไซต์ได้อย่างรวดเร็ว ลดภาระค่าใช้จ่ายเพราะไม่ต้องเดินทางไปให้ถึงสถานที่ที่เราต้องการทราบข้อมูลเพียงแต่ใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารเท่านั้น นอกจากนี้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวยังให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้ใช้บริการหาข้อมูลได้อย่างหลากหลายตามต้องการ ไม่ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายส่งผลทำให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเองให้เท่าเทียมกับคนอื่นและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ในการค้นหาข้อมูลต่างๆ ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์นั้น ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากว่าสารสนเทศ ที่ใช้ในการค้นคว้าข้อมูลต่างๆ นั้น ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อความ ดังนั้นการใช้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญมากขึ้นกว่าในอดีต ภาษาสากลที่ใช้สื่อสารกันของคนทั่วโลก คือ ภาษาอังกฤษ บรรดาประเทศที่มีใช้เจ้าของภาษาจึงเห็นความจำเป็นและความสำคัญที่จะต้องสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในด้านการติดต่อสื่อสารกับชนชาติต่างๆ ทั้งในด้านการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ จากสถิติพบว่าตั้งแต่ปี 2535 เป็นต้นมามีนักธุรกิจและนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเข้ามาเยือนเมืองไทยมากขึ้นทุกปี (สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2538) และในปี 2547 มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเยือนประเทศไทย จำนวน 12 ล้านคน เหลือแล้วพักในประเทศไทยเป็นเวลา 8 วัน โดยมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยคนละ 4,000 บาทต่อวัน (สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2547)

เนื่องจากอำเภอปายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของจังหวัดแม่ฮ่องสอน อำเภอปายเป็นเมืองที่สงบ อุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้ ในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวยังอำเภอปายเป็นจำนวนมาก โดยปริมาณการจองห้องพักและ

ปริมาณของการสร้างโรงแรม เกสต์เฮาส์ รวมทั้งปริมาณการซื้อทัวร์เพื่อนำเที่ยวเพิ่มขึ้นทุกปี อำเภอป่ามีโรงแรมขนาดใหญ่มากมายหลายแห่ง ทั้งที่เป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่โตมากก็นั้นแสดงให้เห็นว่าจำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวอำเภอป่าเป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เจ้าของกิจการดังกล่าวหลายกิจการ เช่น ผู้จัดการปายวิมานรีสอร์ท (นางนฤมล ลำไย, 31 ตุลาคม 2547), เจ้าของกิจการนอร์ทเทิร์นกรีน ปาย แอดเวนเจอร์ทัวร์ (นางธีรรัตน์ เอมसानันท์, 27 ตุลาคม 2547) และเจ้าของกิจการเอ แอดเวนเจอร์ทัวร์ (นายเมฆา ไข่มณีชัยตระกูล, 27 ตุลาคม 2547) ทั้งนี้เจ้าของประกอบการเหล่านี้มีรายได้จากการจัดท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ โดยเฉลี่ยปีละ 1,500,000 บาท/ปี จากการที่มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติมาเที่ยวที่อำเภอป่ามากขึ้นทุกปี ส่งผลให้ชาวบ้านมีรายได้จากการประกอบกิจการที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ยกตัวอย่างเช่น หมู่บ้านป่าขาม เป็นหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ใกล้ริมแม่น้ำป่าและใกล้กับแหล่งชุมชน ในอดีตเป็นหมู่บ้านที่เงียบสงบ ชาวบ้านประกอบอาชีพทำไร่ทำนา บ้านแต่ละหลังถูกสร้างเป็นแบบลักษณะที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิม คือเป็นบ้านไม้ชั้นเดียวมีได้สูง ปัจจุบันมีร้านค้า บ้านพักเพื่อรับรองนักท่องเที่ยว บ้านเกือบทุกหลังสองข้างทางถูกตัดแปลงกลายเป็นแหล่งประกอบการทางด้านการท่องเที่ยว ชาวบ้านสามารถพูดภาษาอังกฤษสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ รวมทั้งประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับการบริการการท่องเที่ยว เช่น การนวดแผนโบราณ การนำเที่ยว เปิดร้านอาหารไทย เป็นต้น สถานที่ท่องเที่ยวในอำเภอป่ามีหลากหลายที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจ ไม่ว่าจะเป็นวัดซึ่งมีประวัติความเป็นมาอันยาวนาน น้ำตก การขี่ช้างล่องไพร น้ำพุร้อน การอาบน้ำแร่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการล่องแพ (Rafting) และการเดินเที่ยวป่า (Trekking) ที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจเป็นพิเศษ เนื่องจากว่าสภาพป่าไม้ที่อำเภอป่ายังมีความอุดมสมบูรณ์ ดังนั้นจึงมีการจ้างงานเพิ่มขึ้น ทำให้ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษและมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษกลายเป็นที่ต้องการของสถานประกอบการธุรกิจและส่งผลให้ผู้มีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการพูดมีโอกาสได้รับการจ้างได้ง่าย (Sethasatian, 1995, p.1) ภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นคุณสมบัติที่สำคัญในการคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานอีกด้วย ผู้ที่สามารถใช้และพูดภาษาอังกฤษได้ดีในแต่ละสาขาวิชานั้นต้องเป็นผู้ที่เคยเรียนภาษาอังกฤษในสาขาวิชานั้นมาก่อน ซึ่งเราเรียกว่า ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes-ESP) โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจะนำไปใช้ในงานอาชีพของตนในอนาคต

ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนและโลก มาตรฐาน ด.4.2 ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือใน

การเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างร่วมมือและการอยู่ร่วมกันในสังคม รวมทั้งสาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ค 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่าง ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่าง มีวิจารณญาณ

โรงเรียนได้ตั้งวิสัยทัศน์ว่า มุ่งมั่นจัดการศึกษา ให้นักเรียนเป็นคนดี มีปัญญา ใช้ภาษาไทย และภาษาอังกฤษได้ดี มีความสุข มีความรู้คู่การทำงาน โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ เทคโนโลยี และวิถีชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียง นอกจากนี้โรงเรียนยังเล็งเห็นความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยว ในท้องถิ่น ประเพณีวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นที่ควรจะเผยแพร่ให้กับชาวต่างชาติทราบ ทั้งยังเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับประชากรในท้องถิ่น นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ เป็นการหารายได้ระหว่างเรียนรวมทั้งเป็นการสร้างจิตสำนึกให้ นักเรียนมีความรักความหวงแหนท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น ดังนั้น แผนการเรียนของโรงเรียน ปายวิทยาคาร ช่วงชั้นที่ 4 แผนการเรียนที่เน้นวิทย์-คณิต แผนการเรียนที่เน้นคณิต-ภาษา และ แผนการเรียนที่เน้นการงานอาชีพ จึงจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาให้มีการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวให้กับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถ สนทนาติดต่อสื่อสาร ให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นและชุมชนของตนเองมีความรู้ และสามารถแลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่างๆ ทั้งทางด้านวัฒนธรรม งานเทศกาลต่างๆ ได้ รวมทั้ง สามารถนำความรู้ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทักษะการพูดจึงมีความสำคัญต่อการเรียนวิชาดังกล่าวเป็นอย่างมาก กล่าวคือ เมื่อจบการศึกษา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ สามารถ แนะนำข้อมูลต่างๆ ภายในท้องถิ่นของตนเองได้รวมทั้งต้องมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี ต่างๆ และสามารถแนะนำสถานที่สำคัญต่างๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวได้ด้วย แต่ปรากฏว่าจากผล การประเมินผลการเรียนของผู้เรียนที่ลงทะเบียน เรียนรายวิชาดังกล่าวและการสัมภาษณ์ผู้สอน ของโรงเรียนปายวิทยาคาร (นางสุรีย์วรรณ อุ่นวงษ์, 10 พฤศจิกายน 2547) ผู้เรียนโดยส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีพอสมควร เนื่องจากทักษะทางภาษาของผู้เรียน คือ ขาดทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูด ซึ่งสังเกตได้ จากการประเมินผลการพูดของผู้เรียนไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด เนื่องจากหลายสาเหตุ ดังพอสรุปได้ดังนี้ สาเหตุหนึ่งก็คือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้สอนไม่ส่งเสริม ให้มีการฝึกพูดสนทนาเพื่อการสื่อความหมายเท่าที่ควร ด้านตัวผู้เรียนพบว่าในระหว่างการเรียน ในชั้นเรียนผู้เรียนไม่ให้ความสนใจ ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียนเท่าที่ควร ตลอดจนไม่

นำสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วไปฝึกปฏิบัติ รวมทั้งขาดความกล้าแสดงออกเนื่องจากไม่รู้คำศัพท์ ไม่รู้หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและไม่ทราบข้อมูล ส่งผลให้ไม่กล้าพูด หากนักทฤษฎีภาษานี้หรือพูดได้ตอบกลับก็กลัวตอบไม่ได้ กลัวพูดผิด ซึ่งสอดคล้องกับ สุมิตรา อังวิฒนกุล (2540) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนส่วนใหญ่ยังอยู่ในเกณฑ์ ที่ไม่น่าพอใจนัก กล่าวคือ ผู้เรียนยังไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้เท่าที่ควร หรือถ้าจะสื่อสารได้บ้างก็มักจะใช้ภาษาในลักษณะที่เจ้าของภาษาไม่ใช้กัน ด้านการเรียนการสอนพบว่าผู้เรียนไม่มีโอกาสในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากนัก กิจกรรมการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ (วิชัย ดีพร้อม , 2538) จากเหตุผลดังกล่าวส่งผลให้ทักษะการพูดของผู้เรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจนัก

ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษา เช่น Grabe and Stoller (1997) ได้ศึกษาการเรียนภาษา ที่มีจุดประสงค์เพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคลและการเรียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการพบว่าผู้เรียนสามารถเรียนรู้ทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในระดับพื้นฐานได้ หลังจากเรียนภาษาในระยะ 2 ปี แต่ผู้เรียนต้องใช้เวลาเรียนถึง 7 ปี จึงจะสามารถพัฒนาทักษะภาษาเชิงวิชาการด้านพุทธิพิสัย (Cognitive academic language proficiency) ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่มี โอกาสใช้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการได้ แม้ว่าจะไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษก็ตาม ดังนั้นจึงควรเริ่มสอนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมของผู้เรียนในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป วิธีสอนภาษาที่กำลังได้รับความสนใจในปัจจุบันที่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ คือการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา (Content-Based Instruction)

นักสอนภาษา Wesche (1993 cited in Brinton, 1998) ได้อธิบายถึงการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาว่าเป็นการสอนภาษาโดยประสานเนื้อหาเข้ากับวัตถุประสงค์ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษา เนื้อหาพร้อมกับการพัฒนาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ควรฝึกให้ผู้เรียนใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการทำความเข้าใจสาระของเนื้อหาโดยผู้สอนจะใช้เนื้อหากำหนดรูปแบบของภาษา (Form) หน้าที่ของภาษา (Function) บทเรียนและทักษะย่อย (Sub-skills) ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้ เพื่อที่จะเข้าใจสาระของเนื้อหาและทำกิจกรรมได้ การใช้เนื้อหานำไปสู่การสอนนี้ จะทำให้ผู้สอนสามารถสร้างบทเรียนให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงได้มากที่สุด ทั้งนี้ผู้สอนต้องเข้าใจ การสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ตลอดจนเข้าใจเนื้อหาและสามารถจัดลำดับเนื้อหาได้เป็นอย่างดี

หลักสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา คือเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-centered) ซึ่งกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนมีหลากหลายดังต่อไปนี้คือ

1. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือและกลวิธีการเรียนเป็นกลุ่มแบบอื่นๆ (Cooperative Learning and Other Grouping Strategies) ได้แก่ การเรียนแบบกลุ่ม การเรียนเป็นคู่ และการเรียนแบบร่วมมือ ซึ่ง Slavin (1990) กล่าวถึงวิธีการเรียนดังกล่าวจะช่วยทำให้ผู้เรียนสามารถต่อสู้กับอุปสรรคในการเรียนเนื้อหาวิชาที่ยากและซับซ้อนเพราะผู้เรียนได้รับการส่งเสริมให้มีปฏิสัมพันธ์ทั้งในการพูดและการเขียน ผู้เรียนเรียนรู้จากการช่วยเหลือซึ่งกันและกันแม้ว่าผู้เรียนจะมีความรู้หรือประสบการณ์และความสามารถในการใช้ภาษาที่ต่างกัน

2. กิจกรรมการเรียนรู้จากประสบการณ์หรือกิจกรรมที่มุ่งปฏิบัติ (Experiential or Task-based Learning) การเรียนแบบนี้จะมีการจัดสภาพแวดล้อมที่จะสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาทักษะด้านความคิด กลวิธีในการเรียนและการใช้ภาษาเชิงวิชาการในงานของวิชาต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการเรียนรู้ภาษาจะเน้นประสบการณ์ทางภาษาที่ใช้ในชีวิตจริงทั้งหมด (Whole Language Approach)

3. กิจกรรมที่ส่งเสริมกลวิธีการคิด การแก้ปัญหาและทักษะการเรียนรู้ (Strategies to Promote Thinking, Problem-solving and Study Skills) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวกับการคิดและการแก้ปัญหา

จากแนวคิดพื้นฐาน หลักการและกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา เป็นรูปแบบหนึ่งของการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่ประสานเนื้อหาเข้ากับวัตถุประสงค์ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กิจกรรมการเรียนการสอนจะเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยใช้ทักษะทั้งสี่ให้สัมพันธ์กับหัวข้อที่ผู้เรียนสนใจ และต้องการเรียน การเรียนรู้ของผู้เรียนเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การทำกิจกรรมมุ่งปฏิบัติ การได้รับการส่งเสริมกลวิธีการคิด การแก้ปัญหาลดจนทักษะการเรียนรู้เพื่อเตรียมผู้เรียนให้สามารถพึ่งพาตนเอง สามารถคิดวิพากษ์วิจารณ์ข้อมูลที่ได้จากเนื้อหาที่เรียน สามารถใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมพร้อมกับการพัฒนาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการต่อไป

บทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เนื้อหาของบทเรียนแต่ละบทเรียนได้มาจากการสำรวจความต้องการและความสนใจของผู้เรียน สอดคล้องกับการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา ซึ่งกิจกรรมการเรียน

แบบมุ่งปฏิบัติงานเป็นกิจกรรมหนึ่งในการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหลักสำคัญในการจัดกิจกรรมคือเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner - centered) บทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเป็นรูปแบบการสอนภาษา โดยใช้เรื่องราว (Theme-Based Model) ดังที่ Snow (1991) Brinton, Snow and Wesche (1989) กล่าวไว้ว่า เป็นรูปแบบการสอนภาษาที่ใช้เรื่องราวที่ผู้เรียนสนใจเป็นเนื้อหาในการเรียนการสอนและการพัฒนาภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยมีเป้าหมายสอนภาษามากกว่าสอนเนื้อหา การสอนจึงมีการบูรณาการทักษะทั้งสี่อย่างได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ในการเรียนเสียง ศัพท์ โครงสร้างของภาษาและเรียนวัฒนธรรม เรื่องราวที่ใช้เป็นเนื้อหาในรูปแบบการสอนนี้อาจเป็นเรื่องราวหลายๆ เรื่อง หรือเรื่องเดียวแต่เจาะลึกในรายละเอียด

Widdowson (1990) กล่าวว่าสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้คือการใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งผู้เรียนจะต้องสามารถเลือกใช้คำ ประโยคหรือโครงสร้างทางภาษาที่ได้เรียนมาแล้ว มาปรับใช้กับสถานการณ์ใหม่ในการสื่อสารจริงได้อย่างถูกต้องเหมาะสมจนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ การเรียนการสอนภาษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์คือเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้นั้น จึงต้องมีกิจกรรมที่เหมาะสม มีการมอบหมายงานให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ อันเป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามจุดมุ่งหมายทางการเรียนรู้ที่ได้ตั้งไว้ นอกจากนี้ อุทัยวรรณ ค่านวิวัฒน์ (2528) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่เน้นเพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ ควรเน้นทางการฟัง การพูดและการอ่านให้มากขึ้น เพราะฉะนั้นในการจัดกิจกรรมที่เป็นการฝึกฝนทักษะการฟัง การพูด และการอ่านนั้น สามารถทำได้โดยเน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ให้มาก ส่วนกิจกรรมที่กำหนดให้ควรประกอบด้วยข้อมูลที่เป็นตัวป้อนที่มีความหมายต่อผู้เรียน มีความใกล้เคียงต่อสภาพความเป็นจริงที่สามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน ได้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-Based Learning) จากปัญหาในชั้นเรียน การจัดการเรียนการสอนและความสามารถในการพูดสื่อสารของผู้เรียน กระบวนการเรียนการสอนที่จะสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้ ก็คือการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

Willis(1996) กล่าวว่า การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ซึ่งมี “งาน” เป็นส่วนที่สำคัญที่สุด ย่อมหมายถึงกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่เมื่อผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาแล้วจะได้รับมอบหมายงานให้ปฏิบัติ ผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา เช่น การคิดแบบวิเคราะห์ สังเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา การคิดแบบวิจักษ์ณ์วิจารณ์ เพื่อจัดกระทำกับข้อมูลที่กำหนด สร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นแล้วสร้างผลงานการปฏิบัติตามกระบวนการเรียน และชนิดของงาน

ให้เสร็จสมบูรณ์ งานในกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานนั้น มีการผสมผสานทั้ง 4 ทักษะเข้าด้วยกันแต่ผู้สอนสามารถปรับงานในกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับทักษะทางภาษาอย่างใดอย่างหนึ่งที่ต้องการพัฒนาให้ผู้เรียนได้ จากแนวคิดดังกล่าวของ Willis กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานจึงสามารถนำมาปรับเพื่อใช้ในการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ นอกจากนี้ Nunan (1991) ซึ่งศึกษากิจกรรมที่เป็นงานหรือกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ได้สรุปว่า งานหรือ กิจกรรมเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร การเรียนและวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้จักภาษานั้น ควรประกอบด้วยงานที่มอบหมายให้ผู้เรียน ได้ปฏิบัติแล้วสะท้อนสถานการณ์ที่ผู้เรียนประสบในโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ นอกจากนี้ Brumfit (1984, pp. 57-61) ได้กล่าวว่า ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ควรให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติ โดยฝึกให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามเป้าหมายของการเรียนและฝึกฝนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริง สื่อการเรียนควรจะเป็นของจริงที่พบเห็นอยู่ทั่วไปในชีวิตประจำวัน

Willis (1996) และ Nunan (1991 cited in Seedhouse, 1999) ให้ทัศนะที่สอดคล้องกันว่างานเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ซึ่งเน้นผลของกิจกรรมมากกว่าการเรียนรู้องค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งของภาษาเป้าหมาย ดังนั้นการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานเป็นวิธีสอนภาษาวิธีหนึ่งหรือเป็นการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาโดยใช้งานเป็นพื้นฐาน นอกจากนี้ การสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานยังเน้นถึงการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่อาศัยองค์ความรู้และความสามารถของผู้เรียนที่นำมาใช้ในการเรียนรู้สิ่งใหม่ โดยตัวผู้เรียนเองต้องทำความเข้าใจกับตัวป้อน (Input) การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นปฏิบัติงานนั้นให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน โดยใช้งานเป็นสื่อกลางให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งคำว่า การปฏิสัมพันธ์ และคำว่า งาน เป็นคำที่มีความสำคัญในแนวการสอนเพื่อการสื่อสารในการเรียนการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศในยุคปัจจุบัน (Seedhouse, 1999) กล่าวคือ งานเป็นกิจกรรมการแก้ปัญหาที่ผู้เรียนแต่ละฝ่ายจะต้องพยายามทำความเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนอีกฝ่ายหนึ่งสื่อสารมา โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย งานอาจเป็นกิจกรรมการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน อาจจะต้องมีการจดบันทึกข้อมูลที่ได้รับจากอีกฝ่ายหนึ่ง งานจึงเป็นกระบวนการที่ผู้เรียน ใช้เพื่อการปฏิบัติที่ผู้เรียนแสดงออกมาซึ่งเป็นผลมาจากการวางแผนของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่ได้เตรียมการ โดยพิจารณาองค์ประกอบของงานอย่างรอบคอบเพื่อให้งานออกมาเหมาะสมกับผู้เรียนให้มากที่สุด

จากแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแนวความคิดของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่ว่ากิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เรียนจะได้รับตัวป้อนทางภาษาและได้รับมอบหมายงานให้ปฏิบัติ นั้น ผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา เช่น การคิดแบบวิเคราะห์วิจารณ์ คิดแก้ปัญหาจากข้อมูลที่กำหนด สร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ค้นหาข้อมูลที่ต้องการ แล้วนำข้อมูลมาสร้างเป็นผลงานที่สมบูรณ์ Candlin and Murphy (1987, p.1 cited in Kenny and Savage, 1997) กล่าวว่า ในการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ผู้เรียนจะได้รับภาระกระตุ้น ท้าทาย ด้วยปัญหาหรือสถานการณ์ เพื่อให้ผู้เรียนตัดสินใจและแก้ปัญหาดังกล่าวโดยอาศัยความรู้เดิมและความรู้ใหม่ ใช้ภาษาเป้าหมายในการสนทนาติดต่อสื่อสารระหว่างทำกิจกรรมหรืองานปฏิบัติ นั้น

การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ตามแนวความคิดของ Willis (1996) แบ่งประเภทงานปฏิบัติออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ งานแบบจัดรายการ งานแบบเรียงลำดับและจัดประเภท งานแบบเปรียบเทียบ งานแบบแก้ปัญหา งานแบบแลกเปลี่ยนประสบการณ์ งานแบบความคิดสร้างสรรค์ โดยมีขั้นตอนในกระบวนการเรียนการสอน 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนการปฏิบัติงาน (Pre-Task) คือผู้เรียนจะได้อภิปรายเกี่ยวกับภาษาที่จะใช้ในการปฏิบัติงาน ทำความเข้าใจกับหัวข้องานที่จะได้รับมอบหมาย ทั้งนี้ผู้สอนจะช่วยเตรียมความพร้อมแก่ผู้เรียนทางด้านภาษาและด้านเนื้อหา โดยผู้สอนเสนอหัวข้อในการสอน คำศัพท์หรือวลีที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนเพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียนในการปฏิบัติงาน โดยวิธีการทบทวน หรือใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในขั้นตอนการทำงานอย่างถ่องแท้

2. ขั้นปฏิบัติงาน (Cycle-Task) คือการที่ผู้เรียนร่วมมือกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย แล้วจึงนำเสนอผลงานที่ได้ต่อชั้นเรียน โดยที่ผู้สอนจะเฝ้าดูการปฏิบัติงานดังกล่าว อาจให้ความช่วยเหลือ หรือกระตุ้นผู้เรียนระหว่างการปฏิบัติงาน และให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อผู้เรียนปฏิบัติงานเรียบร้อยแล้ว ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนย่อย 3 ขั้นตอนคือ

2.1 ผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติงาน (Task) ที่ผู้เรียนได้เลือกไว้ร่วมกับเพื่อน โดยการทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มย่อย โดยใช้สถานการณ์จำลอง ในที่นี้ผู้สอนมีบทบาทในการทบทวนวัตถุประสงค์ในการรายงาน และเป็นที่ปรึกษาทางด้านภาษาแก่ผู้เรียน

2.2 ขั้นวางแผนเพื่อนำเสนอผลงาน (Planning) ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มหรือในแต่ละคู่ก็จะมีวางแผนเพื่อนำเสนอผลงานที่ได้ปฏิบัติ โดยในขั้นนี้จะเป็นการทบทวนและทำความเข้าใจใน กระบวนการปฏิบัติงาน ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นประธานในการดำเนินการรายงานและให้ผลสะท้อนในส่วนของเนื้อหาที่นำเสนอและการใช้โครงสร้างภาษาอย่างสั้นๆ

2.3 **ชั้นรายงานผลการปฏิบัติ (Report)** ผู้เรียนแต่ละกลุ่มหรือคู่จะนำเสนอวิธีการทำงานและผลที่ได้รับให้กับเพื่อนร่วมชั้น ในขณะเดียวกันผู้เรียนกลุ่มอื่นที่ฟังการนำเสนอ ก็จะทำการประเมินผลการนำเสนอผลงาน

3. **ชั้นมุ่งเน้นภาษา (Language Focus)** คือการที่ผู้สอนและผู้เรียนร่วมอภิปรายถึงงานที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ทบทวนรูปแบบทางภาษา หรือคำศัพท์ที่ได้จากการปฏิบัติงานและผู้สอนนำผู้เรียนฝึกรูปแบบทางภาษาเพิ่มเติม ซึ่งแบ่งออกเป็นขั้นตอนย่อย 2 ขั้นตอนคือ

3.1 **ชั้นวิเคราะห์ภาษา (Analysis)** ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มหรือคู่จะช่วยกันร่วมวิเคราะห์ผลการประเมินการปฏิบัติงานของตนและผลการประเมินที่ได้รับกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน และรวบรวมปัญหา

3.2 **ชั้นฝึกภาษา (Practice)** ชั้นนี้ผู้เรียนจะรวบรวมปัญหาจากชั้นวิเคราะห์มาทำการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความถูกต้องและเกิดความคล่องแคล่วมากขึ้น ทั้งนี้ในแต่ละกลุ่มหรือคู่สามารถแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นและวิธีการแก้ปัญหาให้แก่เพื่อนร่วมชั้นเรียนฟังได้

การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากองค์ประกอบของการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานประกอบด้วย ข้อมูลที่เป็นตัวบ่อนมาจากของจริงหรือใกล้เคียงของจริง มีจุดมุ่งหมายของการเรียนอย่างเด่นชัด กำหนดบทบาทผู้สอนและผู้เรียนที่ชัดเจน มีการจัดลำดับของงานและสถานการณ์การเรียนอย่างเหมาะสม มีเป้าหมายหลักของการเรียนคือ ต้องการให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการใช้ภาษาแบบบูรณาการจากกิจกรรมที่เน้นฝึกการแก้ปัญหาในรูปแบบต่างๆ ซึ่งนอกจากจะทำทลายความสามารถของผู้เรียนแล้ว ยังช่วยให้ผู้เรียนรู้จักการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นเพราะจะต้องมีการเสาะหาข้อมูลจากผู้อื่นซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลรอบข้าง นอกจากนี้ Richards (1984, pp. 76-79), Ellis (1987, pp. 165-188), Richard and Nunan (1990, p. 94) ต่างก็เสนอความคิดเห็นที่สอดคล้องกัน ที่เกี่ยวกับงานเพื่อการเรียนรู้ภาษาว่าในการเรียนโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานนั้น งานที่กำหนดในชั้นเรียนจะต้องเป็นตัวกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน ดังนั้นงานเพื่อการเรียนรู้ภาษาจะต้องระบุดำเนินการว่าต้องการให้ผู้เรียนทำอะไร ใช้วิธีการอย่างไร เพื่อให้ผู้เรียนปฏิบัติงานแล้วบรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย นอกจากนี้งานที่กำหนดนั้นต้องตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ

Willis (1996) กล่าวว่า ในการที่ผู้เรียนปฏิบัติงานคู่หรือกลุ่มตามการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน มีข้อดี ดังต่อไปนี้

1. ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะใช้ภาษาที่ตนเองรู้ในกลุ่มเพื่อน โดยไม่กลัวว่าจะถูกแก้ไขสิ่งที่พูดผิดหน้าชั้นเรียน

2. ทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการสร้างปฏิสัมพันธ์แบบทันทีทันใดในชั้นเรียนต้องสร้างประโยคของตนเองนั้นเพื่อสื่อสาร ในขณะที่เดียวกันก็ต้องคอยฟังสิ่งที่ผู้อื่นพูดด้วย

3. ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสดึงการแลกเปลี่ยนบทบาทในการพูด ถาม-ตอบ และแสดงปฏิกิริยาต่อคำพูดของเพื่อน

4. ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสดึงการสื่อความหมายของผู้เรียนคนอื่น ซึ่งเป็นเหมือนการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดกันเองในระหว่างเพื่อนร่วมชั้นเรียน

5. ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมายและอย่างร่วมมือกับเพื่อน เน้นการพูดสื่อสารเพื่อความหมาย

6. ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนอย่างสมบูรณ์ มีใช้พูดเพียงประโยคเดียวแล้วจบ ผู้เรียนจะได้รู้วิธีการเริ่ม-จบการสนทนา และการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างการสนทนา

7. ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองใช้ กลวิธีในการสื่อสารหลายแบบ เช่น การตรวจสอบความเข้าใจ การพูดใหม่สำหรับคำที่ยากและซับซ้อน การจับประเด็นความคิดของผู้อื่นที่ผู้พูดสื่อความออกมา และการช่วยแนะนำคำและวลีให้แก่เพื่อนที่พูดติดขัด

8. ทำให้ผู้เรียนค่อยๆ มีความมั่นใจเพิ่มขึ้น เมื่อพบว่าตนเองสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนเพื่อให้งานสำเร็จสมบูรณ์โดยใช้ภาษาเป้าหมาย

การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานซึ่งจะเน้นงานทั้งกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและส่งเสริมให้เกิดบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน ดังที่ Lawrenz (1976, p. 315) กล่าวว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยกัน จะช่วยสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร ลดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศลงได้ จึงทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง Coleman (1987) ได้สร้างแบบเรียนประกอบการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรีในประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งชั้นเรียนมีขนาดใหญ่ 55 คน แบบเรียนที่ใช้ได้กำหนดให้ผู้เรียนทำงานเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม มีการกำหนดกิจกรรมที่เน้นการแก้ปัญหาที่สัมพันธ์เชื่อมโยงกับเรื่องราว หรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันที่ผู้เรียนต้องประสบเมื่อจบการศึกษา ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในขณะที่ Willis (1996) กล่าวว่าการทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มจะช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนได้เพราะผู้เรียนจะเกิดความมั่นใจในการแสดงออกทางภาษาไม่กลัวว่าจะพูดผิด และพบว่าตนเองสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นเพื่อบรรลุเป้าหมายของงาน โดยส่วนใหญ่ใช้ภาษาเป้าหมายในการสื่อสาร

การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานทำให้นักเรียนไทยมีการใช้ทักษะทางภาษาสูงขึ้น โดยเฉพาะทักษะการพูด ดังที่มีผู้วิจัยชาวไทยที่ให้ความสนใจและทำการศึกษาดังผลของการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานไว้หลายคน เช่น นฤมล กลั่นเจริญ (2530) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเป็นผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน จังหวัดขอนแก่น จำนวน 100 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 50 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีการเสริมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานเข้าไปในบทเรียน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ ผลการทดลองปรากฏว่าผู้เรียนกลุ่มทดลองมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงกว่าผู้เรียนกลุ่มควบคุม และผู้เรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่าผู้เรียนกลุ่มควบคุม นอกจากนั้นยังมีงานวิจัยที่น่าสนใจอีกงานวิจัยหนึ่งซึ่งเป็นงานวิจัยของ ลม่อม ศรีเจริญ (2544) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเทคโนโลยีการเกษตร 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดของผู้เรียนและเพื่อศึกษาบรรยากาศในชั้นเรียน โดยการใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สาขาสัตวศาสตร์ จำนวน 19 คน โดยใช้บทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคโนโลยีการเกษตร 1 จำนวน 6 บทเรียน ผลของการประเมินความสามารถในการพูดของผู้เรียนทั้งหมด 19 คน มีความสามารถทางการพูดอยู่ในระดับค่อนข้างดีทุกบทเรียนและผู้เรียนมีความคิดเห็นด้วยกับบรรยากาศในชั้นเรียนในระดับมากที่สุดทั้ง 3 ด้าน คือ กิจกรรมการเรียนการสอน พฤติกรรมผู้สอน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับนักเรียนและผู้เรียนกับผู้เรียน

สรุปได้ว่าจุดเด่นของการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน คือ การเรียนแบบกระบวนการที่ผู้เรียนได้รับข้อมูลที่เป็นตัวป้อนทางภาษาและได้รับมอบหมายงานให้ปฏิบัติ ผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญาและความสามารถในการใช้ทักษะปฏิบัติทั้งสิ้นของตนเอง เพื่อการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในอันที่จะให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ แล้วนำข้อมูลนั้นมาสร้างเป็นผลงานที่สมบูรณ์ตามชนิดของงานนั้นๆ

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น บรรยากาศในชั้นเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะว่าหากบรรยากาศในชั้นเรียน ไม่เอื้อต่อการเรียนการสอนแล้ว จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากเรียน หรือมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษได้ ลักษณะการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานส่งเสริมความสามารถในการพูดและบรรยากาศในชั้นเรียนให้เป็นไปในลักษณะผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพราะทุกขั้นตอนเกี่ยวข้องกับผู้เรียนทั้งสิ้นเนื่องจากผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนทุกขั้นตอน ทั้ง 3 ขั้นตอน คือ ขั้นก่อนปฏิบัติงาน ขั้นปฏิบัติงาน และขั้นหลังปฏิบัติงาน

ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ผู้เรียนได้ทำงานเป็นคู่ หรือกลุ่มย่อย ซึ่งจะช่วยขจัดปัญหาความท้อแท้และเบื่อหน่ายในการเรียนของผู้เรียนไปได้ และผู้เรียนก็จะเกิดความรู้สึกมั่นใจในตนเองมากขึ้น กล่าวแสดงออก สิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพราะผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเพื่อนและผู้สอน ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ มีความเป็นกันเอง และรู้สึกผ่อนคลาย ไม่เครียด หรือรู้สึกกดดัน

บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนและโลก มาตรฐาน ค 4.2 ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันในสังคม รวมทั้งสาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ค 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างมีวิจารณญาณ เนื้อหาในบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเป็นเนื้อหาที่เน้นในเรื่องแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน และวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของคนในท้องถิ่น เนื่องจากเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียนและเป็นสถานการณ์จริงที่ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ในแต่ละบทเรียนประกอบด้วยหน้าที่ของภาษา (Language Function) ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของแต่ละบทเรียน ประกอบด้วย ประวัติศาสตร์ความเป็นมา (History) การท่องเที่ยว (Travel) และวัฒนธรรมประเพณี (Culture and Festival)

ด้วยเหตุและผลดังกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน น่าจะเป็นวิธีการสอนหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมบรรยากาศในชั้นเรียนของผู้เรียนซึ่งทำให้ผู้เรียนลดความวิตกกังวลในการเรียนลงส่งผลให้ผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการศึกษาการพัฒนาบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน
3. เพื่อศึกษาบรรยากาศในชั้นเรียนหลังการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

สมมติฐานการวิจัย

หลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานแล้ว ผู้เรียนจะมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้ คือ

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย เป็นผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 36 คน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว รหัสวิชา อ40204 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและบรรยากาศในชั้นเรียน

3. เนื้อหา

เนื้อหาในบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ประกอบด้วย ประวัติศาสตร์ความเป็นมา (History) การท่องเที่ยว (Travel) และวัฒนธรรมประเพณี (Culture and Festival)

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนา หมายถึง กระบวนการสร้าง การสอน การประเมินผลและปรับปรุงบทเรียนให้มีคุณภาพที่เหมาะสมตามระดับความรู้และความสามารถของผู้เรียน

บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว หมายถึง บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน และใช้หน้าที่ของภาษาเกี่ยวกับการให้ข้อมูล (Giving and Asking for Information) การบอก-การถามทิศทาง (Giving and Asking for Directions) การให้รายละเอียด (Giving Detail) การบอกขั้นตอน (Giving Instructions) การขอร้อง (Request) การแสดงความคิดเห็น (Giving Opinions) เนื้อหาประกอบด้วย สถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น วัฒนธรรมและประเพณีของท้องถิ่นดังนี้ คือ ประวัติศาสตร์ความเป็นมา (History) การท่องเที่ยว (Travel) และวัฒนธรรมประเพณี (Culture and Festival) โดยมีวัตถุประสงค์

เพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะภาษาอังกฤษในการสื่อสาร โดยเฉพาะการพูดและผู้เรียนได้ศึกษาประวัติความเป็นมา ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวและวัฒนธรรมประเพณีของท้องถิ่น เพื่อนำไปเผยแพร่ได้

การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่มีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้จากกระบวนการเรียนและมองเห็นผลสำเร็จของการเรียนจากผลงานการปฏิบัติ ประกอบด้วยกระบวนการดังนี้ คือ ขั้นตอนการปฏิบัติงาน ขั้นปฏิบัติงาน และขั้นมุ่งเน้นภาษา โดยเมื่อผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาแล้ว จะได้รับมอบหมายงานให้ปฏิบัติ ผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา เช่น การคิดแบบวิเคราะห์สังเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา การคิดแบบวิจักษณ์วิจารณ์ เพื่อจัดกระทำกับข้อมูลที่กำหนด สร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แล้วสร้างผลงาน การปฏิบัติตามกระบวนการเรียนและชนิดของงานให้เสร็จสมบูรณ์

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดสนทนาของผู้เรียนเพื่อแนะนำ ถ่ายทอดข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นและชุมชนของตนเอง แสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนประสบการณ์ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ โดยใช้หน้าที่ของภาษาในการพูดสนทนาภายหลังจากที่ได้เรียน โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานแล้ว โดยประเมินจากเกณฑ์ความคล่องแคล่วในการพูด ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด สำเนียงการออกเสียง คำศัพท์ และความพยายามในการสื่อสาร ซึ่งปรับมาจากเกณฑ์การประเมินสมรรถภาพทางการพูดของ Schulz (The Schulz Communicative Competence Scale) และแบบวัดความสามารถทางการพูดของ FSI (The Foreign Service Institute Scale) และ Bartz (The Bartz Scale)

บรรยากาศในชั้นเรียน หมายถึง ความคิดหรือความรู้สึกเฉพาะตัวต่อการจัดสภาพการณ์ในชั้นเรียนในส่วนของกิจกรรมการเรียนการสอน พฤติกรรมของผู้สอน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน โดยปรับแบบประเมินมาจากแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของ เรวัตี กาวีตะ (2533)

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในการพัฒนาบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน
2. เป็นแนวทางในการวิจัยด้านการสอนโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การดำเนินการวิจัยเรื่องการพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้ การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน
 - 1.1 แนวการสอนโดยใช้หัวข้อเรื่อง
 - 1.2 ความหมายของงานและการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน
 - 1.3 องค์ประกอบของงาน
 1. จุดมุ่งหมาย
 2. ตัวป้อนทางภาษา
 3. กิจกรรม
 4. บทบาทครูและนักเรียน
 5. การจัดสภาพการณ์ในชั้นเรียน
 - 1.3 หลักการเลือกงานปฏิบัติที่ดี
 - 1.4 การพัฒนาหลักสูตรการมุ่งปฏิบัติงาน
 - 1.5 ข้อดีของการจัดหลักสูตรแบบมุ่งปฏิบัติงานและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. เอกสารเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.1 ความหมายของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
 - 1.2 องค์ประกอบเกี่ยวกับความสามารถในการพูด
 - 1.3 ระดับความสามารถในการพูด
 - 1.4 การวัดและประเมินผลทักษะการพูด
 - 1.5 เกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการพูด
2. เอกสารเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน
 - 3.1 ความหมายของบรรยากาศในชั้นเรียน
 - 3.2 องค์ประกอบที่ช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน

3.3 รูปแบบของบรรยากาศในชั้นเรียน

3.4 อิทธิพลของบรรยากาศในชั้นเรียนที่ดี

1. เอกสารเกี่ยวกับการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่จะกล่าวถึงได้แก่ แนวการสอนโดยใช้หัวข้อเรื่อง ความหมายของงานและกิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน องค์ประกอบของงาน หลักการเลือกงานปฏิบัติที่ดี การพัฒนาหลักสูตรแบบมุ่งปฏิบัติงาน และข้อดีของการจัดหลักสูตรแบบมุ่งปฏิบัติงาน ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 แนวการสอนโดยใช้หัวข้อเรื่อง (Theme – Based or Topic – Based Model)

แนวการสอนภาษาโดยใช้หัวข้อเรื่อง เป็นแนวการสอนแบบหนึ่งในการสอนโดยใช้เนื้อหาเพื่อการเรียนรู้ภาษา เป็นการสอนภาษาอังกฤษโดยผ่านเนื้อหา หรือหัวข้อเรื่อง ซึ่งเนื้อหานั้นผู้สอนจะสร้างขึ้นโดยยึดหลักสูตรของ โรงเรียนและความต้องการรวมทั้งความสนใจของผู้เรียนเป็นหลัก ลักษณะสำคัญของรูปแบบการสอนนี้คือ การใช้หัวเรื่องหรือเนื้อหาเป็นศูนย์กลางของการเรียน ซึ่งผู้สอนจะสร้างหรือปรับตำราและสื่อการสอนต่างๆ เพื่อบูรณาการกับการสอนทักษะทางภาษาทั้ง 4 ส่วน กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนนั้นต้องมีความหลากหลายและจัดให้สอดคล้องกับเนื้อหาหรือหัวข้อเรื่องสำหรับรูปแบบการสอน ครูภาษาจะเป็นผู้นำเสนอเนื้อหาวิชา วิเคราะห์ภาษาและฝึกฝนการใช้ภาษา แนวการสอนอาจเริ่มจากการเลือกบทอ่านตามหัวข้อเรื่องและคำศัพท์ที่จะต้องนำมาใช้ในการอภิปรายเชื่อมโยงกับการใช้ชีวิตค้นในกิจกรรมการฟังและมีการมอบหมายงานเขียนเพื่อให้ผู้เรียนสังเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งความรู้ต่างๆ ภายในหัวข้อที่เรียน โดยผู้เรียนจะต้องทำการศึกษาค้นคว้า ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ทางวิชาการมากขึ้นจากตำราหลายประเภท ข้อดีของการสอนภาษาโดยใช้หัวข้อเรื่อง คือ นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าและทำกิจกรรมทางภาษาเกี่ยวกับเรื่องที่ตนสนใจซึ่งช่วยให้นักเรียนเพิ่มพูนความสามารถทางการใช้ภาษาทั้งสี่ทักษะให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

Stoller and Grabe (1997, p. 83) ได้วางขอบข่ายของการสอนภาษาโดยใช้หัวข้อเรื่องตามแนวคิด Six- T's ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลัก 3 ประการ คือ เพื่อส่งเสริมบริบทการเรียนรู้ภาษา เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้สอนมีอิสระในการตัดสินใจในการสร้างหลักสูตรและเนื้อหา และเพื่อการจัดระเบียบเนื้อหาทางภาษาเพื่อการสอนและการเลือกกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาที่เหมาะสม จากแนวคิดดังกล่าว Stoller and Grabe ได้กำหนดส่วนประกอบของ Six- T's เพื่อให้สนองความต้องการของนักเรียน จุดประสงค์ในการเรียนการสอน แหล่งความรู้ที่สามารถหาได้ ความสามารถของครูและผลของความสำเร็จขั้นสุดท้ายที่คาดหวังไว้ดังนี้

1. หัวข้อเนื้อหา (Themes) เป็นศูนย์กลางความคิดที่ได้คัดเลือกมาใช้ให้เหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน รวมถึงความสามารถและความสนใจของผู้สอนด้วย
2. ข้อความในเรื่อง (Texts) คือ แหล่งที่มาของเนื้อหาที่จะใช้ในการสร้างหน่วยเนื้อหา การเลือกเนื้อหาจะคำนึงถึงความสนใจของผู้เรียน ความเกี่ยวข้อง และความเหมาะสมในการสอน
3. หัวข้อเรื่อง (Topics) เป็นหน่วยย่อยของเนื้อหา โดยหัวข้อต่างๆ จะถูกจัดรวมกันเพื่อกำหนดความสอดคล้องของหน่วยหัวข้อ
4. ส่วนเชื่อมโยงเนื้อหา (Threads) เป็นส่วนเชื่อมโยงเนื้อหาที่สร้างหลักสูตรให้สอดคล้องกันเพื่อใช้ในการทบทวนและนำเนื้อหาและภาษาที่สำคัญมาใช้อีก
5. งาน (Tasks) คือ กิจกรรมการเรียนการสอนและเทคนิคที่นำมาใช้กับเนื้อหาภาษาและกลยุทธ์การสอนในชั้นเรียนภาษา โดยภาระงานนั้นจะต้องสอดคล้องกับเนื้อหา
6. การถ่ายโอน (Transitions) คือ การนำความรู้ทางภาษาใช้ในการเรียนรู้เนื้อหาและภาระงานใหม่

แนวคิด Six- T's นี้ มีความสำคัญต่อการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน โดยใช้หัวข้อเรื่อง นั่นคือ การกำหนดเนื้อหาที่อยู่ในความสนใจจะนำไปสู่การเลือกหัวข้อที่น่าสนใจและสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันในรูปชุดหัวเรื่อง และนำไปสู่การสร้างส่วนเชื่อมโยงเนื้อหาในหน่วยเนื้อหา และการกำหนดภาระงานที่มีความหมายในขั้นสุดท้าย รวมไปถึงการกำหนดการถ่ายโอนทางภาษาไปสู่ภาระงานใหม่

1.2 ความหมายของงานและการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ในเรื่องการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่า “งาน” ไว้หลายอย่างด้วยกัน เช่น Long (1985, p. 89) กล่าวว่างานคือชิ้นงานที่บุคคลต้องกระทำอย่างอิสระหรือเพื่อผลงานบางอย่าง ตัวอย่างเช่น การทำสั้ว การกรอกแบบฟอร์ม การซื้อรองเท้า การจองตั๋วเครื่องบิน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง “งาน” ก็หมายถึงสิ่งต่างๆ ที่บุคคลต้องกระทำในชีวิตประจำวันนั่นเอง Richards, Platt and Weber (1985, cited in Nunan, 1989, p. 289) กล่าวว่างานคือกิจกรรมหรือการกระทำซึ่งทำเพื่อผลของกระบวนการหรือความเข้าใจภาษา ตัวอย่างเช่น การวาดภาพ ในขณะที่ฟังการสอนจากครูและทำตามคำสั่ง งาน โดยมากต้องอาศัยครูกำหนดความสมบูรณ์ของงาน Prabhu (1987, p. 24) ได้ให้คำจำกัดความของ “งาน” ว่าเป็นกิจกรรมซึ่งต้องการให้ผู้เรียนไปถึง ผลของงานจากข้อมูลที่กำหนด โดยใช้กระบวนการทางความคิด และให้ครูมีบทบาทที่จะควบคุมและกำหนดกระบวนการดังกล่าว Candlin (1987, p. 101 cited in Long and Crookes, 1992) กล่าวว่า งานคือหนึ่งในชุดของกิจกรรมที่หลากหลาย เรียงลำดับเป็น

ขั้นตอนและมีการแก้ปัญหา ซึ่งทำให้ผู้เรียนและผู้สอนต้องใช้กระบวนการทางความคิดและการสื่อสารที่หลากหลายเพื่อค้นหาข้อมูลและทำงานให้ประสบความสำเร็จ Breen (1987, p. 23 cited in Long and Crookes, 1992) งานคือความพยายามเรียนรู้ภาษาอย่างมีโครงสร้างซึ่งมีจุดประสงค์ เนื้อหาที่เหมาะสมกระบวนการทำงาน และผลงานที่สมบูรณ์ งานนี้มีจุดประสงค์เพื่อเรียนรู้ภาษาได้ง่ายขึ้น จากงานง่าย ไปหายากและซับซ้อนมากขึ้น เช่น การแก้ปัญหากลุ่มหรือการตัดสินใจแก้ปัญหา Crookes (1986) กล่าวว่า งานคือชิ้นงานหรือกิจกรรม ซึ่งโดยทั่วไปมีจุดประสงค์เฉพาะเจาะจง โดยเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการเรียนหรือการทำงาน Richards (1984) ได้ให้ความหมายของงานว่า หมายถึงกิจกรรมที่เป็นผลจากกระบวนการทางภาษาหรือการเข้าใจภาษา เช่น วาดแผนที่จากคำบรรยายในเทป การฟังคำแนะนำแล้วปฏิบัติตามคำสั่ง อ่านแผนภูมิแล้วเขียนสรุป เป็นต้น ผลงานจากการปฏิบัติเป็นสิ่งที่ตัดสินว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน การให้ผู้เรียนปฏิบัติงานหลายๆ ชนิดจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการทักษะ

Nunan (1989) กล่าวว่างานเพื่อการสื่อสาร หมายถึงกิจกรรมย่อยในชั้นเรียนที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ นำความเข้าใจนั้นไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ของการใช้ภาษา รู้จักคิดวิเคราะห์และพิจารณา และมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อการใช้ภาษาตามเป้าหมายทั้งนี้ จะให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา

นักวิชาการทางภาษาที่กล่าวมาข้างต้นต่างมีความพยายามที่จะให้ความหมายของ “งาน” ในการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานว่า เป็นสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติในชั้นเรียน ซึ่งผู้สอนต้องออกแบบหลักสูตรในเชิงของการใช้กระบวนการ เน้นการปฏิบัติงานและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในขณะที่ปฏิบัติงาน โดยที่ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เน้นความสำคัญของการสื่อความหมายมากกว่ากฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ต่างๆ

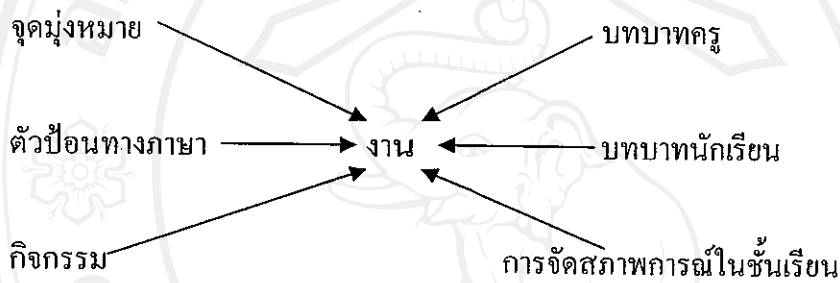
กล่าวโดยสรุป การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานซึ่งมี “งาน” เป็นส่วนที่สำคัญที่สุด ย่อมหมายถึงกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้จากกระบวนการเรียนและมองเห็นผลสำเร็จของการเรียนจากผลงานการปฏิบัติ ประกอบด้วยกระบวนการดังนี้ คือ ขั้นก่อนการปฏิบัติงาน ขั้นปฏิบัติงาน และขั้นมุ่งเน้นภาษา กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่เมื่อผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาแล้ว จะได้รับมอบหมายงาน ให้ปฏิบัติ ผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญา เช่น การคิดแบบวิเคราะห์ สังเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา การคิดแบบวิจักษ์ณ์วิจารณ์ เพื่อจัดกระทำกับข้อมูลที่กำหนด การสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แล้วสร้างผลงานการปฏิบัติตามกระบวนการเรียนและชนิดของงานให้เสร็จสมบูรณ์

1.3 องค์ประกอบของงาน

Nunan (1988) กล่าวว่างานเพื่อการสื่อสารมีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ คือ

1. จุดมุ่งหมาย (Goals)
2. ตัวป้อนทางภาษา (Input)
3. กิจกรรม (Activities)
4. บทบาทของครูและนักเรียน (Teacher and Learner Roles)
5. การจัดสภาพการณ์ในชั้นเรียน (Settings)

ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์สอดคล้องกันดังแผนภูมิข้างล่างนี้

แผนภูมิ 1 รูปแบบการวิเคราะห์งานเพื่อการสื่อสาร

เพื่อออกแบบหลักสูตรแบบมุ่งปฏิบัติงาน โดยยึดเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียน ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของงาน ดังกล่าวข้างต้น โดยมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมาย

Clark (1987, cited in Nunan, 1989) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมี 3 ประการ คือ

1. เพื่อให้เรียนรู้การสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ซึ่งได้จากการแลกเปลี่ยนข้อมูล เช่น แนวคิด ความคิดเห็น ความเชื่อ ทักษะ และความรู้ซึ่งกันและกัน เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติงานให้สำเร็จลุล่วง
2. เพื่อให้รอบรู้และเข้าใจข้อมูลที่มาจากแหล่งต่างๆ รอบข้าง โดยเป็นข้อมูลภาษาเป้าหมาย เช่น ข่าวสารจากวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เอกสารแนะนำ ประกาศ ฯลฯ และสามารถนำความรู้นั้นไปประยุกต์ใช้ได้

3. เพื่อพัฒนาทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนของผู้เรียน ตามจุดมุ่งหมายของการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ และมีจินตนาการ เช่น การเขียนบทความสั้นๆ บทกวี เพลง เป็นต้น

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของงานตามแนวความคิดของ Clark ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน ในการสื่อความหมายซึ่งกันและกัน เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน และกระตุ้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน กู้นเคยกัน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของงานตามที่ได้รับมอบหมาย

2. ตัวป้อนทางภาษา

ตัวป้อนทางภาษาถือเป็นสิ่งสำคัญมากเพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ช่วยให้กระบวนการคิด (Cognitive Process) ของผู้เรียนเป็นไปอย่างเป็นระบบ ต่อเนื่องและชัดเจน Hover (1986) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการจัดหาแหล่งข้อมูลเพื่อเป็นตัวป้อนในการเรียนรู้ภาษาว่าควรใช้ของจริง เช่น จดหมาย รายการอาหาร โปสเตอร์ ตารางเวลาเดินรถ ป้ายแสดงเครื่องหมายจราจร นิทานรูปภาพ เอกสารแจกของ โรงแรมและสถานที่ท่องเที่ยว เป็นต้น Brosnan (1984, cited in Nunan, 1989) ได้ชี้ให้เห็นประโยชน์ของการใช้ข้อมูลจริงกับการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่ใช้กันอยู่จริง ภาษาเป็นเรื่องของธรรมชาติ การนำภาษามาทำให้ง่ายขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงใดๆ เพื่อจุดประสงค์ในการสอน เช่น เพื่อสอนคำศัพท์ โครงสร้างประโยค ไม่เหมาะสมในการสอนทักษะอ่านเพราะแทนที่จะฝึกให้ผู้เรียนคิดเองจากข้อชี้แนะ (Clues) หรือจากบริบท ผู้เรียนกลับไม่ได้พัฒนาด้านการคิดเลย

2. ให้โอกาสแก่ผู้เรียนในการเรียนภาษาจากข้อมูลสั้นๆ แต่สื่อความหมายที่สมบูรณ์และชัดเจน

3. ให้โอกาสแก่ผู้เรียนในการเรียนภาษาที่เป็นรูปภาพ สัญลักษณ์ ทำให้เข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อได้ง่าย นอกจากนั้นยังช่วยฝึกผู้เรียนในด้านความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ

4. ช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมในชั้นเรียนกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง และนำไปประยุกต์ใช้ในนอกห้องเรียน ได้ดีขึ้น

ตัวป้อนที่กำหนดให้ผู้เรียนปฏิบัติต้องคำนึงถึงตัวป้อนตามสภาพความเป็นจริง (Authentic Materials) มีความหมายต่อผู้เรียนและปรากฏในชีวิตประจำวันของผู้เรียนให้มากที่สุด โดยใช้กระบวนการคิดอย่างมีระบบ ในการคิดพิจารณาแก้ปัญหาตามงานที่กำหนด นอกจากนี้เราจะต้องพิจารณาคู่กันกับเนื้อหาด้วย Breen (1987) ได้ให้ข้อเสนอแนะใน

การจัดเนื้อหาว่าควรให้ข้อมูลที่เป็นความรู้ที่จำเป็นในการสื่อสาร 3 ประการ คือ ความรู้ด้านการใช้คำและความหมาย (Semantics) ความรู้ด้านสังคมภาษาศาสตร์ (Sociolinguistic) และความรู้ด้านกฎไวยากรณ์ต่างๆ (Syntactics) ควบคู่ไปกับการใช้เนื้อหาจากสื่อของจริง

3. กิจกรรม

กิจกรรม หมายถึงสิ่งที่ระบุว่าผู้เรียนจะต้องปฏิบัติอย่างไร โดยใช้กระบวนการอย่างไร จากข้อมูลตัวป้อนทางภาษาที่กำหนดให้

1. ชนิดของกิจกรรม

Nunan (1989) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม 3 ประเภท โดยจำแนกตามจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาเพื่อสื่อสารดังนี้ คือ

1. กิจกรรมฝึกภาษาที่จะนำไปใช้ในชีวิตจริง
2. กิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษา
3. กิจกรรมเพื่อฝึกฝนความถูกต้องและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

Prabhu (1982, cited in Nunan, 1989) ตามโครงการบังกาลอร์ในประเทศอินเดีย ซึ่งได้เสนอกิจกรรมในการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานไว้ 3 ชนิด ต่อไปนี้

1. กิจกรรมช่องว่างของข้อมูล (Information-gap Activity) เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายโอนข้อมูลจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง โดยใช้ภาษาเป้าหมายเป็นสื่อซึ่งต่างฝ่ายต่างมีข้อมูลแตกต่างกัน ทั้งสองฝ่ายพยายามพูดโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อให้ได้ข้อมูลของตนที่ยังขาดหายไป ผู้เรียนจะทำกิจกรรมกันเป็นคู่ๆ กฎเกณฑ์ที่ดีถือว่าได้ประกอบกิจกรรมตามงานที่มอบหมายให้ นั่นคือ ความสมบูรณ์และความถูกต้องของข้อมูลที่ถ่ายโอน

2. กิจกรรมช่องว่างเหตุผล (Reasoning-gap Activity) เป็นกิจกรรมการสร้างข้อมูลใหม่จากข้อมูลเดิมที่มีอยู่หรือได้รับมา การสร้างข้อมูลใหม่จะใช้กระบวนการตีความ การพิจารณาถึงความเห็นจากกฎเกณฑ์ไปสู่เรื่องเฉพาะ การให้เหตุผลที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงหรือการรับรู้ความสัมพันธ์หรือรูปแบบต่างๆ ซึ่งกิจกรรมต้องอาศัยความเข้าใจ นำข้อมูลไปประยุกต์ใช้เพื่อสร้างข้อมูลใหม่อย่างมีเหตุผล

3. กิจกรรมช่องว่างของความคิดเห็น (Opinion-gap Activity) เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูดตามความพึงพอใจของแต่ละบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้สึกละทัศนคติที่แต่ละคนจะแสดงออกมาตามสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องหรือกำหนดให้ ผู้เรียนสามารถใช้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นจริงเพื่อโน้มน้าวให้ผู้อื่นคล้อยตามความคิดของตน ผลการโต้แย้ง ไม่มีถูกหรือผิด

Pattison (1987) เสนอแนวการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน 6 ชนิด คือ

1. การใช้คำถามและคำตอบ ซึ่งรวมถึงการตั้งคำถามเพื่อนำไปสู่การอภิปรายและการตัดสินใจ

2. การสนทนาและแสดงบทบาทสมมติ

3. การใช้เกมและปริศนา

4. การใช้ยุทธศาสตร์การสื่อสารรูปแบบต่างๆ เช่น การถอดความ การคิดคำใหม่ การใช้ท่าทาง การโบ้คำ

5. การเล่าเรื่องจากรูปภาพ

6. การใช้ปัญหาเป็นแกนนำ

จะเห็นว่ากิจกรรมในการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานที่ทั้ง Nunan (1988), Prabhu & Pattison (1987) เสนอแนะนั้นจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติ ใช้ความพยายามในการสื่อสาร ได้ฝึกทักษะทางภาษาควบคู่ไปกับการพัฒนาด้านกระบวนการคิดไปพร้อมๆ กัน ในการศึกษาดังนี้ มุ่งเน้นที่การพัฒนาความสามารถในการพูดของผู้เรียนเพื่อนำไปใช้สำหรับการท่องเที่ยว จึงยึดรูปแบบกิจกรรมที่ Willis (1996) ได้เสนอแนะรูปแบบกิจกรรมในการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานดังต่อไปนี้ คือ

1. งานแบบจัดรายการ (Listing) จะช่วยให้เกิดการพูดสนทนาของผู้เรียนเป็นอย่างมาก โดยมีขั้นตอนคือ ผู้เรียนจะระดมความคิด ประสบการณ์ที่ตนมี แลกเปลี่ยนและค้นหาข้อมูลกัน โดยที่จะได้ผลสำเร็จของงานเป็นรายการที่สมบูรณ์ เช่น รายการสิ่งของที่จะพบในครัว รายการสิ่งที่ต้องทำเมื่อวางแผนจะจัดงานปาร์ตี้ เป็นต้น

2. งานแบบเรียงลำดับและจัดประเภท (Ordering and Sorting) ได้แก่ การเรียงลำดับเหตุการณ์ การกระทำ การจัดลำดับความสำคัญของสิ่งต่างๆ ตามค่านิยมส่วนบุคคล

3. งานแบบเปรียบเทียบ (Comparing) ได้แก่ การเปรียบเทียบข้อมูลในแง่ของความเหมือนหรือแตกต่าง

4. งานแบบแก้ปัญหา (Problem-Solving) เป็นงานที่ต้องการความสามารถทางสติปัญญา และควมมีเหตุผลของผู้เรียน กิจกรรมต้องมีความท้าทาย อาจเริ่มจากปัญหาง่ายๆ ปัญหาในชีวิตจริง เป็นต้น ผู้เรียนอภิปรายถึงสมมติฐานของปัญหา บรรยายประสบการณ์ที่เคยมีมา เปรียบเทียบตัวเลือก ประเมิน และลงความคิดเห็นต่อวิธีการแก้ปัญหา

5. งานแบบแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Sharing Personal Experiences) เป็นงานที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พูดสนทนาอย่างอิสระเกี่ยวกับตนเอง และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างกัน และมีปฏิสัมพันธ์กันแบบตามสบาย (Casual Social Conversation)

6. งานแบบความคิดสร้างสรรค์ (Creative Tasks) บางครั้งเรียกว่า โครงการงาน (Project) จะเน้นที่การทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มในลักษณะอิสระและขั้นตอนมากกว่างานแบบอื่นๆ และอาจมีงานแบบอื่นๆ หลายงานรวมอยู่ เช่น การจัดรายการ การเรียงลำดับ และการแก้ปัญหา บางครั้งอาจต้องมีการหาข้อมูลนอกห้องเรียนด้วย การทำงานเป็นทีมและทักษะการจัดการงาน จึงมีความสำคัญต่อความสำเร็จของงาน

กิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานของ Willis (1996) ประกอบด้วยทุกทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่อย่างไรก็ตาม Willis (1996) กล่าวเพิ่มเติมว่าผู้สอนสามารถปรับงานดังกล่าวให้เหมาะสมกับทักษะทางภาษาที่ต้องการพัฒนาให้แก่ผู้เรียนได้

2. หลักการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน ตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักสูตรแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง แต่จำกัดขอบเขตการสอนและการเรียนรู้ให้แคบลงเนื่องจากหลักสูตรแบบนี้มี ความหมายค่อนข้างกว้าง ทฤษฎีการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานนี้จะระบุอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการทำกิจกรรมของนักเรียน ว่ามีขั้นตอน ดังนี้

1. มีการมอบหมายงานให้ผู้เรียนปฏิบัติ (Assigned Work) หลังจากผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาไม่ว่าจะได้จากผู้สอนโดยตรง หรือสื่อของจริงก็ตาม ผู้สอนจะมอบหมายงานให้ผู้ปฏิบัติผู้สอนอาจมอบหมายงานโดยใช้วาจา หรือโดยใช้ใบงานก็ได้ ซึ่งเป็นการระบุคำแนะนำในการทำกิจกรรมตามขั้นตอน เช่น ให้จับคู่กับเพื่อน เข้ากลุ่มย่อยหรือทำงานรายบุคคล จากนั้นศึกษาข้อมูลที่ให้ว่างานชิ้นนี้มีจุดประสงค์อย่างไร จุดเน้นของงานคืออะไร ผู้เรียนต้องรับผิดชอบในเรื่องใดบ้าง และใช้เวลาในการปฏิบัติมากน้อยเพียงใด

2. ให้ผู้เรียนใช้กระบวนการทางสติปัญญา (Cognitive Process) เพื่อปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายโดยสมองเป็นผู้สั่งการ เช่น การคิดย้อนกลับ การหาเหตุผล การจัดระบบ การนำไปประยุกต์ใช้ การแก้ปัญหา เป็นต้น

3. มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (Interaction) การสร้างปฏิสัมพันธ์ขึ้นอยู่กับชนิดของงานและลักษณะของงาน ลักษณะของงานมี 2 แบบ คือ

- 3.1 การให้งานแบบทางเดียว หมายถึง ปฏิสัมพันธ์จากผู้เรียนคนหนึ่งไปยังผู้เรียนอีกคนหนึ่ง เช่น ผู้เรียน ก.บรรยายลักษณะบุคคลที่ปรากฏในรูปภาพของตนแล้วผู้เรียน ข. จะต้องวาดรูปภาพให้ตรงกับคำบรรยายของผู้เรียน ก. เป็นต้น

- 3.2 การให้งานแบบสองทาง หมายถึง ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดจากการแลกเปลี่ยนข้อมูลของผู้เรียนทั้งสองฝ่าย เช่น ผู้เรียน ก. มีรูปภาพบุคคลและชื่อบุคคลกับรูปภาพแต่ไม่มี

หมายเลขกำกับ ผู้เรียน ข. มีรูปภาพบุคคลชุดเดียวกัน มีหมายเลขกำกับรูปภาพ แต่ไม่มีชื่อของบุคคลเหล่านั้น ดังนั้นผู้เรียน ก. และ ข. จะต้องมาแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน โดยใช้วิธีซักถาม บรรยาย บอกใบ้ หรืออาจใช้เทคนิคเฉพาะบุคคลอื่นๆ ประกอบ เป้าหมายคือ เพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนทั้งสองฝ่ายสมบูรณ์

4. มีผลงานที่เสร็จสมบูรณ์ (Completed Work) เมื่อผู้เรียนได้ใช้กระบวนการคิดและกระบวนการปฏิสัมพันธ์แล้ว ขั้นตอนต่อไปคือ นำข้อมูลที่ได้รับนั้นมาผลิตผลงานเป็นชิ้นเป็นอัน เพื่อให้มองเห็นว่าตนได้ทำงานแล้วเสร็จสมบูรณ์จริงๆ ผลงานจะปรากฏในด้านการเขียน เช่น เขียนสรุป เขียนรายงาน เขียนบทความ เขียนแผนภูมิ วาดรูปภาพ หรืออาจได้ผลงานจากการประดิษฐ์ ทำเครื่องคิดได้ ประกอบอาหาร ได้ เป็นต้น

Willis (1996) ได้กล่าวถึงขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอนของกิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานไว้ 3 ขั้นตอน ดังมีรายละเอียดดังนี้ คือ

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-Task)

ขั้นก่อนปฏิบัติงาน คือ ขั้นที่ผู้สอนจะเสนอหัวข้อในการสอน บอกศัพท์ วลีที่เป็นประโยชน์ โดยต้องแน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจงาน อาจให้ผู้เรียนดูตัวอย่างงานที่มีผู้เคยทำไว้ ส่วนผู้เรียนจะจดคำศัพท์ วลี ที่สำคัญเพื่อเตรียมตัวในการทำงาน

2. ขั้นปฏิบัติงาน (Task Cycle)

ขั้นปฏิบัติงาน แบ่งออกเป็นขั้นตอนย่อย 3 ขั้นคือ

2.1 ขั้นทำงาน (Task)

ขั้นทำงาน จะเป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนร่วมทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มย่อย ส่วนผู้สอนจะเฝ้าดูผู้เรียนอยู่ห่างๆ และคอยกระตุ้นผู้เรียน ได้ใช้ภาษาในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนคนอื่นๆ

2.2 การวางแผน (Planning)

การวางแผนคือ ผู้เรียนช่วยกันเตรียมตัวในการรายงานต่อชั้นเรียนว่า ได้ปฏิบัติงานอย่างไร ค้นพบอะไรบ้าง ผู้สอนจะช่วยเป็นผู้ชี้แนะในการใช้ภาษาอยู่ห่างๆ และช่วยแก้งานพูดของผู้เรียนก่อนนำเสนอ เพื่อให้ผู้เรียนมั่นใจมากขึ้น

2.3 การรายงาน (Report)

การรายงานนั้น ผู้เรียนจะนำเสนองานต่อชั้นเรียน ส่วนผู้สอนจะทำหน้าที่ประธานการนำเสนอและให้ข้อมูลย้อนกลับบ้าง ทั้งนี้ผู้เรียนที่เหลือร่วมประเมินการนำเสนอแก่เพื่อน

3. ชั้นมุ่งเน้นภาษา (Language Focus)

3.1 การวิเคราะห์ (Analysis)

การวิเคราะห์ คือขั้นที่ผู้เรียนสามารถตรวจสอบและอภิปรายรูปแบบภาษา (Language Features) ที่ใช้ในงานปฏิบัติ โดยผู้สอนจะช่วยทบทวนรูปแบบทางภาษากับผู้เรียน ทั้งชั้น ให้คำศัพท์ วลีที่จำเป็นอื่นๆ เพิ่มเติม

3.2 การฝึกฝน (Practice)

การฝึกฝน ผู้เรียนฝึกรูปแบบทางภาษาเพิ่มเติม ฝึกคำศัพท์ วลีที่ได้จากผลการประเมินการนำเสนอจากเพื่อนและผู้สอน การอภิปรายรูปแบบทางภาษา ผู้สอนนำผู้เรียนฝึก รูปแบบทางภาษาเพิ่มเติมและผู้เรียนจดบันทึกเพื่อสร้างความมั่นใจและความแม่นยำในการใช้ ทฤษฎีการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานดังกล่าว เป็นกระบวนการที่ชี้นำให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานอย่าง มีขั้นตอน มีเป้าหมายของการปฏิบัติงานที่เด่นชัด ช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจ ความตระหนักใน การเรียน ความรับผิดชอบ สร้างบรรยากาศในชั้นเรียนส่งผลให้ผู้เรียนและผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์ ที่ดีต่อกัน และสร้างความสนุกสนานให้กับผู้เรียน

4. บทบาทครูและนักเรียน

บทบาทครู

Richards (1984) ได้ให้ความหมายของบทบาทว่า หมายถึงผู้ที่มีส่วนร่วมใน การทำงานให้สำเร็จ ผู้สอนในฐานะผู้ออกแบบหลักสูตรจะต้องมีบทบาทสำคัญ 3 ด้าน คือ ด้านการวางแผน ด้านการนำหลักสูตรไปใช้ และด้านการวัดผลและประเมิน ซึ่งมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้คัดเลือกตัวป้อนทางภาษา ตลอดจนเป็นผู้แสวงหาแหล่งข้อมูล และสื่อของจริงที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานในชั้นเรียน
2. เป็นผู้คัดเลือกกิจกรรมให้สอดคล้องกับตัวป้อนทางภาษาและขั้นตอนการ ปฏิบัติงานตามกระบวนการ กำหนดพฤติกรรมที่คาดหวังจากผู้เรียนและผลของการปฏิบัติงาน
3. จัดชั้นเรียนให้เหมาะกับงานแต่ละชนิด เช่น งานรายบุคคล แบบจับคู่ กลุ่มย่อย หรือเรียนรวมทั้งชั้น
4. เป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือ ชี้แนะแนวทาง ตลอดจนกำกับและติดตาม ขณะที่มีการปฏิบัติงานของนักเรียน
5. เป็นผู้ประเมินงานร่วมกับนักเรียน รวมถึงการให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อ นักเรียนปฏิบัติงานแล้วเสร็จ

บทบาทครูในด้านการวางแผน 3 ข้อแรก คือ วางแผนเนื้อหา กิจกรรม และ การจัดชั้นเรียนนั้น มีความสำคัญมาก เพราะเป็นเหมือนกรอบที่ช่วยชี้หน้ให้การนำหลักสูตร ไปใช้มีความชัดเจนและเป็นระบบมากขึ้น

บทบาทนักเรียน

การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานยึดทฤษฎีการเรียนรู้โดยผู้เรียนเป็นกลาง สำเร็จ หรือความล้มเหลวของการเรียน ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญมากในการเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน ผู้เรียนต้องให้ความร่วมมือในการประกอบกิจกรรมเพื่อให้การเรียนการสอน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพโดยการให้ความร่วมมือของผู้เรียนนั้นอาจปฏิบัติดังนี้

1. ต้องทำความเข้าใจตัวป้อนภาษา
2. ต้องนำเอาลักษณะเด่น คุณสมบัติของตนเองออกมาเพื่อปฏิบัติงาน
3. ต้องมีความกระตือรือร้น มีความใส่ใจในงานและกิจกรรมการเรียนรู้
4. ต้องมีความตระหนักในความแตกต่างกันทางการใช้ทักษะสติปัญญา

ความสามารถและการใช้กระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียน

5. การจัดสภาพการณ์ในชั้นเรียน

การจัดสภาพการณ์ในชั้นเรียน หมายถึงการจัดชั้นเรียนให้เหมาะสมกับการ ปฏิบัติงานและลักษณะการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน เช่น การปฏิบัติงานที่นักเรียนจะต้องเป็น ผู้นำการเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น งานรายบุคคล แบบจับคู่ แบบกลุ่มย่อย และการปฏิบัติที่ครูเป็น ผู้นำการเรียนรู้ โดยเรียนรวมกันทั้งชั้น การจัดสภาพชั้นเรียนเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจำลอง สถานการณ์การใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตจริงนอกห้องเรียน ให้สัมพันธ์สอดคล้องกับกิจกรรม ในชั้นเรียนตามลักษณะของงาน เช่น การจัดรายการ การจัดประเภท การแก้ปัญหา การแลกเปลี่ยน ประสบการณ์และความคิดเห็น และการปฏิบัติงานตามความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

1.4 หลักการเลือกงานปฏิบัติที่ดี

Candlin (1987) กล่าวว่าหลักเกณฑ์ที่ควรนำมาพิจารณาเมื่อจะเลือกงานมาใช้ใน กระบวนการเรียนการสอนควรเป็นงานที่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. ส่งเสริมความสนใจด้านความหมาย จุดประสงค์และการเจรจาพูดคุยต่อรอง
2. ทำให้เกิดความสนใจอยากค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง
3. สร้างจุดประสงค์จากความสนใจของผู้เรียน
4. สามารถใช้ได้กับวิธีการสอน กระบวนการ และสื่อได้หลายแบบ
5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้กลวิธีและทักษะที่ผู้เรียนมีเพื่อแก้ปัญหาต่างๆ ของงาน

6. มีความเกี่ยวข้องกับความรู้สึกรู้สึก และทัศนคติของผู้เรียน
7. ทำทนาย เพื่อให้เกิดการเข้าร่วมกิจกรรม
8. ส่งเสริมให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมและแลกเปลี่ยนความรู้ทักษะที่ตนมี
9. มีการกำหนดปัญหาให้ผู้เรียนแก้ เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยมีผู้สอนแนะ

แนวทาง

10. มีการใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อแก้ปัญหา
11. มีการประเมินผลของงานและแสดงออกโดยผู้สอนและผู้เรียนช่วยกัน
12. พัฒนาความสามารถของผู้เรียนเพื่อความสำเร็จของงาน
13. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้อภิปัญญา (Metacognition) และการสนทนา

ในวงกว้าง (Metacommunication)

14. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกภาษา
15. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ปัญหาและการแก้ปัญหา
16. ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนข้อมูล ประสบการณ์และความเชี่ยวชาญ
17. มีการเฝ้าดู และการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนและงาน
18. ทำให้ผู้เรียน ตระหนักว่าต้องเรียนตามกระบวนการ
19. ส่งเสริมให้มีการวิเคราะห์ข้อมูลและกระบวนการเรียนรู้ภาษา
20. ต้องได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่าแก่การลงทุน นั่นคือ รูปแบบของภาษาที่สอนควรเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารภายนอกห้องเรียนด้วย หรือมีการพัฒนาภูมิปัญญาและวุฒิภาวะของผู้เรียนด้วย

สรุปว่า การเลือกงานที่ดีนั้นต้องเป็นงานที่คุ้มค่ากับการลงทุน นั่นคือผู้เรียนได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างเต็มที่ เป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียน พัฒนาภูมิปัญญาและวุฒิภาวะของผู้เรียน รวมทั้งต้องสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียนและความสนใจของผู้เรียนด้วย

1.5 การพัฒนาหลักสูตรแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ไพฑูรย์ สีนสารัตน์ (2523, อ้างใน วิชัย คีพร้อม, 2538) กล่าวว่า การวิจัยและพัฒนา (Research and Development) เป็นการวิจัยประยุกต์ประเภทหนึ่ง จึงเป็นการนำเอาความรู้จากการวิจัยบริสุทธิ์ไปวิจัยต่อและพัฒนาเป็นเทคนิค หรือวิธีการที่สามารถนำไปใช้แก้ปัญหาอย่างได้ผลการวิจัยและพัฒนา มีกระบวนการดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 กำหนดปัญหาที่จะแก้ไข

ขั้นที่ 2 เลือกกฎหรือทฤษฎีที่คิดว่าจะนำมาแก้ปัญหาได้

ขั้นที่ 3 กำหนดแผนการแก้ปัญหาเป็นขั้นตอน ที่สอดคล้องกับกฎหรือทฤษฎี
จะนำมาใช้แก้ปัญหา

ขั้นที่ 4 นำแผนการแก้ปัญหาไปทดลองใช้ในขอบเขตจำกัดและประเมินผล

ขั้นที่ 5 นำแผนการแก้ปัญหาไปใช้ ในขอบเขตที่กว้างขึ้น หากขั้นตอนที่ 4
เป็นที่น่าพอใจ

ขั้นที่ 6 เผยแพร่หากขั้นตอนที่ 5 เป็นที่น่าพอใจ

Richards (1984) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาโดยเน้น
กิจกรรม 4 อย่าง คือ

1. สำรวจความต้องการของกลุ่มผู้เรียน
2. พัฒนาจุดประสงค์ที่สนองตอบความต้องการในขั้นที่ 1
3. เลือกกิจกรรมการเรียนการสอนและประสบการณ์การเรียนรู้ที่สนองตอบ
ความต้องการข้างต้น
4. ประเมินผล Long (1985, p. 91) เสนอกระบวนการพัฒนาหลักสูตรแบบ
มุ่งปฏิบัติงานไว้ คือ
 1. สำรวจความต้องการของผู้เรียนเพื่อหาหน้าที่เป็นเป้าหมาย (Target Tasks)
 2. แบ่งแยกประเภทของงานเป้าหมาย เป็นชนิดของงาน (Task Types)
 3. สร้างงาน เพื่อการเรียนการสอน (Pedagogical Tasks) จากชนิดของงาน
ที่เลือกไว้แล้ว
 4. เลือกและจัดลำดับงานเพื่อการเรียนการสอนเพื่อกำหนดเป็นหลักสูตร
แบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task Syllabus)

จะเห็นได้ว่า การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนตามแนวคิดการพัฒนาหลักสูตร
การเรียนการสอนภาษาของ Richards (1984) และ Long (1985) มีเป้าหมายเพื่อให้ทราบถึง
ความคาดหวังในการเรียนและระดับความสามารถของผู้เรียน การกำหนดจุดมุ่งหมายต้อง
เป็นจุดมุ่งหมายที่เป็นไปได้ในสภาพการณ์ที่จะจัดการเรียนการสอนรวมทั้งต้องสอดคล้องกับ
ความต้องการของผู้เรียนซึ่งแนวความคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของการพัฒนาหลักสูตร
การสอนภาษาที่ใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน

1.6 ข้อดีของการจัดหลักสูตรแบบมุ่งปฏิบัติงานงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การออกแบบหลักสูตร โดยเน้นกระบวนการและงานในชั้นเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับ
ประสบการณ์ตรงและสามารถนำไปประยุกต์กับสถานการณ์ทั้งโดยตรงและโดยอ้อมได้

กล่าวคือ ตัวป้อนทางภาษา กิจกรรมที่สอดคล้องกับตัวป้อนและกระบวนการเรียนจะช่วยพัฒนาความสามารถในการรับรู้แบบต่างๆ (Cognitive and Metacognitive Perceptions) พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา พัฒนากลยุทธ์ในการสื่อสาร พัฒนากลยุทธ์การเรียนรู้ และช่วยพัฒนาเกี่ยวกับการประเมินตนเองของผู้เรียนจากการเรียนอีกด้วย

Willis (1996) กล่าวว่าในการที่ผู้เรียนปฏิบัติงานคู่หรือกลุ่มตามการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน มีข้อดี ดังต่อไปนี้

1. ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะใช้ภาษาที่ตนเองรู้ในกลุ่มเพื่อน โดยไม่กลัวว่าจะถูกแก้ไขสิ่งที่พูดผิดหน้าชั้นเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Massi (2001) ที่ใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานกับนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศอาเจนตินา ในหลักสูตรภาษาอังกฤษทั่วไป (English for General Purposes) ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จในการสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว นอกจากนี้การเรียนโดยใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานยังช่วยส่งเสริมการเป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้อีกด้วย
2. ทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการสร้างปฏิสัมพันธ์แบบทันทีทันใดในชั้นเรียน ต้องสร้างประโยชน์ของตนเองนั้นเพื่อสื่อสาร ในขณะที่เดียวกันก็ต้องคอยฟังสิ่งที่ผู้อื่นพูดด้วยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลม่อม ศรีเจริญ (2544) ศึกษาการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเทคโนโลยีการเกษตร 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 พบว่าบทเรียนที่ใช้กิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากและส่งเสริมความสามารถทางการพูดของผู้เรียน ได้เป็นอย่างดี รวมไปถึงการช่วยส่งเสริมบรรยากาศในชั้นเรียน ได้ในระดับดี
3. ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการแลกเปลี่ยนบทบาทในการพูด ถาม-ตอบ และแสดงปฏิกิริยาต่อคำพูดของเพื่อน สอดคล้องกับการศึกษาของ Nunan (1991) ศึกษากิจกรรมที่เป็นงานเพื่อการสื่อสาร ได้สรุปว่า งานเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรของแบบเรียน และเป็นวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รู้ภาษา งานที่มอบหมายให้ผู้เรียน ได้ปฏิบัติจะสะท้อนสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะประสบในสภาพของโลกแห่งความเป็นจริง ตัวป้อนที่กำหนดให้เป็นปัญหาซึ่งเป็นงาน จะต้องมีความหมายต่อผู้เรียน เหมาะสมกับระดับและใกล้ชิดตัวผู้เรียนซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจได้ไม่ยาก และสร้างจิตสำนึก ให้ผู้เรียนว่า สิ่งที่ได้เรียนรู้จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในการดำเนินชีวิต การศึกษาของ Nunan (1991) ให้แนวความคิดว่าผู้เรียนที่เรียนร่วมกันจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย เพราะต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้เรียนมีความกล้าที่จะพูด ได้ตอบกันไปมาระหว่างผู้เรียนด้วยกัน งานที่มอบหมายให้ผู้เรียนได้

ปฏิบัติจะสะท้อนสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องประสบในสภาพของโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อ จุดมุ่งหมายเฉพาะ (ESP)

4. ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสสังเกตการสื่อความหมายของผู้เรียนคนอื่น ซึ่งเป็นเหมือน การให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดกันเองในระหว่างเพื่อนร่วมชั้นเรียน สอดคล้องกับ งานวิจัยของ สุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ (2539) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มี ต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนนายเรืออากาศ ผู้เรียนกลุ่มทดลองได้รับการสอน โดยกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ ผู้เรียน ทำงานเป็นกลุ่มเล็กและคู่ ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนตามคู่มือครูและทำงานเดี่ยว ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทักษะรวม และแต่ละทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ของนักเรียนนายเรืออากาศที่ได้รับการสอน โดยกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติสูงกว่าผู้เรียน กลุ่มควบคุม

5. ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมายและอย่างร่วมมือกับเพื่อน เน้นการพูด สื่อสารเพื่อความหมาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิชัย ศิพพร้อม (2538) ศึกษาการพัฒนา กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อใช้ในวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ 1 พบว่า ความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้น ภายหลังจากการเรียน โดยกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน นอกจากนี้ ยังพบว่า งานในกิจกรรมการสอนมีเป้าหมายที่ชัดเจน ตัวป้อนทางภาษาใกล้เคียงกับความเป็น จริงเอื้อต่อการปฏิบัติงาน กิจกรรมในการปฏิบัติงานสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสาร ในชีวิตประจำวันได้ ผู้เรียนมีบทบาทเท่าเทียมกันในการทำงาน และ การทำงานกลุ่มกระตุ้น ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษามาก

6. ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนอย่างสมบูรณ์ มีใจพูดเพียงประโยค เดียวแล้วจบ ผู้เรียนจะได้รู้วิธีการเริ่ม-จบการสนทนา และการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่าง การสนทนา สอดคล้องกับงานวิจัยของ Coleman (1987) สร้างแบบเรียนประกอบการสอน โดยใช้กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี โดยแบบเรียนที่ใช้ได้กำหนดให้ผู้เรียนทำงานเป็นรายบุคคล และรายกลุ่ม ที่เกี่ยวกับการ แก้ปัญหาที่สัมพันธ์ เกี่ยวโยงกับเรื่องราวเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ที่ผู้เรียนจะต้องประสบ เมื่อจบการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นต่อการเรียนที่ใช้กิจกรรมแบบ เน้นงานปฏิบัติและให้ความร่วมมือในการเรียนเป็นอย่างดี

7. ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองใช้ กลวิธีในการสื่อสารหลายแบบ เช่น การตรวจสอบความเข้าใจ การพูดใหม่สำหรับคำที่ยากและซับซ้อน การจับความคิดของผู้อื่น และการช่วยแนะนำคำและวลีให้แก่เพื่อนที่พูดติดขัด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยฉัตร ปลอดโปร่ง (2535) ศึกษาผลการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าผู้เรียน โดยกิจกรรมแบบกำหนดงานมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้นและสูงกว่าผู้เรียน โดยคู่มือครู พบว่าการใช้กิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่าวิธีปกติ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

8. ทำให้ผู้เรียนค่อยๆ มีความมั่นใจเพิ่มขึ้น เมื่อพบว่า ตนเองสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนเพื่อให้งานสำเร็จสมบูรณ์โดยใช้ภาษาเป้าหมาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ กุสุมา โชคบำรุง (2529) ศึกษาประสิทธิภาพการสอนเสริมภาษาอังกฤษหลัก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยสร้างงานการสอน โดยกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเสริมบทเรียน English Alfa เล่ม 1 จำนวน 20 กิจกรรม พบว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม (เรียน โดยคู่มือครู) และมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่า และงานวิจัยของ นฤมล กลั่นเจริญ (2530) ศึกษาผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน ที่เรียนโดยการใช้และไม่ใช้กิจกรรมที่มุ่งปฏิบัติงาน พบว่า กลุ่มทดลองมีสัมฤทธิ์ผลการเรียนและเจตคติต่อการเรียนดีกว่า (กลุ่มควบคุม) และงานวิจัยของ วรณิ โดสงวน (2530) ศึกษาการใช้กิจกรรมเสริมโดยมุ่งปฏิบัติงานในการสอนภาษาอังกฤษเกษตร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผู้เรียน โดยกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียน โดยกิจกรรมตามคู่มือครู

จากแนวคิดเรื่องงานของ Willis (1996) ในกิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานจะช่วยส่งเสริมบรรยากาศในชั้นเรียน ผู้เรียนและผู้สอน ผู้เรียนและผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมทักษะการพูดของผู้เรียนได้อีกด้วย

2. เอกสารเกี่ยวกับความสามารถในการพูด

2.1 ความหมายของการพูด

ได้มีผู้ให้ความหมายของการพูดไว้ด้วยกันหลายคน ทั้งชาวต่างประเทศและชาวไทย ซึ่งจะให้ความหมายแตกต่างกันบ้าง แต่ส่วนใหญ่ กล่าวว่า การพูดหมายถึงการติดต่อแลกเปลี่ยนข่าวสารทางวาจาซึ่งกันและกันระหว่างคนสองคนขึ้นไป แต่อาจจะมีผู้ให้ความหมายแตกต่างกันบ้างดังนี้ Valette (1977) กล่าวว่า การพูดมิได้เป็นการออกเสียงคำพูดและออกเสียงสูงต่ำใน

ประโยคเท่านั้น ผู้พูดจะต้องทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตัวเองพูดขณะเดียวกันต้องเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง เป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย ในขณะที่ Paulston (1983) ได้ให้ความเห็นว่าการพูดสื่อสารมิได้เพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น ผู้พูดจะต้องมีการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางด้านสังคมด้วย Scott (1981) ได้ให้ความหมายว่า การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟังรวมถึงการปฏิสัมพันธ์ด้านภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์ สวนิต ยมาภัย และถิรนนท์ อนวัชศิริวงษ์ (2535) กล่าวว่า การพูดเป็นการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกริยาอาการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้ และเกิดการตอบสนอง Byrne (1986) กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกันระหว่างทักษะรับสาร (Receptive Skill) ของผู้ฟังและทักษะการผลิตสาร (Productive Skill) ของผู้พูด ผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัส เพื่อสื่อถึงเจตนาและความต้องการ ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัสของสารนั้น ทั้งนี้โดยอาศัยความรู้ในเรื่องระบบภาษา เช่น เสียงหนักเบาในคำ ตลอดจนความเข้าใจภาษาท่าทางของผู้พูด เป็นเครื่องมือช่วยให้การตีความในสารนั้นให้ตรงตามเจตนาของผู้สื่อ หรืออาจกล่าวสรุปได้ว่า ในความเป็นจริงความสามารถในการพูดเกี่ยวข้องกับการฟังโดยตรง โดยผู้พูดจะทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข้อมูลให้กับผู้ฟัง เป็นลักษณะการสื่อสารแบบสองทาง โดยมีการแลกเปลี่ยนบทบาทกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง

นอกจากนั้น สมปราชญ์ อัมมะพันธ์ (2529) ได้ให้ความหมายของการพูดว่า หมายถึง พฤติกรรมตามธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ใช้เป็นเครื่องช่วยในการสื่อความหมายให้เข้าใจซึ่งกันและกัน โดยใช้เสียงรหัส หรือสัญลักษณ์ต่างๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็นและความต้องการจากผู้พูด ไปสู่ผู้ฟังให้ได้ผลตรงตามความมุ่งหมายของผู้พูด เช่น ต้องการให้เกิดความรู้ เกิดความเข้าใจ หรือจงใจให้คล้อยตามความคิดเห็นของผู้พูด Searle (1978) กล่าวว่า การพูดติดต่อสื่อสารจะต้องประกอบไปด้วยดังนี้

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำหรือประโยคนี้ขึ้นมาใช้ในการสื่อสาร ซึ่งคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อสารด้วย
2. การกล่าวคำพูดเพื่อก่อให้เกิดหรือบรรลุอย่างใดอย่างหนึ่งตามสถานการณ์ (Prepositional Act) หมายถึง การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น
3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Illocutionary Act) หมายถึง การแสดงออกซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น ต้องการทักทาย ขอร้อง แนะนำ ขอโทษ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูด หมายถึงกระบวนการในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนความหมายระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ซึ่งประกอบไปด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป เพื่อสื่อถึงความรู้สึก ความคิดเห็น และความต้องการจากผู้พูดไปยังผู้ฟัง การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้อง และสามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมอีกด้วย

นอกจากความหมายของการพูดแล้ว ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การพูดประสบความสำเร็จนั้น ก็คือ องค์ประกอบที่เกี่ยวกับความสามารถทางการพูด ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้ผู้พูดสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.2 องค์ประกอบเกี่ยวกับความสามารถในการพูด

Harris (1974) กล่าวว่าองค์ประกอบที่สำคัญของกระบวนการพูด ได้แก่

1. การออกเสียง ซึ่งหมายถึงการออกเสียง สระ พยัญชนะ การเน้นเสียงระดับเสียงสูง - ต่ำในประโยค ตลอดจนถึงจังหวะในการพูด

2. โครงสร้างไวยากรณ์

3. การใช้คำศัพท์

4. ความคล่องแคล่ว

5. ความเข้าใจ ซึ่งหมายถึง ปริมาณและคุณภาพของความเข้าใจของผู้ฟังต่อ

คำพูดที่พูดออกไป

Bartz (1979) แบ่งองค์ประกอบของภาษาพูดออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด

2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึงปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

3. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (Quality of Communication) หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาที่พูดออกไป

4. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร (Amount of Communication) หมายถึง ปริมาณข้อความทางภาษาที่พูดออกไป

5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort of Communication) หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อการสื่อสาร

นอกจากนี้ Finocchiaro and Brumfit (1983) เน้นว่าการพูดนั้นนอกจากผู้พูดจะมีความรู้ด้านเสียง คำศัพท์ และวัฒนธรรมแล้ว มีองค์ประกอบอื่นๆ ที่จะต้องคำนึงด้วย กล่าวคือ

1. ผู้พูดต้องคำนึงถึงความคิดที่จะพูดออกมาไม่ว่าจะเป็นผู้เริ่มต้นสนทนาหรือสนทนาโต้ตอบกับผู้อื่น
2. ผู้พูดต้องมีการเปลี่ยนตำแหน่งอวัยวะต่างๆ ของปาก เพื่อให้เกิดเสียงที่ต้องการ
3. ผู้พูดต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของรูปประโยคที่จะพูดทั้งในด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และวัฒนธรรมของภาษา
4. ผู้พูดต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนทำเนียบและลีลาภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์และผู้ฟังด้วย
5. ผู้พูดต้องสื่อให้เหมาะสม

กล่าวโดยสรุป นอกจากผู้พูดจะมีความสามารถในด้านระบบของตัวภาษาแล้ว ผู้พูดจำเป็นต้องคำนึงถึงความเหมาะสมให้เป็นที่ไปตามกฎเกณฑ์ของการใช้ภาษานั้นๆ รวมทั้งมีการใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่ว ชัดเจน ปรับเปลี่ยนปฏิกิริยาตอบโต้กับคู่สนทนา ได้อย่างดียิ่ง

2.3 ระดับความสามารถในการพูด

กาญจนา ปราบพล (2530) ได้แบ่งระดับความสามารถในการพูดตามแบบการทดสอบความสามารถในการพูดของสถาบัน FSI (The Foreign Service Institute) ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดระดับต้น (Elementary Proficiency) ผู้พูดเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่ายๆ ในวงจำกัด
2. ความสามารถในการพูดระดับใช้งานในวงจำกัด (Limited Working Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานทางสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว สนทนาเรื่องง่ายๆ ที่มีได้เตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องเกี่ยวกับตัวเองและครอบครัว
3. ความสามารถในการพูดระดับเริ่มต้นของมืออาชีพ (Minimum Proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเรื่องราวต่างๆ ด้านสังคมและอาชีพที่ต้องใช้ความรู้เฉพาะสาขา
4. ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพเต็มรูปแบบ (Full Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีความบกพร่องด้านการออกเสียง และไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถโต้ตอบได้เหมาะสมในสถานการณ์ที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคย
5. ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา (Native or Bilingual Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษา รวมทั้งสามารถใช้ศัพท์สำนวนและอ้างอิงทางวัฒนธรรมได้

นอกจากนี้ FSI ยังได้แบ่งระดับความสามารถในการพูดเป็นข้อย่อยๆ อีก 6 ระดับ จาก ระดับ 1 (Poor) ถึงระดับ 6 (Excellent) โดยดูที่สำเนียง ไวยากรณ์ ศัพท์ ความคล่องในการพูด และความเข้าใจไว้ดังนี้

สำเนียง

1. การออกเสียงยังเข้าใจได้ยาก
2. มีที่ผิดสำคัญๆ บ่อยๆ ใช้น้ำเสียงหนักเข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำๆ หลายครั้งๆ

จึงเข้าใจ

3. ยังมีสำเนียงต่างชาติต้องฟังอย่างตั้งใจ การออกเสียงผิดทำให้เข้าใจผิด

บ่อยๆ ข้อผิดทางศัพท์และไวยากรณ์

4. มีร่องรอยของสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง แต่ไม่ได้ทำให้

เข้าใจผิด

5. ออกเสียงผิดน้อยมากแต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
6. มีเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีร่องรอยของสำเนียงจากต่างประเทศ

ไวยากรณ์

1. ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมก่อนล่วงหน้า
2. พูดผิดมาก แสดงให้รู้ว่ามีความรู้ไวยากรณ์น้อยมากทำให้สื่อสารไม่ได้
3. พูดผิดบ่อยๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่างทำให้เกิดการเข้าใจผิด
4. พูดผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่างแต่ไม่

ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ

5. ผิดไวยากรณ์น้อยมาก
6. ที่ผิดเพียง 1 หรือ 2 ครั้ง ในระหว่างการสัมภาษณ์

ศัพท์

1. รู้ศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาได้ง่ายๆ ได้
2. รู้ศัพท์น้อยมาก ใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองและใช้ภาษาเพื่อการอยู่รอดเท่านั้น เช่น (บอกหรือถามเกี่ยวกับเวลา สั่งอาหาร ถามข้อมูลหรือเพื่อการเดินทาง และสนทนาภายในครอบครัวได้)
3. เลือกใช้ศัพท์ไม่ค่อยถูก อภิปรายไม่ได้แม้ในเรื่องในสังคม และในอาชีพของตนในระดับธรรมดา
4. ศัพท์ทางอาชีพมีมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ คำศัพท์ทั่วไป

พอจะ พูดอภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย

5. รู้ศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง รู้ศัพท์ทั่วๆ ไปมากพอที่จะพูดเรื่องปัญหาซับซ้อนและเหตุการณ์ในสังคม

6. ศัพท์มีมากและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ความคล่องในการพูด

1. การพูดยังตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนายังไม่ได้
2. พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน
3. ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยคก็มี
4. พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่ หรือมัวคิดหา

คำศัพท์

5. พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของ

ภาษา

6. พูดได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทั่วๆ ไป หรือในวิชาชีพ มีความราบเรียบเหมือน

เจ้าของภาษา

ความเข้าใจ

1. เข้าใจน้อยเกินกว่าจะสนทนาในเรื่องธรรมดาที่สุด
2. เข้าใจภาษาที่มีอัตราความเร็วช้ามากและในเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับสังคม

การเดินทาง ต้องการพูดซ้ำๆ และพูดใหม่

3. เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง ต้องการพูดซ้ำๆ หรือพูดใหม่

ในบางครั้ง

4. เข้าใจดีพอสมควรในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติในเรื่องเกี่ยวกับตนเอง

ต้องการพูดซ้ำหรือพูดใหม่ในบางครั้ง

5. เข้าใจบทสนทนาในระดับความเร็วปกติ ยกเว้นคำที่เป็นภาษาถิ่น หรือเรื่องที่ไม่คุ้นเคย คำพูดที่เร็วหรือช้าเกินไป

6. เข้าใจคำพูดที่เป็นพิธีการหรือภาษาถิ่นเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

ที่มีการศึกษา

2.4 การวัดและประเมินผลทักษะการพูด

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 65-66) ได้เสนอแนะการวัดและประเมินผลทักษะการพูดไว้ดังนี้

1. ให้อธิบายรูปภาพ

2. ให้สนทนาเป็นคู่ๆ โดยผู้สอนสร้างสถานการณ์ให้
 3. ให้สำรวจกิจกรรมแล้วรายงานหน้าชั้น
 4. ให้สัมภาษณ์เป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม โดยผู้สอนเป็นผู้กำหนดสถานการณ์ให้
 5. ให้บรรยายเรื่องราวโดยใช้จินตนาการของตนเอง หรือจากประสบการณ์จริง
- กาญจนา ปราบพล (2530) ยังได้สรุปการวัดความสามารถทางการพูดไว้ 3 ประการ คือ

1. การพูดคุย
2. การสัมภาษณ์
3. การแสดงบทบาทสมมติ

ศุภีรัตน์ ภักทรานนท์ (2532) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลทักษะการพูดสามารถทำได้โดยวิธีการต่างๆ คือ

1. วัดเฉพาะทักษะการพูด เช่น พูดตามหัวข้อที่กำหนด
2. วัดทักษะการพูด สัมพันธ์กับทักษะอื่นๆ เช่น ฟัง-พูด, อ่าน-พูด, เขียน-พูด
3. วัดทักษะการพูดโดยตรง คือให้พูดในสถานที่จริงหรือ สถานการณ์จำลอง
4. วัดทักษะการพูดทางอ้อม ใช้วิธีการสัมพันธ์กับการพูดโดยตรง เช่น การระลึกได้

โดยการให้ผู้เรียนอ่านบทสนทนา ที่มีข้อความบางตอนขาดหายไปแล้วเลือกคำตอบที่ให้มาเติมหรือเขียนให้สมบูรณ์ โดยถือว่า ก่อนตอบผู้เรียนต้องออกเสียงในใจก่อน

5. วัดจุดย่อยขององค์ประกอบทางภาษา ได้แก่ ระบบเสียง ศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ เป็นการวัดความสามารถทางภาษา

6. วัดทักษะรวมสรุป เป็นการวัดความสามารถในการสื่อความหมายด้วยการพูด ซึ่งต้องใช้ความรู้ทางภาษาและความสามารถทางอื่นๆ เช่น การทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

- 6.1 การพูดสนทนาเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่
- 6.2 การแสดงบทบาทสมมติ เช่น พูดโทรศัพท์ แสดงละครสั้นๆ
- 6.3 การพูดบรรยายภาพ หรืออ่านข้อความแล้วเล่า หรือพูดสรุป
- 6.4 การพูดตามหัวข้อที่กำหนด
- 6.5 การพูดอธิบาย บรรยาย รายงาน พูดโน้มน้าว ได้แย้ง
- 6.6 การพูดภาษาอังกฤษจากเรื่องราวภาษาไทย
- 6.7 ผู้สอนสัมภาษณ์ผู้เรียน หรือผู้เรียนจับคู่สนทนากันเอง
- 6.8 การตอบแบบทดสอบแบบเติมคำในช่องว่าง
- 6.9 การตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับภาพการ์ตูน เป็นชุดเกี่ยวกับเหตุการณ์

ที่เกิดขึ้น สามารถให้เหตุผลและสรุปอ้างอิงได้จากเนื้อเรื่อง

สรุปได้ว่า การวัดผลและประเมินผลทักษะการพูด สามารถกระทำได้หลายวิธี เช่น การบรรยายรูปภาพ การเล่าเรื่อง การสนทนา การตอบคำถาม การพูดคุยตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ การรายงานหน้าชั้นเรียน การสัมภาษณ์ การบรรยายเรื่องราว และการแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น กิจกรรมดังกล่าวอาจเป็นกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ และกิจกรรมกลุ่ม ขึ้นอยู่กับเกณฑ์การวัดและประเมินผลของผู้สอนว่าต้องการวัดอย่างไร

2.5 เกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการพูด

ในการวิจัยเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวที่เรียน โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน Willis (1996) กล่าวว่าเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมในงานการพูด การประเมินผลหรือการทดสอบจึงต้องเน้นด้านการพูดสนทนาติดต่อสื่อสาร ซึ่งพบว่าภาษาเป้าหมายที่พบในการปฏิบัติงาน คือ

1. ภาษาที่เกิดขึ้นทันทีในขณะที่ปฏิบัติงาน (Spontaneous Language)
2. ภาษาที่เตรียมพร้อมเพื่อนำเสนอหน้าชั้นเรียน (Planned Language)

ในด้านเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ในการพูด สุภัทรา อักษรนุเคราะห์ (2532) กล่าวว่าความสามารถในการสื่อสารด้วยการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 5 ด้าน ดังนี้คือ

1. ความคล่องแคล่ว มิได้หมายถึง ความเร็วแต่หมายถึงความราบรื่น ความต่อเนื่องและความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถให้ผู้อื่นเข้าใจได้
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป
5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูด

องค์ประกอบเหล่านี้สามารถนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการตัดสินให้คะแนนในการพูดของผู้เรียน โดยใช้มาตรฐานประมาณค่า 6 ระดับ (ด้านที่ 1-4 เป็นแบบ The Schulz Communicative Competence Sczle ด้านที่ 5 เป็นแบบ The Foreign Service Institute Scale และด้านที่ 6 เป็นแบบ The Bartz Scale)

1. ความคล่องแคล่ว

- 1.1 พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกันจนไม่สามารถสนทนาได้

1.2 พูดซ้ำมากและไม่สม่ำเสมอยกเว้นประโยคสั้นๆ หรือประโยคที่ใช้
กันอยู่ประจำ

1.3 มีความลังเลบ่อยและพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์

1.4 มีความลังเลในการพูดบางครั้งบางคราว มีตะกุกตะกักบ้างเพราะ
พูดประโยคใหม่และต้องจัดเรียงคำ

1.5 พูดได้อย่างสบายและราบรื่น แต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษาเมื่อ
พิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด

1.6 พูดได้ทุกหัวเรื่องอย่างสบายและราบรื่นคล้ายเจ้าของภาษา

2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ

2.1 ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เรียนพูดเลย

2.2 เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อยๆ หรือคำเดี่ยวๆ

2.3 เข้าใจบางกลุ่มคำและบางวลี

2.4 เข้าใจเอกัตถประโยคที่สั้นๆ

2.5 เข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดมาทั้งหมด

3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร

3.1 ผู้เรียนมิได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย

3.2 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก

3.3 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง

3.4 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร

3.5 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก

3.6 ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด

4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร

4.1 คำพูดที่ผู้เรียนพูดไม่ถูกต้องเลย

4.2 มีคำพูดที่ถูกต้องตาม โครงสร้างน้อยมาก

4.3 มีคำพูดที่ถูกต้องบ้างแต่ยังมีปัญหาด้าน โครงสร้างทางภาษามาก

4.4 มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้าน โครงสร้างทางภาษามาก

4.5 คำพูดถูกต้องเป็นส่วนมาก และมีปัญหาด้าน โครงสร้างน้อยมาก

4.6 คำพูดถูกต้องเกือบทั้งหมด

5. สำเนียง

5.1 ออกเสียงผิดๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจบ่อยครั้ง

5.2 ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้งและลงเสียงหนักผิดที่ทำให้เข้าใจยาก

ต้องพูดซ้ำบ่อยๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ

5.3 สำเนียงยังเป็นไทย ทำให้ต้องตั้งใจฟัง และการออกเสียงผิด
บางครั้งทำให้เข้าใจผิดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์

5.4 สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้าง และออกเสียงผิดบางครั้งแต่ก็ยังสามารถเข้าใจได้

5.5 ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

5.6 ออกเสียงคล้ายเจ้าของภาษาแทบจะไม่มีสำเนียงไทยมีความ
พยายามในการสื่อสาร

6. ความพยายามในการสื่อสาร

6.1 หลุดเจิบเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ความพยายามพูดให้จบความ

6.2 พยายามที่จะสื่อสารน้อยมาก แต่ยังขาดความกระตือรือร้น

6.3 พยายามที่จะสื่อสารบ้าง แต่ยังไม่แสดงความไม่สนใจ

6.4 พยายามที่จะสื่อสาร แต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางหรือสีหน้า

6.5 พยายามที่จะสื่อสารและรู้จักใช้ท่าทางช่วย

6.6 พยายามเป็นพิเศษที่จะสื่อสาร โดยใช้ภาษาพูดและท่าทางเพื่อการ

แสดงออกในการประเมินความสามารถในการพูดของการวิจัยครั้งนี้ได้ปรับแบบประเมิน
ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดให้เหมาะแก่การเรียนการสอนตามสภาพ ความเป็นจริงและระดับ
ความสามารถของผู้เรียน

3. เอกสารเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน

3.1 ความหมายของบรรยากาศในชั้นเรียน

ได้มีผู้ให้ความหมายของบรรยากาศในชั้นเรียนไว้มากมาย ส่วนใหญ่จะกล่าวถึง
ความหมายของบรรยากาศที่สร้างเสริมสติปัญญา และคุณลักษณะที่สำคัญแก่ผู้เรียน เช่น
Lawrenz (1976) กล่าวว่า บรรยากาศในชั้นเรียนหมายถึง สภาพทางจิตใจและสังคม ซึ่ง
ประกอบด้วยพฤติกรรมของครู ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและปฏิสัมพันธ์ระหว่าง
นักเรียนกับนักเรียนด้วยกัน

ประคินันท์ อุปรมัย, อรุณศรี อนันตศิริชัย (2523) และลำพอง บุญช่วย (2524) ได้มีความเห็นตรงกันว่า บรรยากาศในชั้นเรียน หมายถึง บรรยากาศสองประเภท ได้แก่ บรรยากาศทางกายภาพ (Physical Atmosphere) ซึ่งได้แก่ การจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพในห้องเรียนที่เป็นระเบียบเหมาะสม มีเครื่องใช้ที่สามารถอำนวยความสะดวกต่างๆ และอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้และมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน บรรยากาศการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้และมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน อีกประเภทหนึ่งคือ บรรยากาศทางจิตภาพ (Psychological Atmosphere) ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อสภาพจิตใจของผู้เรียน ซึ่งมีผลต่อเนื่องไปถึงความพร้อมทางจิตภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียน และมีผลไปถึงการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนอีกด้วย สภาพแวดล้อมทางจิตภาพเกิดจากความรู้สึกสบายใจที่ครูควรสร้างในชั้นเรียนให้ผู้เรียนเกิดความอบอุ่นเป็นกันเองระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างผู้เรียนด้วยกัน

ชิรวัฒน์ นิเจนตร (2528) กล่าวถึงบรรยากาศในชั้นเรียนว่า หมายถึง บรรยากาศทางสังคมอันเป็นสภาวะทางอารมณ์ทั่วไปที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างบุคคลในกลุ่มที่มีการพบปะเผชิญหน้ากันอยู่เสมอๆ และเป็นสิ่งที่จะแสดงถึงการยอมรับซึ่งกันและกันของสมาชิกภายในกลุ่มที่มีเป้าหมายร่วมกัน

สุพล วงสินธ์ (2534) ได้สรุปว่า บรรยากาศในชั้นเรียนมีอิทธิพลที่จะส่งเสริมความร่วมมือระหว่างครูและนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกันจะช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีเจตคติที่ดีต่อตนเอง และผู้อื่น มีความสุขและมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกลุ่ม ทำงานปราศจากความวิตกกังวล

จากความหมายของบรรยากาศในชั้นเรียน สรุปได้ว่าบรรยากาศในชั้นเรียน หมายถึง สภาพแวดล้อมในชั้นเรียนทั้งทางกายภาพและจิตภาพที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้เกิดความรู้สึกอบอุ่น กระตือรือร้น มั่นใจในตนเอง เป็นการกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ รับรู้ ร่วมกิจกรรมและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนในชั้นเรียน นอกจากนี้แล้วบรรยากาศในชั้นเรียนจะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ สิ่งเหล่านี้ ผู้สอนสามารถที่จะสร้างให้แก่ผู้เรียนได้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ใช้สื่อการสอนเข้าช่วยเพื่อกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน ทำให้ผู้สอนและผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์และเจตคติที่ดีต่อกันและกัน (วิลาส บุญทองขาว, 2527) อันจะเป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีความคิดสร้างสรรค์ มีเจตคติที่ดีต่อตนเอง มีความสุข มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกลุ่มทำงานโดยปราศจากความวิตกกังวล

3.2 องค์ประกอบที่ช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน

ประดินันท์ อุปรนัย และอรุณศรี อนันตศิริชัย (2523) กล่าวถึง องค์ประกอบที่ช่วยสร้างบรรยากาศทางกายภาพในชั้นเรียนว่าประกอบด้วย

1. แสง ต้องเพียงพอ ไม่จ้าหรือมืดเกินไปเพราะจะเป็นอันตรายแก่สายตาของทั้งผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนได้
2. เสียง ต้อง ไม่มีเสียงรบกวนจากภายนอกมากเกินไป ห้องเรียนที่มีเสียงจากภายนอกเข้ามารบกวนผู้อยู่ในห้องมากเกินไป ทำให้เสียสมาธิ รู้สึกหงุดหงิด จนไม่ให้ความสนใจกับการเรียนการสอนเท่าที่ควร
3. การถ่ายเทอากาศ ต้องมีการถ่ายเทอากาศที่ดีเพื่อสุขภาพของทั้งผู้สอนและผู้เรียน
4. ห้องเรียน ควรแยกเป็นห้องเพื่อให้ผู้เรียนมีสมาธิ นอกจากนี้ที่ตั้งของห้องเรียนก็สำคัญ เช่นถ้าอยู่ติดกับห้องสุขาที่ไม่มี การดูแลรักษาความสะอาดเท่าที่ควรก็จะก่อให้เกิดกลิ่นรบกวนทั้งผู้สอนและผู้เรียน
5. อุปกรณ์ประจำห้องเรียน ได้แก่ โต๊ะเรียน เก้าอี้ กระดานดำ มุมหนังสือและบอร์ดแสดงผลงานของนักเรียนต้องมีพร้อม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองอีกด้วย
6. จำนวนนักเรียน ควรมีพอเหมาะ ห้องเรียนที่มีจำนวนนักเรียนมากเกินไปจะทำให้เกิดความยากลำบากแก่ครูในการเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน และอาจทำให้ครูดูแลเอาใจใส่นักเรียนได้ไม่ทั่วถึง

ประดินันท์ อุปรนัย และอรุณศรี อนันตศิริชัย ยังได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ช่วยสร้างบรรยากาศทางจิตภาพในชั้นเรียนว่าประกอบด้วย

1. กลุ่มเพื่อนที่ดีที่ช่วยชักจูงให้ผู้เรียนสนใจใคร่รู้
2. ครูมีบุคลิกภาพดี มีการเตรียมการสอนที่ดีและมีเทคนิควิธีการสอนดี สามารถช่วยให้ผู้เรียนกระตือรือร้นที่จะเรียน สนใจและเอาใจใส่ต่อการเรียน และเกิดทัศนคติที่ดีทั้งต่อครูและบทเรียน

นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์ (2527, อ้างใน พูนรัตน์ แสงหนุ่ม, 2538) ได้กล่าวถึงบรรยากาศของพฤติกรรมที่จะสร้างปฏิริยาตอบสนองต่อบรรยากาศของการเรียนรู้ดังนี้คือ

1. ปฏิริยาตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน บรรยากาศในชั้นเรียนที่เอื้อให้เกิดการเรียนรู้ ผู้เรียนและผู้สอนต้องมีความเป็นมิตร มีใจต่อกันอยู่ในอำนาจของความกลัว ผู้เรียนต้องกล้าซักถามปัญหาหรือตอบปัญหา กล้าแสดงความคิดเห็น โดยที่ผู้สอนต้องไม่แสดงอาการโกรธเมื่อถูกซักถามปัญหาหรืออภิปรายไม่ถูกต้องตามทัศนคติของตน

2. ปฏิบัติการตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนต้องรู้จักพึ่งพากัน การซักถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเป็นธรรมชาติของมนุษย์

3. ปฏิบัติการตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับวัสดุอุปกรณ์ ช่วยให้ผู้เรียนตื่นตัว และสร้างความสนใจในสิ่งที่เรียน

4. ปฏิบัติการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ได้แก่ กลิ่น รูป เสียง สิ่งแวดล้อมจะต้องสะดวก รื่นรมย์ ไม่ทำให้ผู้เรียนเสียสมาธิในการเรียน

อรุณวรรณ เกตุอร่าม (2527) ได้เสนอแนะองค์ประกอบที่ผู้สอนควรคำนึงถึงในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน 6 ประการ คือ

1. บรรยากาศที่ทันทาย เป็นบรรยากาศที่กระตุ้นให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการทำงาน

2. บรรยากาศที่อิสระ เป็นบรรยากาศที่ให้โอกาสผู้เรียนตัดสินใจ และค้นคว้าด้วยตนเอง นักเรียนไม่รู้สึกลังเลหรือ แต่กลับมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น

3. บรรยากาศซึ่งมีการยอมรับนับถือ ผู้สอนต้องมองเห็นคุณค่าในตัวผู้เรียน และคิดว่าผู้เรียนเป็นผู้มีความสามารถทำให้ผู้เรียนไม่เกิดปมด้อย

4. บรรยากาศที่มีความอบอุ่น ผู้สอนต้องใจกว้าง มีน้ำใจเอื้ออาทรและเข้าใจในตัวผู้เรียนทำให้ผู้เรียนรู้สึกอบอุ่นใจ

5. บรรยากาศแห่งการควบคุม ผู้สอนต้องฝึกให้ผู้เรียนมีวินัยแต่ไม่ใช่อยู่ภายใต้การควบคุม และการลงโทษ

6. บรรยากาศแห่งความสำเร็จ ผู้สอนควรพูดถึงความสำเร็จของผู้เรียนมากกว่าพูดถึงความบกพร่องและความล้มเหลวทำให้ผู้เรียนมีความคาดหวังต่ำ ดังนั้นการเรียนรู้ที่ดี ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ว่าตนเองมีความสามารถ และมีความสำเร็จ

วรรณ สิริพิเชศ (2537) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนเพิ่มเติมดังนี้ คือ

1. บุคลิกภาพบางประการของผู้สอนซึ่งมีผลต่อการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ซึ่งได้แก่ สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง การใช้คำพูด การมีอารมณ์ขัน และการแสดงบทบาทในฐานะผู้นำของผู้สอน

2. พฤติกรรมของผู้สอนที่แสดงออกตามเจตคติ และความคาดหวังบางประการ ผู้สอนที่มีเจตคติที่ดีต่อการสอน มีเจตคติที่ดีต่อผู้เรียน และเป็นผู้มองโลกในแง่ดี ย่อมเป็นผู้สร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้นแก่ชั้นเรียน และความคาดหวังของผู้สอนที่มีต่อผู้เรียนมักมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้สอน

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง ถ้าเป็นไปได้ ในทางที่ดี หมายถึง ทั้งผู้สอนและผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียน เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น บรรยากาศก็จะมีแต่ความน่าสนใจ สนุกสนาน ผู้เรียน มีโอกาสได้เคลื่อนไหว ได้ใช้ความคิดของเขาเอง ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนที่ดี ก็มี ส่วนช่วยให้เกิดบรรยากาศในชั้นเรียนที่ดี

4. การที่ผู้สอนรู้จักใช้แรงเสริมที่เหมาะสมกับผู้เรียน โดยเฉพาะผู้เรียนที่เรียนอ่อนและ ผู้เรียนที่มีพฤติกรรมเป็นปัญหา

ผจงกาญจน์ ภูวิภาดารรรณ (2541) ได้กล่าวถึงสิ่งสำคัญ 3 ประการที่ประกอบขึ้นมา เป็นบรรยากาศในชั้นเรียนคือ องค์ประกอบด้านกายภาพ (Physical Factor) อันหมายรวมถึง การตกแต่งห้องเรียน การจัดที่นั่ง การจัดมุมสนใจ ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นตัวต่อสิ่งแวดล้อม รอบตัวและปัญหา

องค์ประกอบด้านสติปัญญา (Mental Factor) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนคิดหลายๆ ทาง คิดแปลกๆ แตกต่าง ไปจากที่เคยทำมา รวมไปถึงการกระตุ้น ให้ตั้งคำถาม และการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ และองค์ประกอบด้านอารมณ์ (Affective Factor) อันเกิดจากทัศนคติเชิงบวกของผู้สอนต่อความสำคัญในการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ผู้สอนที่เข้าใจผู้เรียนและสร้างบรรยากาศที่มีความเป็นกันเอง บรรยากาศที่ก่อให้เกิดความร่วมมือกัน และสร้างความไว้วางใจให้เกิดขึ้นในตัวเด็ก จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการสร้างสรรค์งาน และมีการแสดงออกซึ่งความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น

จากองค์ประกอบที่ช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน สรุปได้ว่า องค์ประกอบดังกล่าว ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ผู้เรียนกับผู้สอน พัฒนาความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจสร้างสรรค์ในการทำงาน สามารถสร้างสรรค์งานได้ดี ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น และช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนความสำเร็จในการเรียน

ในการจัดองค์ประกอบที่ช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนนั้น ผู้สอนต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายๆ ด้าน เช่น แสง เสียง การถ่ายเทอากาศ อุปกรณ์ประจำห้องเรียน จำนวนผู้เรียน บุคลิกภาพของผู้สอน ปฏิริยาตอบสนองของผู้เรียน เป็นต้น สิ่งสำคัญผู้สอนต้องช่วยเสริมแรงจูงใจในการเรียนและสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียน

3.3 รูปแบบของบรรยากาศในชั้นเรียน

มีผู้กล่าวถึงรูปแบบบรรยากาศในชั้นเรียน ดังนี้

Lewin, et al (1959, อ้างใน วรพวรรณ ลิทธิเลิศ, 2537, หน้า 34) ได้แบ่งรูปแบบบรรยากาศในชั้นเรียนเป็น 3 แบบ คือ แบบประชาธิปไตย แบบอัตตาธิปไตย และแบบปล่อยปละละเลย

Withall (1951, pp. 93-100) ได้แบ่งบรรยากาศในชั้นเรียนเป็น 2 แบบ คือ แบบที่ยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง และแบบที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

Anderson, et al (อ้างใน วรพวรรณ ลิทธิเลิศ, 2537, หน้า 35) ได้แบ่งรูปแบบบรรยากาศในชั้นเรียนออกเป็นบรรยากาศการครอบงำ(Domination) และบรรยากาศแบบผสมผสาน (Integration)

Flanders (1959, pp. 30-31) ได้วิเคราะห์พฤติกรรมทางวาจาของผู้สอนแล้วแบ่งรูปแบบของบรรยากาศในชั้นเรียนออกเป็น 2 อย่าง คือ บรรยากาศแบบที่พฤติกรรมทางวาจาของผู้สอนมีอิทธิพลทางตรงต่อผู้เรียน(Direct Influence) และบรรยากาศแบบพฤติกรรมทางวาจาของผู้สอนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผู้เรียน(Indirect Influence)

จากการศึกษาของบุคคลดังกล่าวและของนักการศึกษาหลายคน หลายคณะ พบว่าบรรยากาศในชั้นเรียนที่เป็นประชาธิปไตยมาก มีผลดีต่อการเรียนรู้ บุคลิกภาพ และลักษณะนิสัยที่ดีของผู้เรียน ตลอดจนส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาด้านสติปัญญาของผู้เรียน รวมทั้งปลูกฝังคุณลักษณะที่จำเป็นหลายประการแก่ผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นลักษณะการเป็นผู้นำความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความร่วมมือร่วมใจในการทำงานเป็นหมู่คณะ

3.4 อิทธิพลของบรรยากาศในชั้นเรียนที่ดี

การจัดบรรยากาศชั้นเรียนที่ดี โดยคำนึงถึงองค์ประกอบต่างๆ ดังได้กล่าวมาแล้ว จะเห็นว่าได้ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้สอนควรจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจว่าสภาพแวดล้อมหรือองค์ประกอบลักษณะใดมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างไร เพียงใดเพื่อจะได้จัดบรรยากาศให้เหมาะสมกับการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นนั่นเอง อย่างไรก็ตามบรรยากาศในชั้นเรียนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังที่ สุลท วังสินธุ์ (2534) สรุปไว้ดังนี้ คือ

1. การร่วมมือและการแข่งขัน บรรยากาศในชั้นเรียนที่ดีก่อให้เกิดการร่วมมือกันในการแก้ปัญหา แข่งขันกันทำงาน ทำให้ผู้เรียนประสบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่เรียนอ่อนและปานกลางจะได้รับประโยชน์มาก ส่วนผู้เรียนที่เรียนเก่งจะได้ประโยชน์จากการให้ความช่วยเหลือผู้อื่น ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ผู้เรียนจะลดความวิตกกังวลได้เป็นอย่างดี เมื่อได้ร่วมมือกันทำงาน

2. พฤติกรรมการสอนของผู้สอน ผู้สอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติและเป็นผู้ทำกิจกรรมด้วยตนเองจะช่วยให้ผู้เรียนสนใจและตั้งใจเรียนเป็นอย่างมากเนื่องจากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน มีความอบอุ่นมีความรู้สึกปลอดภัยจึงทำให้การเรียนประสบผลสำเร็จ Withal, et al, (1971) ได้กล่าวเสริมว่าบรรยากาศการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้ดี และมีบูรณาการทางอารมณ์ที่ดีกว่าชั้นเรียนที่มีผู้สอนเป็นศูนย์กลาง

3. ความร่วมมือระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน การที่ผู้สอนสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนโดยให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมในการเตรียมบทเรียนและกิจกรรมการเรียน ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนทั้งในด้านความสนใจ ความสามารถ และเจตคติจะทำให้ผู้สอนและผู้เรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และรวมไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยกัน

4. เจตคติของผู้เรียนต่อโรงเรียน เจตคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียนมีผลต่อการเรียนในชั้นเรียนและต่อการเรียนรู้อีกด้วย

5. การจัดรูปแบบของชั้นเรียน ชั้นเรียนภาษาที่มีขนาดเล็กจะช่วยให้ความสนใจและแรงจูงใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนทั้งส่วนบุคคลและเป็นกลุ่มเพิ่มขึ้นอีกมาก การจัดชั้นเรียนจึงควรให้ผู้เรียนเคลื่อนไหวได้สะดวกเพื่อให้มีโอกาสซักถามหรือทำงานร่วมกัน จะช่วยให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีขึ้น (พันธิพา อุทัยสุข และธีรยุทธ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา, 2532)

ดังนั้น องค์ประกอบหลักที่ส่งเสริมให้เกิดบรรยากาศในชั้นเรียนทางบวก คือ กระบวนการเรียนการสอนที่คำนึงถึงการจัดกิจกรรมการเรียนที่เน้นการให้ความร่วมมือ ความสามัคคี ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และความเป็นกันเองในกลุ่ม ซึ่งช่วยให้การทำงานกลุ่มเกิดประสิทธิภาพสูงสุด (White & Lightbrown, 1983, อ้างใน พูนรัตน์ แสงหนุ่ม , 2538) นอกจากนั้นยังเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่คำนึงถึงบทบาท และพฤติกรรมของผู้สอนในชั้นเรียน ปฏิสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน เจตคติของผู้เรียนที่มีต่อวิชาที่เรียน และต่อโรงเรียนของตนเองซึ่งล้วนส่งผลต่อบรรยากาศในชั้นเรียน ในทางบวกทั้งสิ้น บรรยากาศเช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความสามารถในการแก้ปัญหา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีเจตคติที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น ฉะนั้นการประเมินบรรยากาศในชั้นเรียนของการทำวิจัยครั้งนี้จึงใช้แบบสอบถามบรรยากาศในชั้นเรียน โดยผู้วิจัยปรับแบบสอบถามนี้มาจากแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของ เรวัตี กาวิตะ (2533) ซึ่งปรับมาจาก Johnson (1982)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญของการพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูด โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดังนั้นเพื่อให้การวิจัยดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผล ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการวิจัยและกลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การดำเนินการทดลอง
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

รูปแบบการวิจัยและกลุ่มเป้าหมาย

เนื่องจากเป้าหมายหลักของการวิจัยในครั้งนี้ คือการพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ดังนั้นรูปแบบการวิจัยจึงเป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ที่ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยในห้องเรียนเพียงหนึ่งห้อง ซึ่งใช้เนื้อหาที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานและปรับปรุงพัฒนาบทเรียนให้อยู่ในรูปแบบที่สมบูรณ์ เหมาะสมตามความสนใจและ ระดับความสามารถของผู้เรียน ในการนี้ กลุ่มเป้าหมาย คือผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 36 คน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว รหัสวิชา ๑๔๐๒๐๔ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา ๒๕๔๘ โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเครื่องมือที่ใช้ในการประกอบการวิจัยเป็น 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือสำหรับทำการสร้างและใช้บทเรียน ได้แก่

1.1 แบบสำรวจความต้องการและความสนใจของผู้เรียนในการเรียนวิชา

ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อสำรวจความคิดเห็น ความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเกี่ยวกับเนื้อหา รูปแบบการเรียนการสอน รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ รูปแบบการวัดและประเมินผลตลอดจนข้อมูลการท่องเที่ยวและบริการด้านการท่องเที่ยว รวมทั้งหมด 4 ส่วน (ดูภาคผนวก ข หน้า 122) โดยให้ผู้เรียนเลือกแสดงระดับความคิดเห็นจากค่าคะแนน 4 ระดับ จำนวน 30 ข้อ ทั้งนี้แบบสำรวจความคิดเห็นนี้ได้ผ่านการตรวจสอบแก้ไขจากกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วจึงนำไปใช้จริง กับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 36 คน แล้วนำข้อมูลที่ตรงกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียนมากที่สุดไปสร้างบทเรียนในลำดับต่อไป ในที่นี้ผู้วิจัยได้กำหนดน้ำหนักการให้คะแนน ไว้ดังนี้

น้ำหนัก	ความหมาย
4	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3	เห็นด้วย
2	ไม่เห็นด้วย
1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตาราง 1 ค่าร้อยละของคะแนนที่ผู้เรียนที่แสดงความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว (N= 36)

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)			
		4	3	2	1
รูปแบบการเรียนการสอน					
1.	สอนแบบบรรยาย	8.30	61.11	30.50	-
2.	สอนแบบแก้ปัญหา	19.44	55.55	26.54	-
3.	การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	5.56	66.67	22.22	5.56
4.	การศึกษางานบางส่วนและให้ไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองบ้าง	25.00	69.44	-	5.56
5.	การสอนโดยยึดหนังสือเรียนเป็นหลัก	5.56	44.44	47.22	2.78
6.	การสอนแบบฝึกปฏิบัติในห้องเรียน	38.89	55.55	5.56	-
7.	การสอนแบบฝึกปฏิบัติในห้องเรียนเท่านั้น	5.56	16.67	72.22	5.56
8.	การสอนโดยพูดภาษาอังกฤษเท่านั้น	-	22.22	75.00	2.78

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)			
		4	3	2	1
9.	การสอน โดยพูดทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ	36.11	55.55	5.56	2.78
10.	เชิญเจ้าของภาษามาสอนในชั้นเรียนบ่อยๆ	30.56	63.89	2.78	2.78
กิจกรรมการเรียน					
11.	เรียนแบบที่เปิด โอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น	33.33	61.11	5.56	-
12.	ทำแบบฝึกหัดมากๆ	2.78	41.67	44.44	11.11
13.	กิจกรรมการทำงานเป็นกลุ่ม	36.11	61.11	2.78	-
14.	กิจกรรมการทำงานเดี่ยว	5.56	47.22	41.67	5.56
15.	กิจกรรมการทำงานเป็นคู่กับเพื่อน	26.54	66.67	8.33	-
16.	เรียนไวยากรณ์ภาษามากที่สุด	13.89	47.22	36.11	2.78
17.	ฝึกการออกเสียงและสำเนียงภาษา	36.11	58.33	2.78	-
18.	เรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสาร	38.88	55.56	2.78	-
19.	เรียน โดยเน้นการอ่านเพื่อความเข้าใจ	22.22	61.11	13.89	2.78
20.	เรียน โดยเน้นการเขียน	2.78	61.11	33.33	-
21.	ฝึกฝนทักษะการคิด เช่น ทิศวิเคราะห์และคิดสร้างสรรค์	19.44	77.78	2.78	-
การวัดและประเมินผล					
22.	ให้ผู้สอนทดสอบภาษาอังกฤษหลังบทเรียนแต่ละบท	2.78	75.00	22.22	-
23.	ให้ผู้สอนที่ตรวจสอบข้อผิดพลาดทั้งหมดของผู้เรียน	25.00	61.11	13.89	-
24.	ผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนค้นพบข้อผิดพลาดด้วยตนเอง	25.00	75.00	-	-
25.	แจ้งเกณฑ์การวัดผลประเมินผลก่อนการสอบทุกครั้ง	52.78	47.22	-	-
26.	การมีส่วนร่วมในการวัดผลประเมินผล	25.00	69.44	2.78	-
27.	การประเมินตนเอง โดยใช้แฟ้มสะสมงาน	19.44	61.11	19.44	-
28.	การทบทวนบทเรียนทุกครั้งหลังจากเรียนจบแต่ละบท	27.78	69.44	2.78	-
การเห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษ					
29.	ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ด้านการศึกษาต่อและการทำงาน	80.56	19.44	-	-
30.	ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในการดำเนินชีวิตประจำวัน	66.67	30.56	2.78	-

จากตาราง 1 ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้เรียน แสดงความคิดเห็นระดับมากเป็นอันดับแรก คือ การศึกษาบางส่วนและให้ไปศึกษาค้นคว้า ด้วยตนเองบ้าง คิดเป็นร้อยละ 69.44 อันดับที่สองคือ การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ 66.67 อันดับที่สาม คือ เชิญเข้าของภาษามาสอนในชั้นเรียนบ่อยๆ คิดเป็นร้อยละ 63.89 สำหรับ กิจกรรมการเรียน ผู้เรียนต้องการฝึกฝนทักษะการคิด เช่นคิดวิเคราะห์และคิดสร้างสรรค์ เป็น อันดับแรก คิดเป็นร้อยละ 77.78 และผู้เรียนต้องการทำกิจกรรมการทำงานเป็นคู่กับเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 66.67 นอกจากนี้ผู้เรียนต้องการทำกิจกรรมการทำงานเป็นกลุ่มและเรียนแบบ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นรวมทั้งเรียน โดยเน้นการอ่านเพื่อความเข้าใจ และเน้น การเขียน คิดเป็นร้อยละ 61.11 เท่าๆ กัน ส่วนของการวัดและประเมินผล ผู้เรียนต้องการให้ ผู้สอนช่วยผู้เรียนค้นพบข้อผิดพลาดด้วยตนเอง และให้ทดสอบภาษาอังกฤษหลังการเรียนแต่ละ บท คิดเป็นร้อยละ 75.00 เท่าๆ กัน โดยผู้เรียนต้องการมีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผล และ ให้ผู้สอนทบทวนบทเรียนทุกครั้ง หลังจากเรียนจบแต่ละบท คิดเป็นร้อยละ 69.44 เท่าๆ กัน นอกจากนี้ผู้เรียนต้องการให้ผู้สอนตรวจสอบข้อผิดพลาดทั้งหมดของผู้เรียนและต้องการประเมิน ตนเองโดยใช้แฟ้มสะสมงาน คิดเป็นร้อยละ 61.11 เท่าๆ กัน ในส่วนของการเห็นคุณค่าของ ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนโดยส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าภาษาอังกฤษมีประโยชน์ด้านการศึกษาต่อ และการทำงาน คิดเป็นร้อยละ 80.56 และภาษาอังกฤษมีประโยชน์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 66.67

ข้อมูลการท่องเที่ยวที่ผู้เรียนต้องการจะแนะนำให้กับนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวอำเภอปาย ตามหัวข้อดังต่อไปนี้ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ การล่องไพร การสัมผัสวิถีชีวิตธรรมชาติ วัฒนธรรม ท้องถิ่น การนวดเพื่อการผ่อนคลาย และประเพณี ในการบริการด้านการท่องเที่ยวที่นักเรียน ต้องการเรียนรู้มากที่สุด คือการให้ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการท่องเที่ยว การเดินทาง ที่พัก/การจอง ที่พักและการเป็นตัวแทนของบริษัทนำเที่ยวตามลำดับ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เลือกการบริการด้าน การท่องเที่ยวทั้ง 4 หัวข้อ และนำแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ มาปรับให้เข้ากับการบริการด้านการ ท่องเที่ยว เพื่อใช้ในการสร้างแผนการสอนเพื่อตอบสนองความสนใจ และความต้องการของ ผู้เรียนที่จัดลำดับไว้

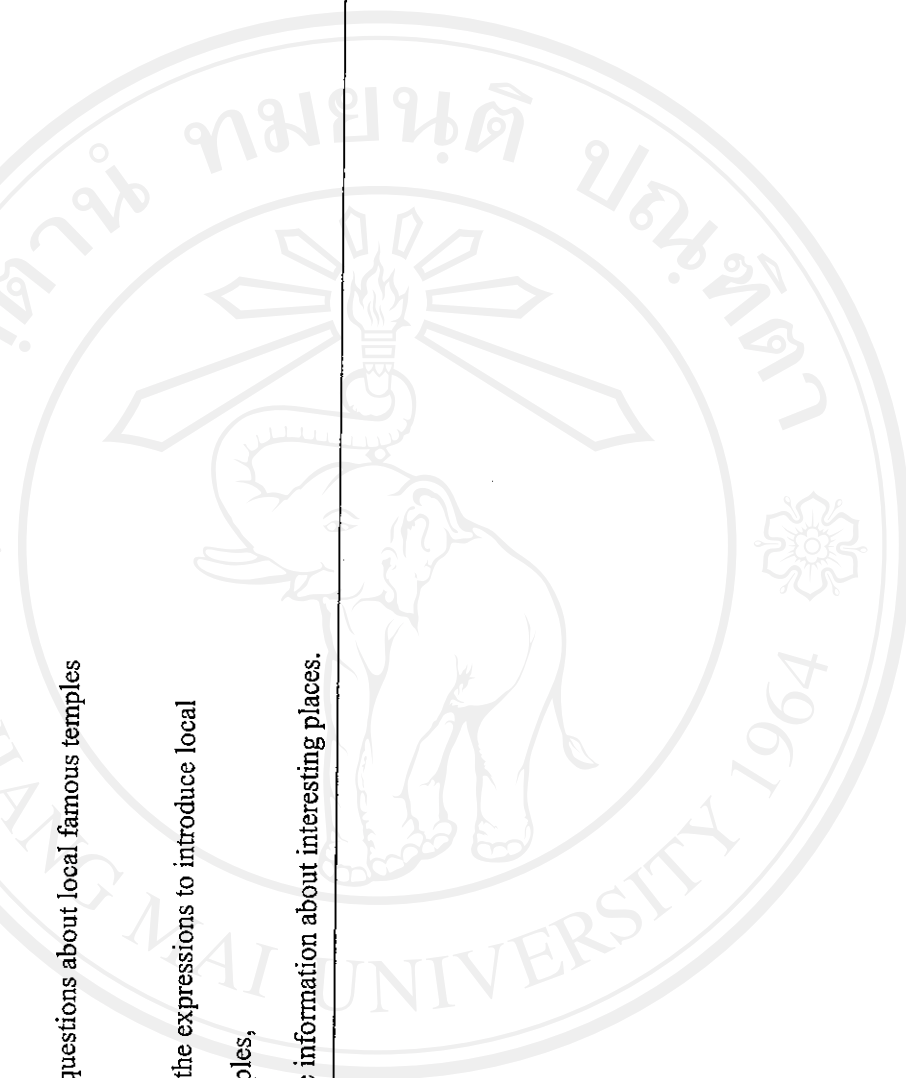
1.2 หลักสูตรแม่แบบ (Proto Syllabus) ผู้วิจัยได้สร้างหลักสูตรแม่แบบโดย ทำการศึกษาคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และผลจากการวิเคราะห์ แบบสำรวจความสนใจของผู้เรียนเกี่ยวกับและวิธีการเรียนของผู้เรียน กลวิธีการสอนของผู้สอน ที่ผู้เรียนชอบ เนื้อหาที่ผู้เรียนต้องการเรียนรวมทั้งศึกษาแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาท้องถิ่น หลังจากนั้นกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ หัวข้องานปฏิบัติเพื่อปรับปรุงและพัฒนาบทเรียน ในรายวิชาดังกล่าว ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

Contents	No periods	Enabling Objectives	Task	Type of Tasks
Unit 1 History Lesson 1 The Geography and The History of Mae Hong Son	4	Students should be able to pronounce the words correctly, match the English word cards with the Thai word cards correctly, use the form of passive voice and past simple tense correctly, understand and answer the information from the given text, complete the given information correctly, analyse and tell the meaning of expression from the monologue correctly, make a dialogue to talk about geography and history of Mae Hong Son.	Work in groups of six. Prepare a dialogue to talk about geography and history of Mae Hong Son by using the information from the northern travelling guide book and the expression in the monologue from the previous exercise. One student takes the role of a tourist guide and the other prepares to interrupt as the tourists.	1.1 Listing 1.2 Ordering and Sorting

Contents	No periods	Enabling Objectives	Task	Type of Tasks
Unit 2 Travel Lesson 2 At The Travel Agency	5	Students should be able to 1. use relative pronouns to recommend tours, 2. pronounce the expressions correctly, 3. use the expressions suitable with the situation, 4. answer the questions about tourism information , 5. match statement or question with its response, 6. ask and give information about tour recommending, 7. taking a tour booking, and making accommodation arrangement, 8. converse between a tourist and a travel agent, 9. play the role of the travel agents and the tourists.	Work in groups of four. Prepare a dialogue to recommend tour. Supposing that there is a travel agency and the tourist would like to know about information for traveling and book a tour and a hotel. Two students are travel agents and the other two students are tourists, then act out the role play in front of the class. Use the role cards below to help you.	2.1 Listing 2.2 Problem – solving

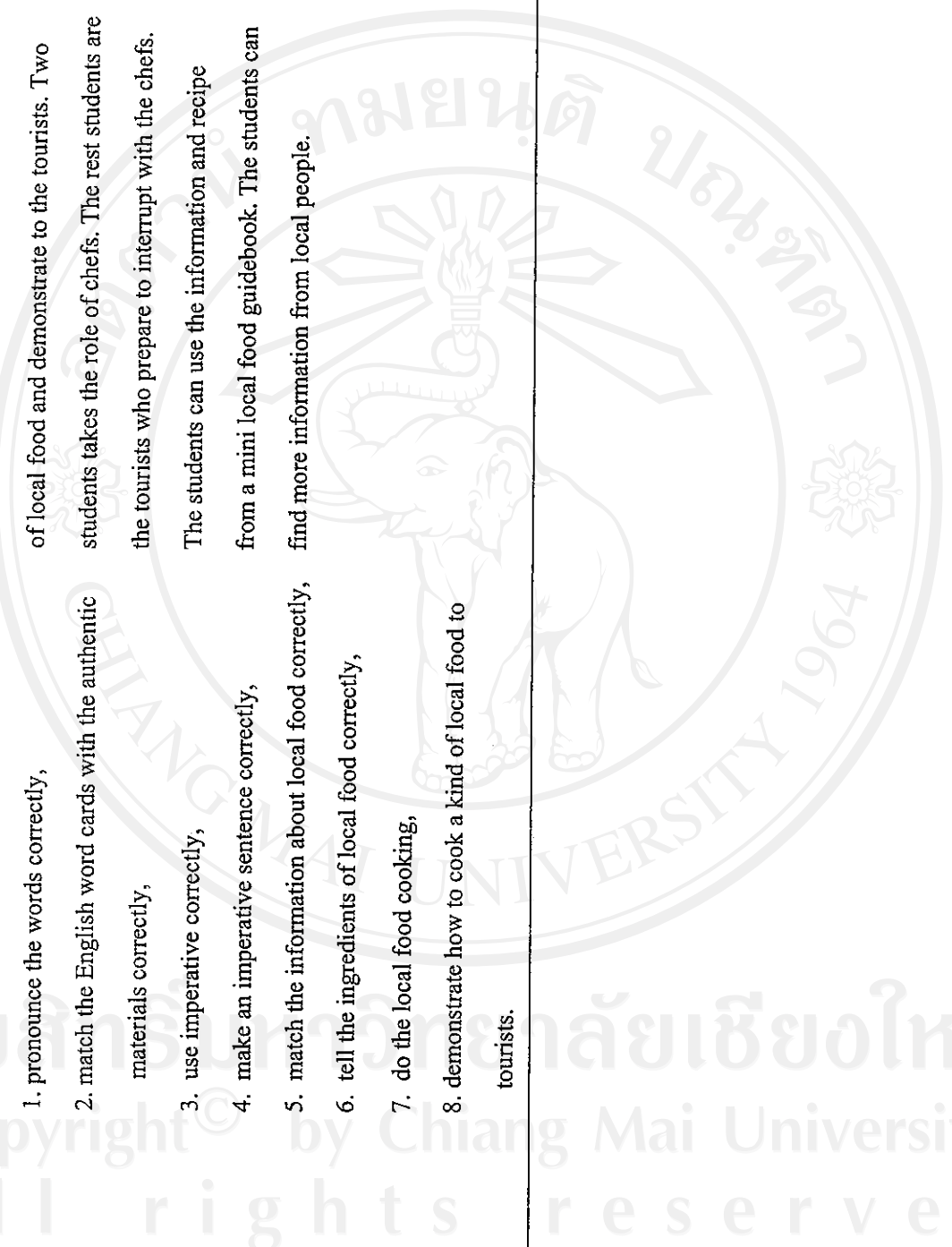
Contents	No	Enabling Objectives	Task	Type of Tasks
Lesson 3 Trekking and rafting	5	Students should be able to 1. pronounce the words correctly, 2. match the word cards with the pictures and the authentic materials correctly, 3. use the present simple and present continuous tense correctly, 4. give the direction correctly, 5. read and analyse the information from the given brochure, 6. answer orally from listening to the tape, 7. analyse the expressions from the conversation, 8. conduct a role play about travelling in nature, 9. play a role about traveling in nature and present to tourists	Work in groups of six to conduct a role play about traveling in nature and present to the class. One student takes the role of a travel agent. One student takes the role of a tourist guide. The rest students take the role of tourists. You can use the information from the brochure and the previous exercise to help you conduct the role play.	3.1 Problem – solving 3.2 Sharing Personal Experiences

Contents	No periods	Enabling Objectives	Task	Type of Tasks
Unit 3 Culture and Festival	4	Students should be able to	Work in pairs. Prepare a dialogue to introduce two famous temples in Pai. Student A is a local guide and students B is a tourist, then reverse the role.	4.1 Listing
Lesson 4 Famous Temples in Pai		use adjective to describe famous temples, summarize the important information from brochure, answer the questions about local famous temples orally, tell and use the expressions to introduce local famous temples, ask and give information about interesting places.		4.2 Ordering and Sorting

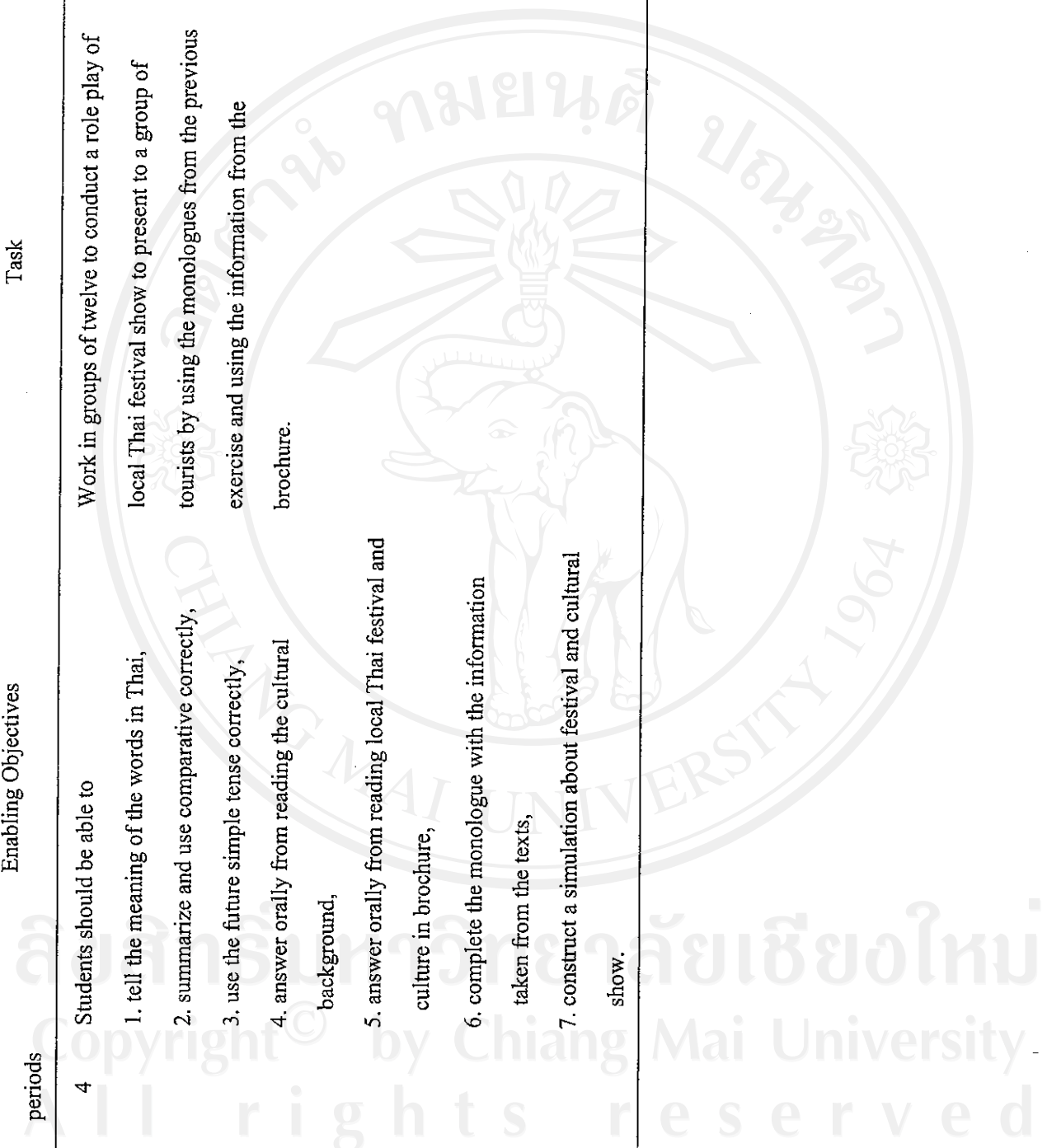

Copyright © by Chiang Mai University. All rights reserved.

Contents	No periods	Enabling Objectives	Task	Type of Tasks
Lesson 5 Local Food	4	Students should be able to pronounce the words correctly, match the English word cards with the authentic materials correctly, use imperative correctly, make an imperative sentence correctly, match the information about local food correctly, tell the ingredients of local food correctly, do the local food cooking, demonstrate how to cook a kind of local food to tourists.	Work in groups of six. Prepare how to cook a kind of local food and demonstrate to the tourists. Two students takes the role of chefs. The rest students are the tourists who prepare to interrupt with the chefs. The students can use the information and recipe from a mini local food guidebook. The students can find more information from local people.	5.1 Ordering and 5.2 Sorting 5.2 Creative Tasks

Contents	No periods	Enabling Objectives	Task	Type of Tasks
Lesson 6 Local Festivals and Culture	4	Students should be able to 1. tell the meaning of the words in Thai, 2. summarize and use comparative correctly, 3. use the future simple tense correctly, 4. answer orally from reading the cultural background, 5. answer orally from reading local Thai festival and culture in brochure, 6. complete the monologue with the information taken from the texts, 7. construct a simulation about festival and cultural show.	Work in groups of twelve to conduct a role play of local Thai festival show to present to a group of tourists by using the monologues from the previous exercise and using the information from the brochure.	6.1 Sharing Personal Experiences 6.2 Comparing

Content	Language Function	Activities	Structure	Type of Tasks
Unit 1 History	- Asking about and describing location of places	- Completing the information - Making a dialogue	- Past Simple Tense - Passive Voice - Adjective	1.1 Listing 1.2 Ordering and Sorting
History of Mae Hong Son	- Taking tour bookings - Making accommodation arrangement	- Simulation	- Relative pronoun - Can, could, may, and would : requests, offers, permission, and invitation	1.1 Listing 1.2 Problem – solving
Unit 2 Travel	- Asking for and giving directions - Giving instructions	- Role play - Brainstorming	- Modal verbs “would” and “will” for request - Wh-questions for asking and giving direction - Prepositions for direction	1.1 Problem – solving 1.2 Sharing Personal Experienc
Unit 3 Culture and Festival	- Asking and giving information - Giving suggestions	- Making a dialogue - Answering the questions - Completing and analyze the expressions	- Present Perfect Tense - Passive Voice (Present Simple Tense : Subject + verb to be + past participle verb	1.1 Listing 1.2 Ordering and Sorting
4. Famous Temples in Pai.	- Making instructions	- Demonstration	- is made of - How to make cook? (verb1 + noun)	1.1 Ordering and Sorting 1.2 Creative Tasks
5. Local food	- Giving detail - Request - Making comparisons	- Simulation - Compare English culture and Thai culture	- Comparison - Future Simple Tense (will + verb1 , be going to)	1.1 Sharing Personal Experiences 1.2 Comparing

1.3 บทเรียนรายคาบ จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ 6 บทเรียน บทเรียนละ 4-5 คาบ ใช้เวลาสอนทั้งสิ้น 26 คาบ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง รวมใช้เวลาในการสอน ประมาณ 9 สัปดาห์ เนื้อหาประกอบด้วย 3 หน่วยการเรียนรู้ 6 บทเรียน หน่วยการเรียนรู้ 1 ประวัติศาสตร์ความเป็นมา (History) ประกอบด้วย บทเรียนที่ 1 เรื่องภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์จังหวัดแม่ฮ่องสอน (The Geography and The History of Mae Hong Son) หน่วยการเรียนรู้ 2 การท่องเที่ยว (Travel) ประกอบด้วย บทเรียนที่ 2 เรื่องบริษัทนำเที่ยว (At The Travel Agency) บทเรียนที่ 3 เรื่องการเดินทางและการล่องแพ (Trekking and Rafting) หน่วยการเรียนรู้ 3 วัฒนธรรมประเพณี (Culture and Festival) ประกอบด้วยบทเรียนที่ 4 เรื่องวัดที่มีชื่อเสียงในอำเภอปาย (The Famous Temples in Pai) บทเรียนที่ 5 เรื่องอาหารท้องถิ่น (Local Food) บทเรียนที่ 6 เรื่องประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น (Local Festivals and Culture) ซึ่งแต่ละบทเรียนได้ใช้หน้าที่ของภาษาเกี่ยวกับการให้ข้อมูล (Giving Information) การบอก-การถามทิศทาง (Giving and Asking for Directions) การให้รายละเอียด (Giving Detail) การบอกขั้นตอน (Giving Instructions) การขอร้อง (Request) การแสดงความคิดเห็น (Giving Opinions) โดยบทเรียนแต่ละบทเรียนจะต้องผ่านการตรวจสอบจากกรรมการที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ ในเรื่องต่างๆ ดังนี้ ความถูกต้องและความเหมาะสมของงานปฏิบัติ ปริมาณของเนื้อหา และจุดประสงค์ การเรียนการสอนก่อนไปทดลองปฏิบัติ ซึ่งบทเรียนแต่ละบทเรียนสร้างตามแนวทางในหลักสูตรแม่แบบ และทำตามกระบวนการสอนของกิจกรรม การการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน คือ การที่ผู้สอนเสนอหัวข้อในการสอน คำศัพท์ หรือวลีที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียน เพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้เรียนในการปฏิบัติงาน

2. ขั้นปฏิบัติงาน คือ การที่ผู้เรียนร่วมมือกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายแล้วจึงนำเสนอผลงานที่ได้ต่อชั้นเรียน โดยที่ผู้สอนจะเฝ้าดู การปฏิบัติงานดังกล่าว อาจให้ความช่วยเหลือหรือกระตุ้นผู้เรียนระหว่างการปฏิบัติงาน และให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อผู้เรียนปฏิบัติงานเรียบร้อยแล้ว

3. ขั้นมุ่งเน้นภาษา คือ การที่ผู้สอนและผู้เรียนร่วมอภิปรายถึงงานที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติทบทวนรูปแบบทางภาษาหรือคำศัพท์ที่ได้จากการปฏิบัติงานและผู้สอนนำผู้เรียนฝึก รูปแบบทางภาษาเพิ่มเติม ทั้งนี้เนื้อหาที่ใช้สอน ลักษณะกิจกรรมและขั้นตอนต่าง ๆ ที่กล่าวมาปรากฏชัดเจนในบทเรียน (ดูรายละเอียดภาคผนวก ก หน้า 155) ซึ่งผู้วิจัยได้นำไปให้กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและ

ประเมินความเหมาะสมพร้อมทั้งให้คำแนะนำ หลังจากนั้นจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มทดลอง (ดูรายชื่อผู้เชี่ยวชาญในภาคผนวก ก หน้า 121)

2. เครื่องมือประเมินผลเพื่อพัฒนาบทเรียน ได้แก่

2.1 แบบประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนที่ใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน คือ แบบประเมินเกี่ยวกับจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชา เนื้อหาและขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ได้แก่ ขั้นตอนการปฏิบัติงาน ขั้นปฏิบัติงาน และขั้นมุ่งเน้นภาษา ผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญใช้แบบประเมินนี้กับทุกแผนการสอน ในระหว่างการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญ ร่วมสังเกตการเรียนการสอนพร้อมทั้งประเมินประสิทธิภาพของบทเรียน ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยตลอด 26 คาบที่มีการเรียนการสอน การประเมิน และส่วนของตัวงาน (ดูรายละเอียดบทเรียนในภาคผนวก ฉ หน้า 155) ซึ่งแบบประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนนี้ อาศัยหลักมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (ดูแบบประเมินประสิทธิภาพบทเรียนในภาคผนวก ค หน้า 126) โดยมีการกำหนดน้ำหนักการให้คะแนนดังนี้คือ

น้ำหนัก	ประสิทธิภาพ
5	มากที่สุด
4	มาก
3	ปานกลาง
2	น้อย
1	น้อยที่สุด

เกณฑ์ที่ผ่านการประเมิน ต้องมีค่าเฉลี่ยคะแนนตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป ทั้งนี้แบบประเมินประสิทธิภาพบทเรียนได้ผ่านการตรวจสอบจากกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญแล้ว การกำหนดระดับประสิทธิภาพของบทเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ประสิทธิภาพ
4.50-5.00	มากที่สุด
3.50-4.49	มาก
2.50-3.49	ปานกลาง
1.50-2.49	น้อย
1.00-1.49	น้อยที่สุด

ผลการประเมินประสิทธิภาพบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 1 เรื่องภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ของแม่ฮ่องสอน (The Geography and The History of Mae Hong Son)

องค์ประกอบของบทเรียน	ค่าเฉลี่ย (5 คะแนน)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ประสิทธิภาพ
1. จุดประสงค์การเรียนรู้	4.75	0.43	มากที่สุด
2. เนื้อหาทางภาษา	4.50	0.50	มากที่สุด
3. ขั้นตอนการปฏิบัติการสอน	4.53	0.50	มากที่สุด
4. ลักษณะของกิจกรรม	4.80	0.40	มากที่สุด
5. ตัวอย่าง	4.50	0.50	มากที่สุด
6. การประเมินผล	4.50	0.50	มากที่สุด
รวม	4.60	0.36	มากที่สุด

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน ที่ประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 1 เรื่องภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ของจังหวัดแม่ฮ่องสอน (The Geography and The History of Mae Hong Son) มีค่าเฉลี่ยในภาพรวมเท่ากับ 4.60 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.36 ซึ่งบทเรียนนี้ในภาพรวมมีประสิทธิภาพมากที่สุด และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบแต่ละด้านของบทเรียนพบว่า ด้านลักษณะของกิจกรรม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.40 มีประสิทธิภาพสูงสุด ลำดับรองลงมาคือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43 ด้านขั้นตอนการปฏิบัติการสอน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 ตามลำดับ ส่วนด้านเนื้อหาทางภาษา ด้านตัวอย่างและด้านประเมินผล มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 เท่ากัน ซึ่งองค์ประกอบทั้งหมดด้าน ที่กล่าวมามีประสิทธิภาพในระดับมากที่สุด

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและประสิทธิภาพของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 2 เรื่องบริษัทนำเที่ยว (At The Travel Agency)

องค์ประกอบของบทเรียน	ค่าเฉลี่ย (5 คะแนน)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ประสิทธิภาพ
1. จุดประสงค์การเรียนรู้	4.50	0.50	มากที่สุด
2. เนื้อหาทางภาษา	4.10	0.56	มาก
3. ขั้นตอนการปฏิบัติการสอน	4.45	0.69	มาก
4. ลักษณะของกิจกรรม	4.20	0.40	มาก
5. ตัวงาน	4.25	0.45	มาก
6. การประเมินผล	4.00	0.00	มาก
รวม	4.25	0.58	มาก

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน ที่ประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 2 เรื่องบริษัทนำเที่ยว (At The Travel Agency) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 ซึ่งบทเรียนนี้ในภาพรวมมีประสิทธิภาพมาก และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบแต่ละด้านของบทเรียน พบว่า ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 มีประสิทธิภาพมากที่สุด ส่วนองค์ประกอบของบทเรียนอีกห้าด้านดังต่อไปนี้มีประสิทธิภาพมาก กล่าวคือ ด้านขั้นตอนการปฏิบัติการสอน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.69 ด้านตัวงาน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 ด้านลักษณะของกิจกรรม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.40 ด้านเนื้อหาทางภาษา มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56 และด้านประเมินประเมินผล มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.00 ตามลำดับ

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 3 เรื่องการเดินป่าและการล่องแพ (Trekking and Rafting)

องค์ประกอบของบทเรียน	ค่าเฉลี่ย (5 คะแนน)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ประสิทธิภาพ
1. จุดประสงค์การเรียนรู้	4.75	0.43	มากที่สุด
2. เนื้อหาทางภาษา	4.50	0.50	มากที่สุด
3. ขั้นตอนการปฏิบัติการสอน	4.78	0.33	มากที่สุด
4. ลักษณะของกิจกรรม	4.40	0.66	มาก
5. ตัวงาน	4.75	0.43	มากที่สุด
6. การประเมินผล	4.50	0.50	มากที่สุด
รวม	4.61	0.45	มากที่สุด

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน ที่ประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 3 เรื่องการเดินป่าและการล่องแพ (Trekking and Rafting) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.61 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 ซึ่งบทเรียนนี้ในภาพรวมมีประสิทธิภาพมากที่สุด และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบแต่ละด้านของบทเรียน พบว่า ด้านขั้นตอนการปฏิบัติการสอน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.78 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.33 มีประสิทธิภาพมากที่สุด ลำดับรองลงมาคือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ และด้านตัวงาน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43 เท่ากัน ด้านเนื้อหาทางภาษาและด้านการประเมินผล มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 เท่ากัน ซึ่งทั้งห้าด้านที่กล่าวมา มีประสิทธิภาพมากที่สุด ส่วนองค์ประกอบของบทเรียนด้านลักษณะของกิจกรรม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.66 มีประสิทธิภาพมาก

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 4 เรื่องวัดที่มีชื่อเสียงในอำเภอปาย (The Famous Temples in Pai)

องค์ประกอบของบทเรียน	ค่าเฉลี่ย (5 คะแนน)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ประสิทธิภาพ
1. จุดประสงค์การเรียนรู้	4.13	0.33	มาก
2. เนื้อหาทางภาษา	4.00	1.09	มาก
3. ขั้นตอนการปฏิบัติการสอน	4.67	0.55	มากที่สุด
4. ลักษณะของกิจกรรม	4.50	0.50	มากที่สุด
5. ตัวงาน	4.50	0.71	มากที่สุด
6. การประเมินผล	4.00	0.00	มาก
รวม	4.30	0.66	มาก

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน ที่ประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 4 เรื่องวัดที่มีชื่อเสียงในอำเภอปาย (The Famous Temples in Pai) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.66 ซึ่งบทเรียนนี้ในภาพรวมมีประสิทธิภาพมาก และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบแต่ละด้านของบทเรียน พบว่า ด้านขั้นตอนการปฏิบัติการสอน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.67 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.55 มีประสิทธิภาพสูงสุด ด้านลักษณะของกิจกรรมและด้านตัวงาน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 เท่ากัน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 และ 0.71 ตามลำดับ ทั้ง 3 ด้านที่กล่าวนี้มีประสิทธิภาพมากที่สุด ส่วนด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.33 ด้านเนื้อหาทางภาษา และด้านประเมินผล มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 เท่ากัน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.09 และ 0.00 ตามลำดับ ซึ่งอีกทั้งสามด้านที่กล่าวมามีประสิทธิภาพมาก

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 5 เรื่องอาหารท้องถิ่น (Local Food)

องค์ประกอบของบทเรียน	ค่าเฉลี่ย (5 คะแนน)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ประสิทธิภาพ
1. จุดประสงค์การเรียนรู้	4.38	0.48	มาก
2. เนื้อหาทางภาษา	4.40	0.49	มาก
3. ขั้นตอนการปฏิบัติการสอน	4.67	0.47	มากที่สุด
4. ลักษณะของกิจกรรม	4.20	0.60	มาก
5. ตัวงาน	4.63	0.49	มากที่สุด
6. การประเมินผล	4.00	1.00	มาก
รวม	4.38	0.52	มาก

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน ที่ประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 5 เรื่องอาหารท้องถิ่น (Local Food) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.52 ซึ่งบทเรียนนี้ในภาพรวมมีประสิทธิภาพมาก และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบแต่ละด้านของบทเรียน พบว่า ด้านขั้นตอนการปฏิบัติการสอน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.67 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.47 และด้านตัวงาน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 ซึ่งทั้งสองด้านนี้มีประสิทธิภาพมากที่สุด ส่วนองค์ประกอบของบทเรียน ด้านเนื้อหาทางภาษา มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48 ด้านลักษณะของกิจกรรม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.60 และด้านประเมินประเมินผล มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.00 มีประสิทธิภาพมาก

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 6 เรื่องประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น (Local Festivals and Culture)

องค์ประกอบของบทเรียน	ค่าเฉลี่ย (5 คะแนน)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ประสิทธิภาพ
1. จุดประสงค์การเรียนรู้	4.75	0.43	มากที่สุด
2. เนื้อหาทางภาษา	4.40	0.51	มาก
3. ขั้นตอนการปฏิบัติการสอน	4.50	0.50	มากที่สุด
4. ลักษณะของกิจกรรม	4.50	0.50	มากที่สุด
5. ด้วงาน	5.00	0.00	มากที่สุด
6. การประเมินผล	4.00	0.00	มาก
รวม	4.53	0.49	มากที่สุด

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน ที่ประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน บทเรียนที่ 6 เรื่องประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น (Local Festivals and Culture) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 ซึ่งบทเรียนนี้ในภาพรวมมีประสิทธิภาพมากที่สุด และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบแต่ละด้านของบทเรียน พบว่า ด้านด้วงาน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.00 ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43 ด้านขั้นตอนการปฏิบัติการสอนและด้านลักษณะของกิจกรรม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 เท่ากัน ซึ่งทั้งสี่ด้านนี้มีประสิทธิภาพมากที่สุด ส่วนองค์ประกอบของบทเรียนด้านเนื้อหาทางภาษา มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.51 และด้านประเมินประเมินผล มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.00 มีประสิทธิภาพมาก

2.2 แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในการปฏิบัติงาน เป็นแบบประเมินความสามารถขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติงานที่กำหนดให้ แต่ละบทเรียน คือ ช่วง การพูดในขณะปฏิบัติงานที่ผู้เรียนจะพูดสนทนาเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ และช่วงการนำเสนองาน หน้าชั้นเรียน ที่ผู้เรียนจะแสดงความสามารถในการพูดแนะนำ พูดอธิบาย พูดบรรยาย เล่าเรื่อง หรือพูดตามบทบาทที่กำหนดให้ โดยผู้วิจัยปรับแผนประเมินความสามารถในการพูดจากเกณฑ์ การประเมินสมรรถภาพทางการพูดของ Schulz (The Schulz Communicative Competence Scale) และแบบวัดความสามารถทางการพูดของ FSI (The Foreign Service Institute Scale) และ Bartz (The Bartz Scale) ทั้งนี้แบบประเมินความสามารถในการพูด สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 5 ด้าน คือ

ด้านที่ 1 ความคล่องแคล่วในการพูด โดยพิจารณาจากความราบรื่น ความต่อเนื่องและ ความเป็นธรรมชาติในการพูด

ด้านที่ 2 ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยพิจารณาจากความ เข้าใจของผู้ฟัง

ด้านที่ 3 การออกเสียงและสำเนียง โดยพิจารณาจากความถูกต้องของการออกเสียง ภาษาอังกฤษ

ด้านที่ 4 คำศัพท์ โดยพิจารณาจากความถูกต้องในการใช้คำศัพท์

ด้านที่ 5 ความพยายามในการสื่อสาร โดยพิจารณาจากความพยายามที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจ ในการพูด โดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อการสื่อสารและกำหนดระดับความสามารถในการ พูดภาษาอังกฤษแต่ละองค์ประกอบไว้ 5 ระดับ คือ

ระดับคุณภาพ	ความคล่องแคล่ว ในการพูด	ความสามารถ ในการพูด	สำเนียงการ ออกเสียง	คำศัพท์	ความพยายาม ในการสื่อสาร
1. ดีมาก	9-10	9-10	9-10	5	5
2. ดี	7-8	7-8	7-8	4	4
3. ปานกลาง	5-6	5-6	5-6	3	3
4. พอใช้	3-4	3-4	3-4	2	2
5. อ่อน	1-2	1-2	1-2	1	1

ผู้วิจัยได้ปรับแบบประเมินความสามารถในการพูดให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของงาน ความสามารถของผู้เรียน และบทเรียนที่ใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน โดยมีคะแนนเต็ม 40 คะแนน ทั้งนี้แบบประเมินได้ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมและนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนไปใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินความสามารถในการพูดของผู้เรียน จากกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญแล้ว ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์แสดงผลคะแนนความสามารถในการพูดว่า ผู้เรียนจะต้องได้คะแนนรวมในการพูดอยู่ในระดับปานกลางขึ้นไป ก็คือต้องได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 60 ขึ้นไป คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้ง 36 คน ผู้วิจัยประเมินร่วมกับผู้เชี่ยวชาญอีก 1 คน ได้นำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วเทียบกับเกณฑ์การวัดและประเมินผลของกรมวิชาการ พ.ศ. 2544 กระทรวงศึกษาธิการ ดังนี้

ระดับคะแนนกรมวิชาการ	ระดับคุณภาพ
80 - 100	ดีมาก
70 - 79	ดี
60 - 69	ปานกลาง
50 - 59	พอใช้
0 - 49	ควรปรับปรุง

และใช้เกณฑ์ในตาราง 10

ตาราง 10 แสดงองค์ประกอบและเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการพูดในการปฏิบัติงาน
ของผู้เรียนในบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	เกณฑ์
ความคล่องแคล่วใน การพูด (Fluency)	9-10	5	พูดได้อย่างสบายและราบรื่น เป็นธรรมชาติแต่ ความเร็วและความสม่ำเสมอ ไม่เหมือนเจ้าของ ภาษา
	7-8	4	พูดแล้วหยุดบ้าง มีความลังเลในการพูด บางครั้งบางคราว มีตะกุกตะกักบ้างเพราะพูด ประโยคใหม่และต้องจัดเรียงคำ
	5-6	3	พูดได้ไม่สม่ำเสมอ มีความลังเลบ่อย บาง ประโยคไม่สมบูรณ์ บางครั้งพูดไม่จบ ประโยค
	3-4	2	พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ ใช้เวลาคิดนาน ก่อนจะพูด ยกเว้นประโยค/วลีที่พูดทุกวัน
	1-2	1	พูดตะกุกตะกัก ไม่ปะติดปะต่อกัน พูดเป็น ประโยคไม่ได้จนทำให้สนทนากันไม่ได้
ความสามารถใน การพูดให้ผู้อื่น เข้าใจในสิ่งที่ตนพูด (Comprehensibility)	9-10	5	เข้าใจคำพูดที่ผู้พูดพูดเป็นส่วนใหญ่ในระดับ ความเร็วปกติ
	7-8	4	เข้าใจดีพอสมควรในประโยคสั้นๆ ที่ผู้พูดพูด แต่ต้องการย้ำในบางครั้ง
	5-6	3	เข้าใจเป็นบางกลุ่มคำหรือบางวลี ต้องการให้ผู้ พูด พูดซ้ำๆ หรือพูดใหม่ในบางครั้ง
	3-4	2	เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อยๆ หรือคำ เดี่ยวๆ ต้องการให้ผู้พูดพูดซ้ำหรือพูดใหม่
	1-2	1	ไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดพูดเลย ต้องมีการย้ำ

ตาราง 10 (ต่อ)

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	เกณฑ์
สำเนียงการ ออกเสียง (Accent)	9-10	5	ออกเสียงคล้ายเจ้าของภาษา แทบจะไม่มี สำเนียงไทย ลงเสียงหนัก-เบา ได้ถูกต้อง
	7-8	4	ออกเสียงผิดน้อยมากแต่ยังไม่เหมือนเจ้าของ ภาษาซึ่งก็ยังสามารถเข้าใจได้
	5-6	3	สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้าง ออกเสียงผิดเป็น บางครั้งแต่ยังสามารถเข้าใจได้
	3-4	2	สำเนียงยังเป็นไทย ต้องฟังอย่างตั้งใจ บางครั้ง ออกเสียงผิดทำให้เข้าใจผิดด้านคำศัพท์และ ไวยากรณ์
	1-2	1	ออกเสียงเข้าใจได้ยาก ผิดที่สำคัญบ่อยๆ ใช้ น้ำเสียงหนักเข้าใจได้ยาก ต้องพูดซ้ำๆ หลาย ครั้งจึงเข้าใจ
คำศัพท์ (Vocabulary)	5	5	ใช้คำศัพท์ถูกต้อง หลากหลายและเหมาะสมกับ สถานการณ์
	4	4	ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับหัวข้อเรื่องที่สนใจ ได้มากพอสมควร
	3	3	ใช้คำศัพท์ได้อย่างจำกัดแต่เหมาะสมกับ สถานการณ์
	2	2	ใช้คำศัพท์ได้อย่างจำกัดในการสนทนาในเรื่อง ชีวิตประจำวัน
	1	1	ใช้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนากับผู้ฟังให้ เข้าใจได้

ตาราง 10 (ต่อ)

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ	เกณฑ์
			ความสามารถ
ความพยายามใน	5	5	พยายามที่จะสื่อสารและรู้จักใช้ท่าทางช่วย
การสื่อสาร	4	4	พยายามที่จะสื่อสารแต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางช่วย
(Effort in	3	3	พยายามที่จะสื่อสารบ้างแต่ยังแสดงความ
Communication)			ไม่พอใจ
	2	2	พยายามที่จะสื่อสารน้อยมากแต่ยังขาด
			ความกระตือรือร้น
	1	1	หยุดเงียบเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ความ
			พยายามพูดให้จบความ

ผลการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนแต่ละบทเรียนของ
รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน จำนวน 6 บทเรียน
ปรากฏผลดังนี้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University.
All rights reserved

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูด หลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประวัติศาสตร์ความเป็นมา (บทเรียนที่ 1 เรื่องภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์แม่ฮ่องสอน) (N=36) คะแนนเต็ม 40 คะแนน

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าร้อยละ	ระดับคุณภาพ
1. ความคล่องแคล่วในการพูด (10 คะแนน)	6.29	0.13		
2. ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด (10 คะแนน)	6.14	0.11		
3. สำเนียงการออกเสียง (10 คะแนน)	5.58	0.12		
4. คำศัพท์ (5 คะแนน)	4.06	0.06		
5. ความพยายามในการสื่อสาร (5 คะแนน)	4.78	0.06		
รวมคะแนนความสามารถในการพูด	26.85	2.50	67.13	ปานกลาง

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นว่า หลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประวัติศาสตร์ความเป็นมา (บทเรียนที่ 1 เรื่องภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์แม่ฮ่องสอน) ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 26.85 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.50 คิดเป็นร้อยละ 67.13 เมื่อพิจารณาในภาพรวมของบทเรียนนี้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดระดับคุณภาพปานกลาง โดยผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยด้านความคล่องแคล่วในการพูดมากที่สุด ลำดับรองลงมาคือ ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด สำเนียงการออกเสียง ความพยายามในการสื่อสาร และคำศัพท์ ตามลำดับมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.29 6.14 5.58 4.78 และ 4.06 ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.13 0.11 0.12 0.06 และ 0.06 ตามลำดับ

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูด หลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การท่องเที่ยว (บทเรียนที่ 2 เรื่องบริษัทนำเที่ยว) (N=36) คะแนนเต็ม 40 คะแนน

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าร้อยละ	ระดับคุณภาพ
1. ความคล่องแคล่วในการพูด (10 คะแนน)	7.38	0.08		
2. ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด (10 คะแนน)	7.07	0.08		
3. สำเนียงการออกเสียง (10 คะแนน)	7.08	0.01		
4. คำศัพท์ (5 คะแนน)	4.53	0.09		
5. ความพยายามในการสื่อสาร (5 คะแนน)	4.97	0.01		
รวมคะแนนความสามารถในการพูด	31.03	1.85	77.58	ดี

จากตาราง 12 แสดงให้เห็นว่า หลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การท่องเที่ยว (บทเรียนที่ 2 เรื่องบริษัทนำเที่ยว) ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 31.03 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.85 คิดเป็นร้อยละ 77.58 เมื่อพิจารณาในภาพรวมของบทเรียนนี้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดระดับคุณภาพดี โดยผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยด้านความคล่องแคล่วในการพูดมากที่สุด ลำดับรองลงมาคือ สำเนียงการออกเสียง ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด ความพยายามในการสื่อสาร และคำศัพท์ ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.38 7.08 7.07 4.97 และ 4.53 ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.08 0.01 0.08 0.01 และ 0.09 ตามลำดับ

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูด หลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การท่องเที่ยว (บทเรียนที่ 3 เรื่องการเดินทางและการท่องเที่ยว) (N=36) คะแนนเต็ม 40 คะแนน

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าร้อยละ	ระดับคุณภาพ
1. ความคล่องแคล่วในการพูด (10 คะแนน)	8.01	0.09		
2. ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด (10 คะแนน)	7.67	0.10		
3. สำเนียงการออกเสียง (10 คะแนน)	7.63	0.09		
4. คำศัพท์ (5 คะแนน)	4.89	0.03		
5. ความพยายามในการสื่อสาร (5 คะแนน)	4.97	0.01		
รวมคะแนนความสามารถในการพูด	33.17	1.80	82.93	ดีมาก

จากตาราง 13 แสดงให้เห็นว่า หลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การท่องเที่ยว (บทเรียนที่ 3 เรื่องการเดินทางและการท่องเที่ยว) ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 33.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.80 คิดเป็นร้อยละ 82.93 เมื่อพิจารณาในภาพรวมของบทเรียนนี้ ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดระดับคุณภาพดีมาก โดยผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยด้านความคล่องแคล่วในการพูดมากที่สุด ลำดับรองลงมาคือ ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด สำเนียงการออกเสียง ความพยายามในการสื่อสาร และคำศัพท์ ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.01 7.67 7.63 4.97 และ 4.89 ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.09 0.10 0.09 0.01 และ 0.03 ตามลำดับ

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูด
หลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 วัฒนธรรมประเพณี (บทเรียนที่ 4 เรื่องวัดที่มีชื่อเสียงในอำเภอปาย)
(N=36) คะแนนเต็ม 40 คะแนน

เกณฑ์การประเมินความสามารถ ในการพูด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่าร้อยละ	ระดับ คุณภาพ
1. ความคล่องแคล่วในการพูด (10 คะแนน)	7.31	0.10		
2. ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่น เข้าใจในสิ่งที่ตนพูด (10 คะแนน)	7.31	0.11		
3. สำเนียงการออกเสียง (10 คะแนน)	7.15	0.10		
4. คำศัพท์ (5 คะแนน)	4.44	0.09		
5. ความพยายามในการสื่อสาร (5 คะแนน)	4.56	0.08		
รวมคะแนนความสามารถในการพูด	30.76	2.47	76.90	ดี

จากตาราง 14 แสดงให้เห็นว่า หลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 วัฒนธรรมประเพณี (บทเรียนที่ 4
เรื่องวัดที่มีชื่อเสียงในอำเภอปาย) ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 30.76
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.47 คิดเป็นร้อยละ 76.90 เมื่อพิจารณาในภาพรวมของบทเรียน
นี้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดระดับคุณภาพดี โดยผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยด้านความคล่องแคล่ว
ในการพูดและความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด มากที่สุดเท่ากัน ลำดับ
รองลงมา คือ สำเนียงการออกเสียง ความพยายามในการสื่อสาร และคำศัพท์ ตามลำดับ
มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.31 7.31 7.15 4.56 และ 4.44 ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
เท่ากับ 0.10 0.11 0.10 0.08 และ 0.09 ตามลำดับ

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูด
หลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 วัฒนธรรมประเพณี (บทเรียนที่ 5 เรื่องอาหารท้องถิ่น)
(N=36) คะแนนเต็ม 40 คะแนน

เกณฑ์การประเมินความสามารถ ในการพูด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่าร้อยละ	ระดับ คุณภาพ
1. ความคล่องแคล่วในการพูด (10 คะแนน)	7.89	0.10		
2. ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่น เข้าใจในสิ่งที่ตนพูด (10 คะแนน)	7.68	0.11		
3. สำเนียงการออกเสียง (10 คะแนน)	7.56	0.11		
4. คำศัพท์ (5 คะแนน)	4.74	0.06		
5. ความพยายามในการสื่อสาร (5 คะแนน)	4.78	0.06		
รวมคะแนนความสามารถในการพูด	32.64	2.50	81.60	ดีมาก

จากตาราง 15 แสดงให้เห็นว่า หลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 วัฒนธรรมประเพณี (บทเรียนที่ 5
เรื่องอาหารท้องถิ่น) ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 32.64 ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานเท่ากับ 2.50 คิดเป็นร้อยละ 81.60 เมื่อพิจารณาในภาพรวมของบทเรียนนี้ผู้เรียน
มีความสามารถในการพูดระดับคุณภาพดีมาก โดยผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยด้านความคล่องแคล่วใน
การพูดมากที่สุด ลำดับรองลงมา คือ ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
สำเนียงการออกเสียง ความพยายามในการสื่อสาร และคำศัพท์ ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.89
7.68 7.56 4.78 และ 4.74 ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.10 0.11 0.11
0.06 และ 0.06 ตามลำดับ

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูด หลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 วัฒนธรรมประเพณี (บทเรียนที่ 6 เรื่องประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น) (N=36) คะแนนเต็ม 40 คะแนน

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าร้อยละ	ระดับคุณภาพ
1. ความคล่องแคล่วในการพูด (10 คะแนน)	8.69	0.09		
2. ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด (10 คะแนน)	8.44	0.09		
3. สำเนียงการออกเสียง (10 คะแนน)	8.25	0.09		
4. คำศัพท์ (5 คะแนน)	4.93	0.02		
5. ความพยายามในการสื่อสาร (5 คะแนน)	4.97	0.01		
รวมคะแนนความสามารถในการพูด	35.29	1.83	88.23	ดีมาก

จากตาราง 16 แสดงให้เห็นว่า หลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 วัฒนธรรมประเพณี (บทเรียนที่ 6 เรื่องประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น) ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 35.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.83 คิดเป็นร้อยละ 88.23 เมื่อพิจารณาในภาพรวมของบทเรียนนี้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดระดับคุณภาพดีมาก โดยผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยด้านความคล่องแคล่วในการพูดมากที่สุด ลำดับรองลงมา คือ ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด สำเนียงการออกเสียง ความพยายามในการสื่อสาร และคำศัพท์ ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.69 8.44 8.25 4.97 และ 4.93 ตามลำดับ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.09 0.09 0.09 0.01 และ 0.02 ตามลำดับ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

3.1 แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดโดยใช้การเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน โดยกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติซึ่งเป็นกิจกรรมกลุ่ม (ดูรายละเอียดภาคผนวก จ หน้า 133) โดยให้ผู้เรียนได้เตรียมตัวก่อนการแสดงบทบาทสมมติกับกลุ่มของตน จากนั้นแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานตามที่ได้กำหนดสถานการณ์ให้ แบบทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ผ่านการตรวจสอบจากกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ ในการประเมินความสามารถในการพูดของผู้เรียนมีผู้เชี่ยวชาญร่วมประเมินด้วย 1 คน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนชุดเดียวกับการประเมินความสามารถในการพูดระหว่างเรียนแต่ละบทเรียน ดังแสดงในตาราง 10 (หน้า 68) ซึ่งมีค่าการให้คะแนนดังได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น

3.2 แบบสอบถามบรรยากาศในชั้นเรียน หลังจากผู้เรียนเรียน โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน จำนวน 30 ข้อ โดยมีลักษณะคำถามทั้งด้านบวกและด้านลบ ผู้วิจัยปรับแบบสอบถามนี้มาจากแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของ เรวัตติ กาวิตะ (2533) โดยได้จัดทำแบบสอบถามที่ถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน พฤติกรรมของผู้สอน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียน แบบสอบถามนี้ได้ผ่านการตรวจสอบจากกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีคำถามดังต่อไปนี้

กิจกรรมการเรียนการสอน

ด้านบวก

1. กิจกรรมที่จัดขึ้นในชั้นเรียนทำให้ข้าพเจ้าเรียนด้วยความอบอุ่นใจ
2. กิจกรรมในขณะที่เรียนส่งเสริมให้ข้าพเจ้ากล้าแสดงออกในการพูด
3. กิจกรรมการพูดในชั้นเรียนสอดคล้องกับความต้องการของข้าพเจ้า
4. กิจกรรมการพูดที่ครูนำเสนอและสั่งให้ปฏิบัติมีความชัดเจนทุกขั้นตอน
5. ขั้นตอนของกิจกรรมการพูดเหมาะสมกับลักษณะวิชาที่เรียน
6. กิจกรรมก่อนการพูดช่วยข้าพเจ้าพัฒนาด้านวิธีคิดหาข้อมูลที่เหมาะสม

ที่จะนำมาพูด

7. กิจกรรมหลังการพูดสามารถพัฒนาการใช้ภาษาของข้าพเจ้าได้เป็นอย่างดี
8. กิจกรรมหลังการพูดช่วยให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้การเลือกรูปแบบภาษา

คำศัพท์และวลีที่ถูกต้องเหมาะสมจากข้อคิดหรือข้อบกพร่องของตนเอง

9. กิจกรรมกลุ่มช่วยให้ผู้เรียนรักใคร่ สามัคคีและยอมรับซึ่งกันและกัน

ด้านลบ

1. กิจกรรมการพูดเป็นกลุ่มทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ท้อแท้และกังวลใจ
2. กิจกรรมในชั้นเรียนทำให้ข้าพเจ้าขาดความภูมิใจในตนเองเนื่องจากไม่ได้

แสดงความสามารถของตนอย่างแท้จริง

พฤติกรรมของผู้สอน

ด้านบวก

1. บทบาทของผู้สอนในชั้นเรียนช่วยกระตุ้นให้ข้าพเจ้าและเพื่อนพร้อมที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายอยู่ตลอดเวลา

2. การวางตัวและพฤติกรรมของผู้สอนมักจะสร้างความอบอุ่นใจและสบายใจแก่ข้าพเจ้าในขณะที่เรียน

3. ผู้สอนมีความเป็นมิตร เอื้อเฟื้อ และให้ความช่วยเหลือมากกว่าคอยจ้องจับผิดหักคะแนน

ด้านลบ

1. พฤติกรรมการสอนของผู้สอนสร้างความท้อแท้ในการเรียนของข้าพเจ้า

2. ผู้สอนมักจะกำหนดขั้นตอนของกิจกรรมในชั้นเรียนและดำเนินการเอง โดยไม่เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าและเพื่อนได้คิดเอง ทำเองโดยเสรี

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียน

ด้านบวก

1. ผู้สอนมักจะแสดงความชื่นชมและให้กำลังใจเมื่อผู้เรียนพัฒนาตนเองได้ดีขึ้นและเมื่อทำกิจกรรมใดกิจกรรมแล้วเสร็จ

2. ผู้สอนมักจะให้ความสนใจและคำปรึกษาแก่ผู้เรียนที่พบปัญหาในขณะที่เรียน

3. ความร่วมมือระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในชั้นเรียนทำให้ภาษาของผู้เรียนพัฒนาขึ้นเป็นอันมาก

4. การให้ความร่วมมือระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ช่วยให้ข้าพเจ้าเกิดความอบอุ่นใจและสบายใจขณะทำงาน

5. ข้าพเจ้ายินดีแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนทุกคน

6. เพื่อนของข้าพเจ้าที่เรียนเก่งและเรียนอ่อน มักจะแลกเปลี่ยนความคิดและทำงานร่วมกันได้ดี

7. เพื่อนที่เรียนเก่งมักจะช่วยแนะนำและอธิบายให้เพื่อนที่เรียนอ่อนกว่าได้มีความรู้ความเข้าใจในงานที่ต้องทำร่วมกัน

8. การแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง

9. ปฏิสัมพันธ์และความร่วมมือกันในกลุ่มช่วยให้เพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชามากยิ่งขึ้น

10. ความร่วมมือระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ก่อให้เกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษ

ด้านลบ

1. การทำกิจกรรมร่วมกันในกลุ่มมักจะล่าช้ากว่าการทำคนเดียว
2. ผู้สอนไม่เคยให้คำอธิบายต่อปัญหาที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าและเพื่อนๆ
3. ข้าพเจ้าเกิดความท้อแท้และกังวลใจ เมื่อต้องทำกิจกรรมคนเดียว

แบบสอบถามนี้ใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์น้ำหนักการให้คะแนน ดังนี้

ข้อความที่แสดงความคิดเห็นด้านบวกใช้เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

น้ำหนักคะแนน

5

4

3

2

1

ความหมาย

เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เห็นด้วย

เฉย ๆ

ไม่เห็นด้วย

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความที่แสดงความคิดเห็นด้านลบใช้เกณฑ์การให้คะแนนกลับกัน ดังนี้

น้ำหนักคะแนน

1

2

3

4

5

ความหมาย

เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เห็นด้วย

เฉย ๆ

ไม่เห็นด้วย

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จากข้อความที่คิดเป็นคะแนนแล้วนั้น ผู้วิจัยได้นำมาทำเป็นเกณฑ์ค่าเฉลี่ยเป็นรายชื่อเพื่อใช้ในการแปลความได้ง่ายขึ้น ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความเหมาะสม
4.50-5.00	มากที่สุด
3.50-4.49	มาก
2.50-3.49	ปานกลาง
1.50-2.49	น้อย
1.00-1.49	น้อยที่สุด

การดำเนินการทดลองและปรับบทเรียน

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองวิจัยและเก็บข้อมูลของการวิจัยด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พร้อมกับศึกษาแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาท้องถิ่นแล้วดำเนินการสำรวจความต้องการ ความสนใจของผู้เรียน เพื่อนำผลของการวิเคราะห์จากแบบสำรวจมาประมวลเนื้อหาแล้วสร้างหลักสูตรแม่แบบ โดยกำหนดวัตถุประสงค์ เนื้อหาและกิจกรรม จัดอันดับเนื้อหาและกิจกรรมที่เน้นมุ่งปฏิบัติงาน โดยผู้วิจัยได้สร้างบทเรียน จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ 6 บทเรียน ได้แก่

หน่วยที่ 1 ประวัติศาสตร์ความเป็นมา (The Geography) ประกอบด้วย

บทเรียนที่ 1 เรื่อง The Geography and The History of Mae Hong Son

หน่วยที่ 2 การท่องเที่ยว (Travel) ประกอบด้วย

บทเรียนที่ 2 เรื่อง At The Travel Agency

บทเรียนที่ 3 เรื่อง Trekking and Rafting

หน่วยที่ 3 วัฒนธรรมประเพณี (Culture and Festival) ประกอบด้วย

บทเรียนที่ 4 เรื่อง Famous Temples in Pai

บทเรียนที่ 5 เรื่อง Local Food

บทเรียนที่ 6 เรื่อง Local Festivals and Culture

รวมทั้งสิ้น 26 คาบ ซึ่งบทเรียนทั้ง 6 บทเรียน ได้ผ่านการตรวจสอบจากกรรมการที่

ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญแล้ว ต่อจากนั้นผู้วิจัยจึงทำการทดลองสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน อย่่างไรก็ตาม ในขณะที่ทำการสอนนั้นผู้วิจัยได้ปรับและแก้ไข

ขั้นตอนการเรียนการสอนบางขั้นตอน ซึ่งระบุไว้แล้วในบทเรียนเพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์การเรียนการสอนที่เกิดขึ้นจริงในแต่ละคาบ ผู้วิจัยจัดบันทึกพฤติกรรมของผู้เรียนแต่ละคน ข้อบกพร่อง จุดแข็งของผู้เรียน จุดเด่นของกิจกรรม ตลอดจนพัฒนาการของผู้เรียน แล้วนำไปปรับบทเรียนลำดับต่อๆ ไปให้เหมาะสมกับผู้เรียนยิ่งขึ้น มีการประเมินบทเรียนของทุกบทเรียน โดยผู้เชี่ยวชาญเพื่อหาประสิทธิภาพของแต่ละบทเรียนซึ่งอยู่ในรูปแบบของแผนการสอนและทำการประเมินความสามารถทางการพูดของผู้เรียน หลังจากจบบทเรียนแต่ละบทเรียนแล้ว ทั้งนี้จากข้อสังเกต ผลที่ได้จากการประเมินรวมทั้งข้อบกพร่อง และปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยได้นำมาใช้เพื่อการปรับและพัฒนาบทเรียน 2 ลักษณะ คือ

1. การปรับระหว่างปฏิบัติการสอนในแต่ละบทเรียน หมายถึงในขณะที่ทำการเรียนการสอนในแต่ละขั้นตอน ได้ทำการปรับแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นทันทีโดยใช้วิธีการสังเกตและจัดบันทึกเพื่อปรับเปลี่ยนวิธีการสอน ให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นจริงในขณะนั้น ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นอาจเกิดจากตัวผู้สอน ผู้เรียน หรือสภาพแวดล้อม
2. การปรับบทเรียนภายหลังการใช้บทเรียนแต่ละบทเรียน โดยการรวบรวมปัญหาอุปสรรคต่างๆ ที่พบในบทเรียนแรก ผลจากการประเมินประสิทธิภาพของบทเรียน การประเมินความสามารถทางการพูดของผู้เรียนในแต่ละบทเรียน และผลสะท้อนจากผู้เรียนเกี่ยวกับพฤติกรรม การเรียนการสอนของผู้สอนและผู้เรียน โดยการซักถาม การสังเกต มาเป็นองค์ประกอบในการปรับและแก้ไขบทเรียนดังกล่าวให้สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพเพื่อเป็นแนวทางในการสอนครั้งต่อไป โดยมีรายละเอียดของการปรับบทเรียนต่างๆ ดังต่อไปนี้

หน่วยที่ 1 History

บทเรียนที่ 1 เรื่อง The Geography and The History of Mae Hong Son

การปรับระหว่างปฏิบัติการสอนแต่ละบทเรียน

ขั้นก่อนปฏิบัติงาน เมื่อผู้วิจัยทักทายและแจ้งจุดประสงค์การเรียนให้ผู้เรียนทราบว่ หลังจากเรียนจบบทนี้แล้วผู้เรียนต้องสามารถให้ข้อมูลจังหวัดของตนเองแก่นักท่องเที่ยวได้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าผู้เรียนบางคนจะฟังไม่ค่อยรู้เรื่องและเกิดอาการกลัวเนื่องจากผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับผู้วิจัยและการพูดภาษาอังกฤษ โดยไม่ต้องแปลให้ด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงพูดอย่างช้าๆ และใช้คำศัพท์ง่ายๆ เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกไม่อึดอัด สามารถฟังแล้วเข้าใจ ผู้วิจัยกระตุ้นผู้เรียนโดยการถามข้อมูลผู้เรียนอย่างง่ายๆ และให้ผู้เรียนถามผู้วิจัยได้ เมื่อผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย ผู้วิจัยจึงเริ่มการสอนลำดับต่อไป ในการนำเสนอคำศัพท์สำหรับบทเรียนนี้ ผู้เรียนที่สามารถเดาคำศัพท์ได้มักจะเป็น

กลุ่มเดิมที่นั่งอยู่ด้านหน้าห้องเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงกระตุ้นให้ผู้เรียนคนอื่นๆ ได้มีส่วนร่วมโดยการให้ผู้เรียนมาช่วยในการถอดบัตรคำศัพท์และสาธิตท่าทางเพื่อสื่อความหมายของคำศัพท์ ผู้เรียนที่เหลือบอกความหมายของคำศัพท์ หลังจากผู้เรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์ทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยสุ่มหยิบบัตรคำศัพท์ให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงอีกครั้งหนึ่ง คำศัพท์บางคำผู้เรียนอ่านออกเสียงผิด ดังนั้นผู้วิจัยจึงให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงซ้ำหลายๆ ครั้ง ทำให้ใช้เวลาในช่วงนี้มากกว่าที่ได้กำหนดไว้ สำหรับการทบทวนบทเรียนเรื่อง Past Simple Tense นั้น ผู้เรียนสามารถดำเนินกิจกรรมได้อย่างรวดเร็ว เพราะผู้เรียนเริ่มจะคุ้นเคยและผู้วิจัยก็กระตุ้นผู้เรียนเป็นรายบุคคลโดยการเดินเข้าไปอยู่ใกล้ๆ และให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนติดขัดคำศัพท์ใด ดังนั้นจึงไปชดเชยกับเวลาที่ใช้ไปมากในการฝึกออกเสียงคำศัพท์ สำหรับการนำเสนอเรื่อง Active Voice และ Passive Voice โดยใช้รูปภาพนั้นยังไม่ชัดเจน ผู้วิจัยจึงยกตัวอย่างของตัวผู้เรียนโดยใช้สถานการณ์จริง ทำให้ผู้เรียนเข้าใจมากยิ่งขึ้น สำหรับกิจกรรมการฟังเทปเกี่ยวกับการพูดถึงข้อมูลจังหวัดแม่ฮ่องสอนนั้น ผู้วิจัยได้ตัดออกเนื่องจากเวลาไม่พอเพราะผู้เรียนเข้าห้องเรียนช้าไป 30 นาที เนื่องจากใช้เวลาในการปฏิบัติกิจกรรมหน้าเสาธงตอนเช้าวัน ขึ้นปฏิบัติงานผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่า ผู้เรียนให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงาน แต่มีผู้เรียนที่เรียนอ่อนบางคนไม่รู้จะทำอะไร ผู้วิจัยจึงกระตุ้นโดยการให้ช่วยคิดโครงเรื่อง ช่วยหาคำศัพท์ เขียนบท เป็นต้น คำศัพท์บางตัวที่ผู้เรียนไม่ทราบ ผู้วิจัยจะเป็นผู้ช่วยเหลือรวมทั้งตรวจสอบและแก้ไขก่อนนำเสนอ เนื่องจากเวลาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ ผู้วิจัยจึงให้ผู้เรียนนำงานไปช่วยกันคิดต่อก่อนชั่วโมงเรียนแล้วนำมาให้ผู้วิจัยช่วยดู ก่อนนำเสนอในชั่วโมงถัดไป จากการกระตุ้นผู้เรียนผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นตรงกันว่า ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่มมากขึ้น กระตือรือร้นและแสดงความคิดเห็นมากขึ้นกว่าเดิม

ส่วนขั้นมุ่งเน้นภาษา ผู้วิจัยสะท้อนให้ผู้เรียนได้เห็นว่าผลการนำเสนอของผู้เรียนเป็นไปอย่างไรบ้าง โดยการถามความคิดเห็นของแต่ละกลุ่ม เพื่อผู้เรียนจะได้นำไปปรับปรุงในงานครั้งต่อไป ยกตัวอย่างเช่น เสียงพูดค่อนข้างเบา พูดคล้ายกับหุ่นยนต์ท่องบท และไม่มีอารมณ์ร่วมในการแสดง เป็นต้น พร้อมทั้งทบทวนและเพิ่มเติมคำศัพท์ วลีและสำนวนที่จำเป็นให้กับผู้เรียน

การปรับหลังการทดลองใช้บทเรียนแต่ละบทเรียน

จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่าผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษตลอดเวลาที่ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน และบางคนไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ได้ดีเท่าที่ควรเพราะในการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานนั้น ผู้เรียนจะเป็น

ผู้ฟังอย่างเดียวโดยไม่พูดคุยโต้ตอบไม่ได้ ผู้เรียนต้องตอบคำถาม แสดงความคิดเห็น ผู้เรียนจะต้องมีความกล้าแสดงออก กล้าพูด ผู้วิจัยจะเป็นผู้คอยกระตุ้นผู้เรียน เนื่องจากว่ามีผู้เรียนจำนวนหนึ่งที่นั่งอยู่แถวหน้าเท่านั้นตอบข้อซักถามในชั้นเรียน มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ส่วนที่เหลือจะไม่พูด ผู้วิจัยสอบถามแล้วผู้เรียนบอกว่า ไม่ทราบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และพูดสื่อความหมายตามที่ตนเองต้องการได้ และบางครั้งฟังไม่เข้าใจ ดังนั้นบทเรียนที่ 2 – 6 ผู้วิจัยจะต้องพูดให้ช้าลงกว่าเดิม กระตุ้นให้ผู้เรียนพูดมากขึ้น ถ้าหากผู้เรียนไม่ทราบคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้พูดภาษาไทยออกมาก่อน และผู้วิจัยจะได้อธิบายช่วยเหลือ จากผลการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนพบว่า ค่าเฉลี่ยของด้านสำเนียงการออกเสียงของผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดจากเกณฑ์การประเมินด้านอื่นๆ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเพิ่มเติมการฝึกฟังเพียบขึ้นที่เสียงที่เป็นเสียงของเจ้าของภาษามากขึ้นกว่าเดิมและดูสารคดีที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นภาคภาษาอังกฤษ นอกจากนี้หลังจากจบการสอนในแต่ละครั้งผู้วิจัยได้พูดคุยและทบทวนปัญหาที่ผู้เรียนไม่เข้าใจเกี่ยวกับ รูปแบบทางภาษา โครงสร้างภาษา คำศัพท์ และวลีที่จำเป็นอื่นๆ เพิ่มเติม พร้อมทั้งผู้วิจัยอธิบายหลักการของการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานให้ผู้เรียนได้เข้าใจเพื่อผู้เรียนจะได้เข้าใจกระบวนการเรียนการสอนและลดความวิตกกังวล

หน่วยที่ 2 Travel

บทเรียนที่ 2 เรื่อง At The Travel Agency.

การปรับระหว่างการใช้บทเรียน

ขั้นก่อนปฏิบัติงาน หลังจากผู้วิจัยได้อธิบายวิธีการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานให้ผู้เรียนทราบว่า มีขั้นตอนอย่างไร แต่ละขั้นตอนผู้สอนและผู้เรียนมีบทบาทแตกต่างกันอย่างไรบ้าง ทำให้ผู้เรียนเข้าใจในการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงานมากขึ้น ผู้เรียนเริ่มปรับตัวได้ดีขึ้น ในขั้นนี้คาบแรกที่ผู้วิจัยนำเสนอเรื่อง Relative Clauses ผู้วิจัยได้ยกตัวอย่างเพิ่มเติมการใช้สถานการณ์จริงขณะนั้น คือ ใช้ลักษณะของผู้เรียนที่นั่งเรียนในห้องเรียนเขียนบรรยายบนกระดานดำ โดยใช้คำเชื่อม Relative Pronouns นอกจากนี้ใช้สิ่งของและสถานที่ที่อยู่ใกล้เคียงเขียนบรรยายเพื่อให้ผู้เรียนเห็นจากสภาพจริง หลังจากนั้นเขียนตารางเพื่อแยกประโยคย่อยและ Relative Pronouns ออกมา เพื่อให้ผู้เรียนจะได้นำไปใช้ได้ถูกต้องและเข้าใจ โครงสร้างของประโยคอย่างชัดเจน ตารางเป็นดังต่อไปนี้

ตาราง 17 การแยกประโยค Relative Clause โดยใช้ Relative Pronounce

Relative Clause	First Sentence	Relative Pronoun	Second Sentence
I met a woman who can speak six languages.	I met a woman	who	A woman can speak six languages

ขณะที่ผู้เรียนพิจารณาประโยคต่างๆ เกี่ยวกับประโยคขอร้อง (Request Sentence) ประโยคขออนุญาต (Permission Sentence) ประโยคนำเสนอ (Offer Sentence) และประโยคเชิญเชิญ (Invitation Sentence) แล้วผู้วิจัยทดลองให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงแต่ละประโยคเพื่อว่าการอ่าน ออกเสียงสูงเสียงต่ำถูกต้องหรือไม่ ปรากฏว่าการอ่านออกเสียงสูงเสียงต่ำไม่ถูกต้อง ดังนั้น ผู้วิจัย จึงเสริมเรื่องการอ่านออกเสียงสูงเสียงต่ำ และให้ผู้เรียนฝึกซ้ำบ่อยๆ เนื่องจากว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการพูดสนทนาภาษาอังกฤษ หากออกเสียงสูงเสียงต่ำผิดตำแหน่งอาจทำให้ความหมายของประโยคผิดเพี้ยนไปและฟังแล้วไม่ไผ่เพราะหู นอกจากนี้ผู้วิจัยปรับรูปแบบการทำกิจกรรมจากกิจกรรมเดียวคือ ช่วงที่ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดที่ 2 เรื่อง can, could, may, and might ให้เป็นกิจกรรมคู่ และช่วงที่ผู้เรียนทำใบงานที่ 3 เรื่อง บทสนทนาระหว่างตัวแทนขายทัวร์ (Travel Agent) กับนักท่องเที่ยว (Tourist) จากเดิมเป็นกิจกรรมเดี่ยวเป็นกิจกรรมกลุ่ม โดยแบ่งเป็นกลุ่มละ 4 คน เนื่องจากผู้วิจัยต้องการให้ผู้เรียนได้ฝึกพูด และช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการแสดงความคิดเห็น และช่วยกันหาคำตอบของแบบฝึกหัดที่กำหนดให้ การฝึกพูดบ่อยๆ จะทำให้ไม่เกิดอาการประหม่าและอาการเงินอาย

ชั้นปฏิบัติงาน ผู้เรียนมีความกังวลว่า จะนำเสนอรูปแบบโปรแกรมการท่องเที่ยวแบบใด แต่ละโปรแกรมไปที่ไหน และจำนวนกี่วัน แล้วมีกิจกรรมอะไรบ้าง ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำตัวอย่างแผ่นพับและใบประกาศของบริษัทท่องเที่ยวต่าง ๆ ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มศึกษา และแนะนำชื่อเว็บไซต์ที่ผู้เรียนสามารถค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อเป็นแนวทางในการจัด โปรแกรมการท่องเที่ยว เช่น www.maehongsonadventure.com , www.maehongsontravel.com, www.maehongson.go.th, www.thailandguidebook.com, www.thaitour.com, www.tat.or.th

เป็นต้น

ชั้นมุ่งเน้นภาษา ผู้เรียนถาม – ตอบเกี่ยวกับ โครงสร้างภาษา จำนวนต่าง ๆ ที่ใช้ในการแนะนำการนำเที่ยวได้ดีมาก ผู้เรียนให้ความสนใจอย่างมากเพราะคิดว่าสามารถนำไปใช้ในการฝึกงานในรายวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจได้ รวมทั้งเป็นประโยชน์ในการนำไปประกอบอาชีพและใช้ในชีวิตประจำวัน อีกทั้งผู้เรียนยังต้องการให้ผู้วิจัยเพิ่มเติมในเรื่องของการออกเสียง เพราะผู้เรียนเห็นว่าการพูดเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะถ้าหากออกเสียงผิดเพี้ยนไปความหมายที่ต้องการสื่อก็จะคลาดเคลื่อนได้ และทำให้ชาวต่างชาติไม่เข้าใจในสิ่งที่พูด การกล่าวการออกเสียงผิดทำให้ไม่กล้า ที่จะพูดภาษาอังกฤษถึงแม้จะรู้คำตอบของคำถามอยู่แล้วก็ตาม ทำให้เกิดความมั่นใจใน การพูด เช่น การออกเสียง sh และเสียง ch , การออกเสียง l กับเสียง r เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงเพิ่มเติมเรื่องการออกเสียงให้กับผู้เรียน

การปรับหลังการทดลองใช้บทเรียน

หลังจากเสร็จสิ้นแผนการสอนที่ 2 แล้วผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญที่ร่วมสังเกตการเรียนการสอนพบว่า ผู้เรียนให้ความสำคัญในเรื่องการออกเสียงสูง เสียงต่ำ และคำที่มักอ่านออกเสียงผิด เนื่องจากผู้เรียนให้เหตุผลว่าถ้าหากการออกเสียงนั้นถูกต้องก็จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อความหมาย และส่งผลให้เกิดความมั่นใจในการพูดมากยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เพิ่มเติมในเรื่อง Intonation และการออกเสียง sh กับ ch ลงในบทเรียนนี้ด้วย

บทเรียนที่ 3 เรื่อง Trekking and Rafting

การปรับระหว่างการใช้นบทเรียนแต่ละบทเรียน

ช่วงก่อนการปฏิบัติงาน ชั้นตอนที่ 5 ผู้วิจัยเห็นว่าผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่อง Present Simple Tense ดีแล้ว ดังนั้นผู้วิจัยให้ผู้เรียนนำเสนอกิจวัตรประจำวันของผู้เรียนเอง เพื่อให้ผู้เรียนได้พูดเล่าเรื่องของตนเอง ให้ผู้อื่นฟังซึ่งสามารถเรียบเรียงข้อมูลได้ง่ายเนื่องจากเป็นข้อมูลของตนเองเพราะฉะนั้นตนเองต้องรู้ดีที่สุด ไม่มีการท่องจำ ดังนั้นผู้เรียนต้องพูดได้คล่องแคล่วขึ้น สำหรับการทบทวนเรื่อง Present Continuous Tense ในชั้นตอนที่ 10 นั้น นอกจากผู้วิจัยจะให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์เพียงคนเดียวแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าผู้เรียนควรจะได้ฝึกการบรรยายของหลายๆ คน เพื่อจะได้ใช้ Verb to be ได้ถูกต้องและคล่องแคล่วมากยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำรูปภาพกิจกรรมที่กำลังเกิดขึ้นบนท้องถนนกับบนชายหาด ให้ผู้เรียนแต่ละคู่พูดบรรยายระหว่างกัน เพื่อเป็นการฝึกพูดโต้ตอบกันด้วย

ขั้นก่อนการปฏิบัติงาน ช่วงของการถาม-ตอบและบอกทิศทางให้กับนักท่องเที่ยว ผู้วิจัย คิดแผนที่แสดงสถานที่ต่าง ๆ ของอำเภอปายบนกระดาน ผู้เรียนเสนอว่าน่าจะเพิ่มเติมชื่อสถานที่ต่าง ๆ ที่สำคัญและร้านค้าที่นักท่องเที่ยวมักจะถามถึงบ่อย ๆ เช่น ร้านสะดวกซื้อ 7 – eleven, Rafting & Trekking Tour Shop, วัดป่าขาม, เกสต์เฮาส์ต่างๆ เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยและผู้เรียนจึงช่วยกันเติมสถานที่ที่ยังขาดหายไปลงในแผนที่ร่วมกัน หลังจากที่ผู้เรียนฝึกถาม – ตอบ การบอกทิศทางแล้ว ผู้วิจัยได้แจกเอกสารประกอบการเรียน ซึ่งเป็นแผ่นพับเกี่ยวกับการล่องแพ และการเดินป่า เป็นขั้นตอนที่ 17 โดยผู้วิจัยปรับจากกิจกรรมเดี่ยวเป็นกิจกรรมคู่ เพื่อให้ผู้เรียนช่วยกันแสดงความคิดเห็น และฝึกพูดสนทนาได้ต่อกัน

สำหรับขั้นมุ่งเน้นภาษา ผู้เรียนต้องการให้ผู้วิจัยทบทวนเรื่องคำศัพท์ หน้าที่ของภาษา Asking and Giving for Directions, Asking and Giving for Information, Giving Instruction อีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากว่าประสบการณ์ของผู้เรียนแต่ละคนซึ่งอาศัยอยู่ในอำเภอปาย เมืองที่มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมาเยี่ยมชมเป็นจำนวนมาก นักท่องเที่ยวมักจะถามถึงสถานที่สำคัญต่าง ๆ เช่น ปั๊มน้ำมัน, โรงพยาบาล, เกสต์เฮาส์, ร้านอาหาร เป็นต้น ผู้เรียนได้นำสำนวนทางภาษา และคำศัพท์ต่าง ๆ ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้และเป็นการแสดงถึงการเป็นเจ้าบ้านที่ดีต้อนรับแขกผู้มาเยือน เพราะเมื่อนักท่องเที่ยวถามผู้เรียนก็สามารถพูดคุยกับนักท่องเที่ยวได้ สมัยก่อนหากชาวต่างชาติเข้ามาถาม ผู้เรียนมักจะวังหนี ทำให้นักท่องเที่ยวอาจคิดว่าไม่ต้องการต้อนรับ ส่งผลให้เสื่อมเสียชื่อเสียงและเสียหายต่อการท่องเที่ยวได้ ผู้เรียนโดยส่วนใหญ่กล่าวว่า หลังจากได้รับการฝึกฝนทำให้มีความมั่นใจที่จะพูดคุยและโต้ตอบกับชาวต่างชาติมากยิ่งขึ้นและไม่กลัวอีกต่อไป

การปรับหลังการทดลองใช้บทเรียน

เนื่องจากผู้วิจัยใช้สื่อของจริง คือ แผ่นพับของบริษัทนำเที่ยวในการประกอบการเรียน การสอน ซึ่งคำศัพท์บางคำผู้เรียนไม่เข้าใจ ทำให้ใช้เวลามากในการอ่านและศึกษาแผ่นพับ ดังนั้นผู้วิจัยจึงแนะนำเทคนิคในการเดาความหมายของคำศัพท์จากแผ่นพับให้กับผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้ได้ผลดี ทำให้อ่านและศึกษาได้รวดเร็วขึ้น และผู้เรียนก็ให้ความสนใจที่จะเรียนรู้ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ต้องเพิ่มเติมเนื้อหาของวิธีหรือเทคนิคการเดาความหมายของคำศัพท์ลงในบทเรียนนี้ด้วย

ในส่วนของแผนผังเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการเดินทาง ผู้วิจัยได้รวบรวมมาจากบริษัทท่องเที่ยวและจากเว็บไซต์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นสื่อของจริง มีรูปภาพประกอบ ผู้เรียนให้ความสนใจดีมากแต่ก็มีคำศัพท์บางตัวที่ยาก ผู้วิจัยจึงแนะนำผู้เรียนด้วยการดูจากบริบทรอบข้างคำศัพท์ ดังนั้นการเตรียมงานนำเสนอจึงใช้เวลานานเล็กน้อย แต่ผู้เรียนก็ได้รับผลประโยชน์จากวิธีการเดาความหมายของศัพท์จากบริบทเพิ่มขึ้น สำหรับภาษาที่ปรากฏในสื่อหรือคำศัพท์ที่ใช้ในสื่อ ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการสนทนา แนะนำนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติได้เลย เพราะเป็นภาษาและคำศัพท์ที่ใช้จริงจากบริษัทนำเที่ยวต่างๆ อยู่แล้ว

หน่วยที่ 3 Culture and Festival

บทเรียนที่ 4 เรื่อง Famous Temples in Pai

การปรับระหว่างปฏิบัติการสอนแต่ละบทเรียน

ในขั้นก่อนการปฏิบัติงาน ผู้วิจัยนำเสนอคำศัพท์ก่อนเป็นอันดับแรก หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ตรวจสอบว่าผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ และบอกความหมายของคำศัพท์ได้ถูกต้องหรือไม่ โดยการให้ผู้เรียนจับคู่บัตรคำศัพท์กับความหมายให้ตรงกันและให้อ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น ปรากฏว่าผู้เรียนให้ความสนใจและสามารถจับคู่คำศัพท์กับความหมายได้ถูกต้องเพิ่มมากขึ้นเพราะเป็นคำศัพท์ที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียน จากการทำลักษณะเช่นนี้ เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมและสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้สนุกสนานมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนจำนวน 2 คน ที่ยังอ่านออกเสียงคำศัพท์ไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจึงให้ผู้เรียนคนอื่นๆ ที่นั่งอยู่ ช่วยกันอ่านออกเสียงให้เพื่อนฟัง เมื่อถูกต้องแล้วผู้เรียนคนที่ถือบัตรคำศัพท์ที่อยู่ก็อ่านออกเสียงตามหลายๆ ครั้ง ก็ทำให้อ่านออกเสียงได้คล่องแคล่วและถูกต้อง สำหรับในช่วงการนำเสนอการใช้ Present Perfect Tense โดยใช้รูปภาพ ผู้เรียนบางส่วนยังไม่เข้าใจและสับสนวิธีการใช้ Tense นี้ ผู้วิจัยจึงแก้ปัญหาโดยการยกตัวอย่างประโยคเพิ่มเติมที่อิงสถานการณ์จริง เพื่อให้ผู้เรียนมองภาพออกมาว่าเวลานำไปใช้ควรใช้อย่างไร ยกตัวอย่างประโยค เช่น

1. Aj.Sureewan has lived in Pai since 1997. (Aj.Sureewan still lives in Pai.)
2. Kunyarat has gone out since 7 : 30. (She's not at home now.)
3. Saharat and Komsan have been friends for 5 years. (They still be friends.)
4. The windows have been opened since 7 o'clock. (They are still opening now.)
5. The light has been turned on since 8 o'clock. (The light still shines now.)

ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการใช้ Present Perfect Tense พบว่าผู้เรียนเข้าใจแต่ไม่รู้ว่่ากริยาช่องที่ 3 ของคำกริยาที่กำหนดให้คืออะไร ผู้วิจัยจึงต้องทบทวนคำกริยา 3 ช่อง โดยการให้ผู้เรียนเปิดดูภาคผนวกของหนังสือเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน ซึ่งจะมีคำกริยา 3 ช่อง ผู้วิจัยจึงสอนให้ผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียง

ในขั้นก่อนการปฏิบัติมี มีกิจกรรมการฟังซึ่งเป็นบทสนทนาโดยมีมีคฤหะศกัแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเกี่ยวกับวัดที่มีชื่อเสียงในอำเภอปาย หลังจากฟังบทสนทนาแล้วผู้เรียนทำใบงาน โดยการจับคู่ชื่อวัดกับรายละเอียดข้อมูลของวัด เมื่อผู้เรียนฟังบทสนทนารอบแรกก็สามารถจับคู่ได้ถูกต้อง เพราะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นและผู้เรียนทราบข้อมูลแล้ว หลังจากนั้นผู้เรียนต้องฟังเทปอีกครั้ง เพื่อฟังคำพูดของมีคฤหะศกัแล้วเติมคำพูดที่ขาดหายไปลงในช่องว่าง (Exercise B ดูรายละเอียดจากภาคผนวก ญ หน้า 155) เนื่องจากการฟังรอบเดียวผู้เรียนไม่สามารถเติมคำศัพท์ได้ เพราะไม่มีตัวเลือกให้ ผู้วิจัยจึงให้ฟังเพิ่มอีก 1 รอบ แต่ก็มีปัญหาเกิดขึ้นคือ แถบเทปบันทึกเสียงเกิดพันกันขึ้นมา ไม่สามารถเปิดเทปได้ ผู้วิจัยจึงแก้ปัญหาโดยการขอให้ผู้เชี่ยวชาญที่ร่วมสังเกตการเรียนการสอนมาแสดงในบทบาทมีคฤหะศกัและผู้วิจัยเป็นนักท่องเที่ยวตามบทสนทนาการ เมื่อผู้เรียนจะต้องนำสำนวนต่างๆ ที่ได้ยินจากบทสนทนาและจากใบงาน Exercise C มาแยกหน้าที่ของแต่ละสำนวนการพูด ผู้เรียนยังคงสับสนในความหมายของคำว่า Response กับ Giving Information ผู้วิจัยจึงยกตัวอย่างเพิ่มเติมและอธิบายความหมายของคำทั้งสองคำเพิ่มเติม กิจกรรมสุดท้ายของขั้นก่อน การปฏิบัติงาน ผู้เรียนฟังคำถามแล้วตอบคำถามปากเปล่า ผู้เรียนไม่เข้าใจคำถามเป็นบางข้อ ผู้วิจัย จึงให้ผู้เรียนที่เข้าใจคำถามอธิบายให้ผู้เรียนที่ไม่เข้าใจฟัง

ระหว่างการปฏิบัติงาน หลังจากผู้วิจัยแจกงานให้แต่ละคู่แล้ว ผู้เรียนมีความกังวลว่าจะพูดรายละเอียดตามหัวข้อที่แนะนำได้ถูกต้องหรือไม่ เนื่องจากว่าหัวข้อที่ชี้แนะข้อ 4 และข้อ 5 ผู้เรียนไม่เข้าใจ ผู้วิจัยจึงเลือกอาสาสมัคร 2 คน มานำเสนอการปฏิบัติงานเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานให้กับผู้เรียนคนอื่นๆ ผู้เรียนแต่ละคู่ศึกษาข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวจากแผ่นพับเพิ่มเติมและช่วยกันลงมือปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย ผู้วิจัยช่วยแก้ไขภาษาที่ไม่ถูกต้องเพิ่มเติมหรือตรวจสอบข้อมูลให้งานนั้นสมบูรณ์ ทั้งนี้แผนการสอนที่ 4 นี้ใช้เวลาในขั้นก่อนปฏิบัติงานนานกว่าที่กำหนดไว้ จึงทำให้เวลาในการนำเสนอผลการปฏิบัติงานไม่เพียงพอจากเดิมใช้เวลาในบทเรียนนี้จำนวน 4 คาบ จึงขยายเวลาเป็น 5 คาบ ดังนั้นงานของผู้เรียนจึงนำเสนอในชั่วโมงถัดไป

ขั้นนำเสนอ ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนนำเสนอผลงานบทสนทนาของตนเองไม่เป็นธรรมชาติเท่าที่ควร เกิดอาการเกร็งและกลัว จำบทไม่ได้ และบางคนเขียนบทพูดของตนเองลงในกระดาษแผ่นเล็กๆ เพื่อใช้ดู สาเหตุที่เป็นแบบนี้เพราะผู้เรียนขาดการฝึกซ้อม ไม่รู้เทคนิคการนำเสนอ และขาดการทำความเข้าใจกับบทสนทนาของตนเอง สาเหตุดังกล่าวผู้วิจัยได้จากการสอบถามผู้เรียน จากนั้นผู้วิจัยให้คำแนะนำเกี่ยวกับการนำเสนอว่า ขั้นแรกต้องทำความเข้าใจกับบทสนทนาของตนเองว่าดำเนินเรื่องอย่างไรให้ต่อเนื่อง แล้วให้จำบทสนทนาของตนเองที่เป็นภาษาไทยก่อน จากนั้นก็จำบทภาษาอังกฤษที่เป็นคำสำคัญในประโยค รวมทั้งการฝึกซ้อมให้บ่อยและให้พูดอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนเราพูดในชีวิตประจำวัน อย่าเกร็ง อย่าคิดว่าตนเองกำลังทดสอบ ให้คิดว่ากำลังสวมวิญญาณของตัวละครอยู่และให้สบตาผู้ฟังเวลาพูด หลังจากจบการนำเสนอแล้ว ผู้วิจัยและผู้เรียนปรบมือเพื่อเป็นการชมเชยการนำเสนอ

ขั้นมุ่งเน้นภาษา ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจซักถามสำนวน และวลีต่างๆ ที่ใช้ นำเสนอแหล่งท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวเพิ่มเติมและทบทวน โครงสร้างทางภาษาอีกครั้ง เนื่องจากผู้เรียนจะได้นำไปใช้ในการชีวิตประจำวันเพราะว่าอำเภอป่ามีนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นจำนวนมาก

การปรับหลังการทดลองใช้บทเรียน

บทเรียนที่ 4 นี้ผู้เรียนต้องการให้ผู้วิจัยยกตัวอย่างประโยคของโครงสร้างภาษาที่ใกล้เคียงกับตัวผู้เรียน และสำนวนต่างๆ ให้มากๆ เพื่อจะได้เข้าใจได้ง่ายขึ้น ทั้งนี้นอกจากผู้วิจัยจะเข้าไปมีส่วนร่วมกิจกรรมทางภาษาแล้ว ผู้เรียนยังต้องการให้ผู้วิจัยตรวจสอบงานของผู้เรียนก่อนการนำเสนออย่างละเอียดอีกครั้ง เพื่อเวลาที่นำเสนอจะได้มั่นใจว่าไม่ผิดและช่วยให้ไม่ประหม่าเวลาพูดนำเสนอ รวมทั้งยังสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

สำหรับงานที่มอบหมายให้ปฏิบัติที่มอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติไม่ยากเกินไปและเหมาะสมกับเวลาที่กำหนด

นอกจากนี้เพิ่มเติมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับธรรมเนียมปฏิบัติในการไปวัดและข้อพึงปฏิบัติเมื่อเข้าวัด

บทเรียนที่ 5 เรื่อง Local Food

การปรับระหว่างปฏิบัติการสอนแต่ละบทเรียน

ขั้นก่อนการปฏิบัติงานของกิจกรรม “Review Imperative” นั้นผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนจากการที่ผู้วิจัยเป็นผู้ออกคำสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติตามอย่างเดียว มาเป็นให้ผู้เรียนเป็นคนออกคำสั่งด้วย โดยหลังจากผู้เรียนสรุปวิธีการใช้และรูปแบบของคำสั่งจากกิจกรรมที่ปฏิบัติได้แล้ว ผู้วิจัยให้ผู้เรียนทำกิจกรรม “Simon says” เพื่อผู้เรียนได้ฝึกออกเสียง รวมทั้งตรวจสอบความเข้าใจและความสามารถในการปฏิบัติตามได้ ผู้วิจัยขออาสาสมัครจากผู้เรียนจำนวน 1 คน แล้วให้อาสาสมัครนั้นออกมาพูดคำสั่งหน้าชั้นเรียน หากอาสาสมัครพูดคำว่า Simon says ก่อนพูดประโยคคำสั่งผู้เรียนคนที่เหลือปฏิบัติตาม ถ้าหากอาสาสมัครพูดเฉพาะประโยคคำสั่งไม่มีคำว่า Simon says ผู้เรียนที่เหลือก็ไม่ต้องปฏิบัติ ถ้ามีผู้เรียนคนใดทำผิดก็เปลี่ยนมาเป็นผู้นำหน้าชั้นเรียนแทน

ช่วงการสาธิตและฝึกปฏิบัติการทำอาหารพื้นเมือง คือ ข้าวถั่วเน่าชา ผู้วิจัยขออาสาสมัครจากผู้เรียนจำนวน 2 คน ช่วยผู้วิจัยในการสาธิตเพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมและเป็นการทบทวนคำศัพท์ไปด้วย ผู้วิจัยได้ปรับกิจกรรมกลุ่มในการฝึกประกอบอาหาร ข้าวถั่วเน่าชา จากเดิมกลุ่มละ 6 คน เป็นกลุ่มละ 4 คน เนื่องจากกลุ่มละ 6 คน นั้นผู้วิจัยเห็นว่ามีความมากเกินไป สมาชิกในกลุ่มบางคนไม่ได้ทำอะไรเลย จึงทำให้เกิดความเบื่อหน่าย หลังจากแต่ละกลุ่มฝึกประกอบอาหาร ได้มีการแลกเปลี่ยนกันชิมรสชาติของอาหารที่แต่ละกลุ่มประกอบ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเป็นอย่างมาก

ในขั้นของการปฏิบัติงานนั้นผู้เรียนต้องคิดรายการอาหารท้องถิ่นและประกอบอาหารเองเพื่อแสดงให้กับนักท่องเที่ยว งานที่ผู้วิจัยกำหนดไว้คือ กิจกรรมกลุ่ม โดยแบ่งเป็นกลุ่มละ 6 คน ผู้วิจัยได้ลดจำนวนสมาชิกในกลุ่มลงให้เหลือ 4 คน เพื่อให้ทุกคนได้มีบทบาทในการปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ โดยงานที่ให้ปฏิบัตินั้นสมาชิกแต่ละกลุ่มจะมีบทบาทดังนี้ คือผู้เรียนจำนวน 2 คน เป็นก๊อและผู้ช่วยก๊อ อีก 2 คนเป็นนักท่องเที่ยว (ดูรายละเอียดในงานจากภาคผนวก ๓ หน้า 155) นอกจากนี้ในขั้นการปฏิบัติงานผู้เรียนกังวลเกี่ยวกับคำศัพท์บางคำของเครื่องปรุงอาหารท้องถิ่น ซึ่งไม่มีในภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงแนะนำให้พูดทับศัพท์ภาษาไทยได้ โดยให้พูดอธิบายลักษณะหรือสรรพคุณพร้อมทั้งแสดงของจริงให้กับนักท่องเที่ยว ทั้งนี้ผู้วิจัยได้แจกใบความรู้ การเทียบเคียงตัวอักษรไทยกับภาษาอังกฤษให้แต่ละกลุ่มเพื่อนำไปใช้ในการสะกดคำศัพท์ หลังจากขั้นนำเสนอ ผู้เรียนส่วนใหญ่สะท้อนผลงานของตนเองและเพื่อน การนำเสนอของแต่ละกลุ่มเป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้นและชมเชยฝีมือการทำอาหารของแต่ละกลุ่ม

ชั้นมุ่งเน้นภาษา ผู้เรียนถามเกี่ยวกับวิธีการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ที่ทับศัพท์กับภาษาไทยซึ่งเป็นชื่อเฉพาะ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทบทวนให้กับผู้เรียน นอกจากนี้ผู้วิจัยทบทวนโครงสร้างภาษาเกี่ยวกับการถาม – ตอบ ข้อมูล ผู้เรียนจดบันทึกลงในสมุดเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันต่อไป

การปรับหลังการทดลองใช้บทเรียน

หลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการเรียนการสอน บทเรียนที่ 5 แล้ว ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนสนใจในเรื่องของการเทียบเคียงตัวอักษรไทยและตัวอักษรภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปใช้ในการสะกดชื่อต่าง ๆ ที่ต้องทับศัพท์ภาษาไทย เช่น ชื่อ – นามสกุล, สถานที่, อาหารไทย เป็นต้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังให้ความสนใจเรื่องการบอกลำดับขั้นตอนของการทำอาหาร โดยใช้คำเชื่อม (first, then, after that, next, finally, etc.) ซึ่งทราบจากการสอบถามและสังเกตจากคำถามที่ผู้เรียนสอบถามถึงวิธีการใช้จากผู้วิจัย เนื่องจากว่าผู้เรียนเคยเรียนมาแล้วแต่ลืมไปบ้าง จึงไม่แน่ใจในวิธีการใช้และการออกเสียงที่ถูกต้อง ดังนั้นผู้วิจัยจึงเพิ่มเติมเนื้อหา เรื่อง การสะกดคำภาษาอังกฤษ และ Adverb of Sequences ไว้ในบทเรียนนี้ด้วย

บทเรียนที่ 6 เรื่อง Local Festivals and Culture

การปรับระหว่างการใช้บทเรียน

บทเรียนนี้เป็นบทเรียนสุดท้ายของกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้เรียนจึงกระตือรือร้นในการแสดงถึงวัฒนธรรม ประเพณีที่งดงามและมีชื่อเสียงของจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในขั้นก่อนการปฏิบัติงานข้อ 12 และข้อ 18 ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนศึกษาวัฒนธรรมไทยเรื่อง มวยไทย และการศึกษาสำนวนที่ใช้นำเสนอวัฒนธรรมและประเพณีของไทย โดยกิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมคู่ ตามลำดับ ผู้วิจัยได้ปรับให้เป็นกิจกรรมกลุ่ม โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มละ 3 คน เพื่อให้สอดคล้องกับกิจกรรมในข้อที่ 19 และรักษาเวลาในการปฏิบัติกิจกรรม รวมทั้งเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกพูด ฝึกวิเคราะห์ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ร่วมกันแสดงความคิดเห็น นอกจากนี้ในขั้นตอนที่ 20 เป็นการถาม – ตอบ เกี่ยวกับวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่นซึ่งผู้เรียนจำความหมายของคำศัพท์ไม่ได้ เนื่องจากจดบันทึกไม่ทันและยังเข้าใจความหมายของคำศัพท์ผิดอยู่เล็กน้อย ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำบัตรคำศัพท์ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย โดยให้อาสาสมัครในห้องเรียนนำไปติดไว้บนกระดานอีกครั้งหนึ่งและช่วยอธิบายคำถามให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ชั้นมุ่งเน้นภาษา ผู้เรียน โดยส่วนใหญ่ถามเกี่ยวกับการออกเสียง โครงสร้างของภาษา และความแตกต่างของการใช้ will กับ be going to ใน Future Simple Tense ดังนั้นผู้วิจัยจึง ทบทวนโครงสร้างที่เรียนไปทั้งหมดและผู้เรียนได้จดบันทึก เนื่องจากเป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้อง นำไปใช้บ่อยๆ

การปรับหลังการทดลองใช้บทเรียน

ไม่มีการปรับบทเรียน เนื่องจากว่าเป็นบทเรียนสุดท้าย และผู้วิจัยเห็นว่าผู้เรียนได้คุ้นเคย กับการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติจริงแล้ว โดยศึกษาและพิจารณาจากการสังเกต ผลสะท้อน การสอบถาม จากผู้เรียน ความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญที่ร่วมประเมินการเรียนการสอนในแต่ละบทเรียน รวมทั้งการประเมินประสิทธิภาพของบทเรียน จึงไม่มีการปรับบทเรียน

ข้อสรุป ผู้วิจัยทำการพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียน แบบมุ่งปฏิบัติจริง 2 ลักษณะ คือ การปรับระหว่งการใช้บทเรียนในแต่ละบทเรียน เพื่อให้ เหมาะสมกับสถานการณ์และตามสภาพความเป็นจริง ในขณะที่ดำเนินการเรียนการสอน และ การปรับบทเรียนภายหลังการใช้บทเรียนในแต่ละบทเรียน โดยประมวลจากเหตุการณ์ ปัญหา หรือข้อบกพร่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาปรับบทเรียนในครั้งต่อไป โดยภาพรวมแล้วจากการสอบถาม ผู้เรียนแต่ละคน มักจะกังวลในการนำเสนอเพราะเกรงว่าจะจำบทพูดของตนเองไม่ได้ แต่หลังจาก ผู้วิจัยแนะนำเทคนิคการนำเสนอแล้ว ผู้เรียน โดยส่วนใหญ่ก็นำเสนอได้ดีขึ้น มีความกล้าแสดงออก มากยิ่งขึ้น ไม่พูดติดขัดเนื่องจากผู้วิจัยได้ปรับบทเรียนให้ผู้เรียนทำงานกับเพื่อนเป็นคู่และเป็น กลุ่มมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้เรียน ได้มีการพูดแสดงความคิดเห็น พูดโต้ตอบกับเพื่อน รวมทั้งเพื่อเป็น การกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้นและมีความสนใจเพิ่มขึ้น นอกจากนี้การปรับ บทเรียน ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาและเข้าใจบทเรียนได้รวดเร็วขึ้น แต่มีบทเรียนที่ 2 เรื่อง At The Travel Agency บทเรียนที่ 3 เรื่อง Trekking and Rafting และบทเรียนที่ 4 เรื่อง Famous Temples in Pai ที่ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมเวลาได้ตามที่กำหนดไว้ จึงปรับบทเรียนจากเดิม 4 คาบเรียน เป็น 5 คาบเรียน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้แสดงให้เห็นถึงการปรับบทเรียนทั้งสองลักษณะที่กล่าว มาในภาคผนวก ฉ หน้า 155 โดยใช้สัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

* หมายถึงการปรับระหว่งการใช้บทเรียน

** หมายถึงการปรับหลังการทดลองใช้บทเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ที่ทำการวิจัยกับผู้เรียนเพียงหนึ่งห้องเรียนจำนวน 36 คน ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ตามขั้นตอน ดังนี้

1. ทำการวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ก่อนการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน โดยใช้ตัวงานให้ผู้เรียนปฏิบัติ (ดูรายละเอียดจากภาคผนวก จ หน้า 133)
2. นำบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวที่ได้รับการตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของบทเรียนจากกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จำนวน 3 หน่วยงานเรียน ประกอบด้วย 6 บทเรียน 26 คาบ ทำการสอนสัปดาห์ละ 3 คาบๆ ละ 1 ชั่วโมง เป็นเวลา 11 สัปดาห์ เริ่มตั้งแต่วันที่ 11 เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2548 ถึงวันที่ 11 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2548 และตั้งแต่วันที่ 29 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2548 ถึงวันที่ 29 เดือนกันยายน พ.ศ. 2548 เนื่องจากสถานที่ดำเนินการวิจัย คือ โรงเรียนปายวิทยาคาร ประสบปัญหาอุทกภัยน้ำท่วมจึงต้องหยุดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นเวลา 2 สัปดาห์ ดังนั้นจึงใช้เวลาในการทดลองเพิ่มขึ้นและดำเนินการทดลองเป็น 2 ช่วง ในระหว่างการเรียนการสอนมีการประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนจากผู้เชี่ยวชาญอีกท่านหนึ่ง และมีการปรับบทเรียนให้เหมาะสมกับสถานการณ์จริงในขณะที่มีกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละครั้งมีการปรับบทเรียน 2 ลักษณะ คือ ปรับระหว่างปฏิบัติการสอนในแต่ละบทเรียน และปรับหลังจากการใช้บทเรียนแต่ละบทเรียนจบแล้ว ซึ่งข้อมูลในการนำมาปรับบทเรียนได้มาจากการจดบันทึกและการสังเกตข้อมูลที่เป็นประโยชน์ปัญหาและข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น เพื่อนำไปปรับและแก้ไขบทเรียนในคาบเรียนต่อไปให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพการเรียนการสอน
3. ประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน หลังจากจบบทเรียนแต่ละบทเรียน โดยใช้ตัวงานให้ผู้เรียนปฏิบัติ เพื่อศึกษาพัฒนาการของผู้เรียน
4. ผู้วิจัยทำการวัดระดับความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน หลังการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานจบ 6 บทเรียน ซึ่งใช้แบบทดสอบที่ใช้ตัวงานให้ผู้เรียนปฏิบัติฉบับเดียวกับที่ผู้เรียน ได้ทดสอบก่อนการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

5. สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนหลังจากจบบทเรียนที่ 6 แล้ว เพื่อศึกษาว่าการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานมีความเหมาะสมต่อบรรยากาศในชั้นเรียนอย่างไร

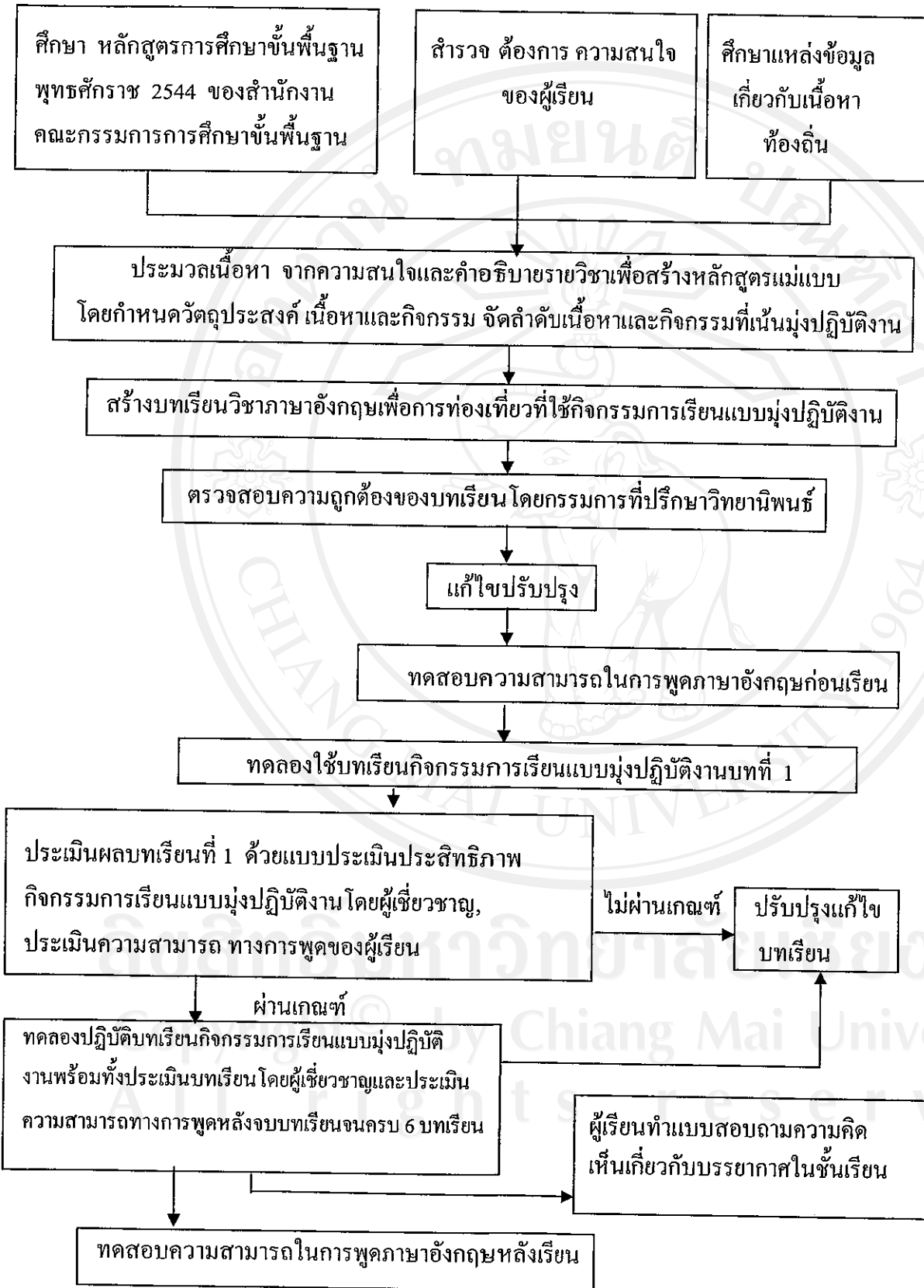
6. ทำการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ คือความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน การประเมินประสิทธิภาพของบทเรียน และความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน โดยใช้กระบวนการทางสถิติเพื่อนำมาสรุปผลในการทำวิจัย

ทั้งนี้กระบวนการพัฒนาบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน มีรายละเอียดดังแผนภูมิต่อไปนี้

The logo of Chiang Mai University is a circular emblem. In the center is a stylized elephant facing left, with a decorative tusk and a small crown-like element on its head. Above the elephant is a traditional Thai lamp (Lampang). The emblem is surrounded by a circular border containing the university's name in Thai script at the top and 'CHIANG MAI UNIVERSITY 1964' at the bottom. There are also decorative floral motifs on the sides.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

แผนภูมิ 2 แสดงขั้นตอนการศึกษาและพัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้มีการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ คือ

1. เครื่องมือสำหรับการสร้างและใช้บทเรียน ได้แก่ แบบสำรวจความสนใจและความต้องการของผู้เรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ
2. ประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน ความสามารถทางการพูดของผู้เรียน และบรรยากาศในชั้นเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรม Microsoft Excel

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University.
All rights reserved

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว และศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน เพื่อศึกษาบรรยากาศในชั้นเรียนหลังการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน โดยมีผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ตาราง 18 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการประเมินประสิทธิภาพของบทเรียน ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวที่ใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานของ ผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน

บทเรียน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ประสิทธิภาพ
1	4.60	0.36	มากที่สุด
2	4.25	0.58	มาก
3	4.61	0.45	มากที่สุด
4	4.30	0.66	มาก
5	4.38	0.52	มาก
6	4.53	0.49	มากที่สุด

จากตาราง 18 จะเห็นได้ว่า บทเรียนที่ 1, 3 และ 6 มีประสิทธิภาพมากที่สุด และบทเรียนที่ 2, 4 และ 5 มีประสิทธิภาพมาก ลำดับบทเรียนที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดคือ บทเรียนที่ 3 คือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.61 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 ส่วนบทเรียนที่มีประสิทธิภาพน้อยที่สุดคือบทเรียนที่ 2 คือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 อย่างไรก็ตาม บทเรียนมีประสิทธิภาพมากและมากที่สุด จึงสรุปได้ว่า บทเรียนทั้งหมดมีประสิทธิภาพทุกด้าน กล่าวคือ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านเนื้อหาทางภาษา ด้านขั้นตอนการปฏิบัติการสอน ด้านลักษณะกิจกรรม ด้านตัวงาน และด้านการวัดและประเมินผล

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับคุณภาพของความสามารถทางการพูดของผู้เรียนหลังการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานแต่ละบทเรียน (N = 36) คะแนนเต็ม 40 คะแนน

บทเรียนที่	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าร้อยละ	ระดับคุณภาพ
1	26.85	2.50	67.13	ปานกลาง
2	31.03	1.85	77.58	ดี
3	33.17	1.80	82.93	ดีมาก
4	30.76	2.47	76.90	ดี
5	32.64	2.50	81.60	ดีมาก
6	35.29	1.83	88.23	ดีมาก

จากตาราง 19 แสดงให้เห็นว่าบทเรียนที่ผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุดคือบทเรียนที่ 6 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 35.29 คิดเป็นร้อยละ 88.23 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.83 และบทเรียนที่ผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษน้อยที่สุด คือ บทเรียนที่ 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 26.85 คิดเป็นร้อยละ 67.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.50 นอกจากนี้ ตาราง 19 ยังแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่สูงกว่าร้อยละ 60 (จากเกณฑ์การให้คะแนน หน้า 67) ซึ่งผู้เรียนทุกคนสามารถทำคะแนนรวมได้สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีผู้เรียนจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 มีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ส่วนผู้เรียนอีกจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 มีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ดี อนึ่ง เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมแล้วคะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนในแต่ละบทเรียน ได้รับการพัฒนาให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ก่อนการเรียนและหลังการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ตาราง 20 ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับคุณภาพของคะแนนความสามารถในการพูดอังกฤษของผู้เรียนก่อนการเรียนและหลังการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน (N = 36) คะแนนเต็ม 40 คะแนน

การทดสอบ การพูดภาษาอังกฤษ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าร้อยละ	ระดับคุณภาพ
ก่อนการสอน	19.72	3.66	49.30	ควรปรับปรุง
หลังการสอน	33.47	2.40	83.68	ดีมาก

จากตาราง 20 แสดงให้เห็นว่า ก่อนการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ผู้เรียนมีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยเท่ากับ 19.72 คิดเป็นร้อยละ 49.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.66 อยู่ในระดับควรปรับปรุง และหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน พบว่าผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 33.47 คิดเป็นร้อยละ 83.68 ซึ่งมีคะแนนเพิ่มขึ้น 13.75 เพิ่มขึ้นร้อยละ 41.08 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.40 จึงสรุปได้ว่าผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้นหลังการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของผู้เรียน หลังการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ตาราง 21 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปรระดับความเหมาะสมของคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนหลังการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน คะแนนเต็ม 5 คะแนน

องค์ประกอบของ บรรยากาศในชั้นเรียน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับ ความเหมาะสม
1. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	3.84	0.83	มาก
2. ด้านพฤติกรรมผู้สอน	3.84	0.80	มาก
3. ด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอน กับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้เรียน	3.92	0.77	มาก
รวม	3.87	0.80	มาก

จากตาราง 21 แสดงให้เห็นว่า หลังจากผู้เรียนได้รับการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ผู้เรียนมีความคิดเห็น โดยภาพรวมเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนอยู่ในระดับเหมาะสมมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.80 เมื่อพิจารณาแต่ละด้านขององค์ประกอบของบรรยากาศในชั้นเรียน จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้เรียนมีความเหมาะสมมากที่สุดเท่ากับ 3.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.77 ส่วนด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและด้านพฤติกรรมผู้สอน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยที่เท่ากันคือ 3.84 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของด้านกิจกรรมการเรียนการสอนเท่ากับ 0.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้านพฤติกรรมผู้สอนเท่ากับ 0.80 ตามลำดับ ซึ่งทั้ง 2 ด้านนี้ มีระดับคุณภาพเหมาะสมมากเช่นกัน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน มีวัตถุประสงค์หลัก 3 ประการ คือ เพื่อพัฒนาบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน และเพื่อศึกษาบรรยากาศในชั้นเรียนหลังการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา ได้แก่ ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 36 คน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว รหัสวิชา อ40204 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ ประเภทที่ 1 เครื่องมือสำหรับทำการสร้างและใช้บทเรียน ได้แก่ แบบสำรวจความต้องการและความสนใจของผู้เรียนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว หลักสูตรแม่แบบและบทเรียนรายคาบ โดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วย 6 บทเรียน ประเภทที่ 2 เครื่องมือประเมินผลเพื่อพัฒนาบทเรียน ได้แก่ แบบประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนที่ใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน และแบบประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในการปฏิบัติงาน หลังจากเสร็จสิ้นการเรียนการสอนในแต่ละบทเรียน ประเภทที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามบรรยากาศในชั้นเรียนหลังการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน แบบสอบถามนี้เน้น 3 ด้าน คือ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน พฤติกรรมของผู้สอน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

1. บทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วย 6 บทเรียน ปรากฏว่า บทเรียนดังกล่าวมีประสิทธิภาพ

ที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของผู้เรียนมากที่สุด กล่าวคือ ทักษะที่เรียน ได้รับการประเมินว่ามีประสิทธิภาพมากและมากที่สุด เพราะส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูด ระดับคิดถึงระดับดีมาก

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ปรากฏว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้น

3. บรรยากาศในชั้นเรียนหลังการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ผู้เรียนมีความเห็นว่าการใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานกับบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว มีความเหมาะสมมากภายใต้องค์ประกอบ 3 ด้าน คือ กิจกรรมการเรียนการสอน พฤติกรรมผู้สอน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีประเด็นสำคัญที่น่าสนใจ ซึ่งสามารถนำมาอภิปรายดังต่อไปนี้

1. บทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวที่ใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ 6 บทเรียน ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องให้มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถและความสนใจของผู้เรียน ทั้งนี้เนื่องจาก

ประการที่หนึ่ง เนื้อหาบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง แต่ละชั้นตอนมีความเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถ ความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเนื่องจากผู้วิจัยสร้างบทเรียน โดยนำมาจากผลการสำรวจความต้องการของผู้เรียน ทั้งนี้ผู้วิจัยเริ่มต้นด้วยการศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของสำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานและคำอธิบายรายวิชา หลังจากนั้นศึกษาหลักการและแนวคิดของกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน พร้อมทั้งสำรวจความสนใจและความต้องการของผู้เรียน แล้วนำมาสร้างหลักสูตรแม่แบบและบทเรียนรายคาบ โดยมีขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอนใหญ่ๆ คือ ขั้นก่อนปฏิบัติงาน ขั้นปฏิบัติงาน และขั้นมุ่งเน้นภาษา ซึ่งกิจกรรมและเนื้อหาเป็นผลมาจากการสำรวจความต้องการของผู้เรียน Johnson (1983, pp. 70-71) ได้สรุปรูปแบบของความต้องการผู้เรียนออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ๆ ด้วยกันคือ ประการแรก เป็นความต้องการที่แสดงออกมาเป็นข้อมูลรายละเอียด ประวัติส่วนตัวของผู้เรียน ข้อมูลแสดงการนำภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงของผู้เรียน และข้อมูลที่แสดง

ความสามารถทางภาษาในปัจจุบันของผู้เรียน ซึ่งข้อมูลส่วนนี้ Widdowson (1981, p. 11) ได้ให้
 ทรรศนะว่า สามารถนำไปสู่การกำหนดเนื้อหาเพื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน
 ส่วนประการที่สองเป็นลักษณะความต้องการของผู้เรียนเป็นความต้องการที่แสดงออกของ
 ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการทางสติปัญญาและความรู้สึกที่แสดงออกมาเป็นความคิดเห็นต่อ
 สถานการณ์การเรียนรู้ เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นถึงบุคลิกภาพ ความมั่นใจ ทักษะคิด สิ่งที่ต้องการ
 และสิ่งที่คาดหวังว่าจะได้จากการเรียน และรูปแบบการเรียน ซึ่งข้อมูลที่ได้รับการกำหนดให้
 เป็นข้อมูลที่แสดงลักษณะความต้องการของผู้เรียนประเภทสองนี้ เน้นความสำคัญของผู้เรียน
 เป็นหลัก Corder (1977, p. 35) ได้เสนอหลักการจัดการเรียนการสอนตอนหนึ่งที่สนับสนุน
 การให้ความสำคัญกับความต้องการของผู้เรียน ว่าการจัดการกระบวนการเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ทาง
 ภาษาให้ได้ผลมากที่สุดนั้น เป็นเรื่องของการแสดงความร่วมมือกันและตกลงกันระหว่างผู้เรียน
 กับผู้สอน กล่าวคือ ผู้สอนต้องทำความเข้าใจและศึกษาผู้เรียนเพื่อนำมาประกอบการออกแบบ
 หลักสูตร ให้เหมาะสมกับผู้เรียนและเอื้อต่อผู้เรียนในการพัฒนาความสามารถให้ดีขึ้น นอกจาก
 การออกแบบหลักสูตรและคัดเลือกเนื้อหาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนแล้ว ผู้วิจัย
 ได้ปรับบทเรียนในระหว่างปฏิบัติการสอนเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพจริงขณะนั้น เช่น การปรับ
 เนื้อหา ลักษณะการปฏิบัติกิจกรรม อาจจะเปลี่ยนเป็นกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม การปรับเวลา
 ให้เหมาะสม และการปรับบทเรียน การสอนหลังจากเสร็จสิ้นการปฏิบัติการสอน โดยพิจารณา
 ข้อบกพร่อง ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างปฏิบัติการสอน ผลจากการประเมินความสามารถของ
 ผู้เรียน ซึ่งได้แก่การจดบันทึกของผู้วิจัยเพื่อนำไปพัฒนาบทเรียนอื่นในคาบถัดไป ให้มีความ
 เหมาะสมกับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปปรับใช้ในชีวิตจริงของผู้เรียน
 ได้ ผู้วิจัยได้กระทำการพัฒนาบทเรียนอย่างต่อเนื่องทุกๆ บทเรียนจึงทำให้กิจกรรมการเรียน
 แบบมุ่งปฏิบัติงานได้รับการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นเรื่อยๆ ดังจะสังเกตได้จากคะแนน
 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังจากจบการสอนแต่ละบทเรียนที่สูงขึ้น
 อย่างต่อเนื่องจนถึงบทเรียนสุดท้าย

เนื้อหาของบทเรียนเป็นเนื้อหาที่คัดเลือกมาจากความสนใจของผู้เรียน และเป็น
 เนื้อหาที่สอดคล้องกับข้อเสนอแนะในการจัดเนื้อหาของ Breen (1987) ว่าควรให้ข้อมูลที่ เป็น
 ความรู้ที่จำเป็นในการสื่อสาร 3 ประการ คือ ความรู้ด้านการใช้คำและความหมาย ความรู้ด้าน
 สังคมภาษาศาสตร์ และความรู้ด้านกฎไวยากรณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการใช้เนื้อหาจากสื่อของจริง
 ผู้เรียนจึงให้ความสนใจ กระตือรือร้นและให้ความร่วมมือในการปฏิบัติแต่ละขั้นตอน ซึ่งแต่ละ
 กิจกรรมนั้นส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียน เนื่องจากได้

พูดคุยสนทนา แสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกันโดยนำภาษาที่ได้รับการฝึกขึ้นก่อนการปฏิบัติงานนำมาใช้ในชั้นปฏิบัติงาน ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ชี้แนะเพื่อนในการปฏิบัติงาน ทำให้เป็นบรรยากาศแบบสบาย ๆ ไม่ตึงเครียด ช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีและลดข้อวิตกกังวลในการเรียนได้ (Lawrenz, 1976) เพราะเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้สอนกับผู้เรียน

ประการที่สอง บทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว จำนวน 3 หน่วยการเรียน 6 บทเรียน ได้สร้างกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน กล่าวคือการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งกิจกรรมแต่ละบทเรียนจะเน้นผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติ ส่วนผู้สอนมีหน้าที่ช่วยให้คำแนะนำ คำปรึกษา คอยให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียน ผู้สอนมอบหมายงานให้ผู้เรียนปฏิบัติหลังจากผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาแล้วซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนรู้โดยการปฏิบัติงานด้วยตนเอง เป็นคู่หรือเป็นกลุ่มย่อย เตรียมและวางแผนเพื่อนำเสนองานต่อชั้นเรียน โดยผู้สอนเฝ้าดูผู้เรียนอยู่ห่างๆ และคอยกระตุ้นผู้เรียนให้ใช้ภาษาในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนคนอื่นๆ รวมทั้งช่วยตรวจแก้การพูดของผู้เรียนก่อนนำเสนอผลงานซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้นในการนำเสนอผลงานต่อชั้นเรียน ส่วนผู้สอนจะทำหน้าที่ประสานการนำเสนอและให้ข้อมูลย้อนกลับบ้าง ผู้เรียนที่เหลือร่วมประเมินการนำเสนอแก่เพื่อน ผู้เรียนสามารถตรวจสอบและอภิปรายรูปแบบภาษาที่ใช้ในงานปฏิบัติ ฝึกคำศัพท์ วลี ที่ได้จากการอภิปรายรูปแบบภาษา ผู้สอนเป็นผู้นำการทบทวน และฝึกรูปแบบทางภาษาเพิ่มเติมเพื่อสร้างความมั่นใจและความแม่นยำในการใช้ให้กับผู้เรียน โดยกระบวนการที่กล่าวมานั้นเป็นรูปแบบกระบวนการเรียนการสอน โดยกิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ของ Willis (1996) ซึ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและความสนใจในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนสนุกสนานกับการเรียน เกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ

ประการที่สาม บทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว จำนวน 3 หน่วยการเรียน 6 บทเรียน ได้สร้างบทเรียนแต่ละบทเรียนที่มีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สารที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนและโลก มาตรฐาน ค 4.2 ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันในสังคมรวมทั้งสาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ค 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำไปใช้อย่างมีวิจารณญาณ

นอกจากนี้จุดประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละบทเรียนยังสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ซึ่งได้มาจากการสำรวจความต้องการและความสนใจของผู้เรียนก่อนสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน

ประการที่สี่ บทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ 6 บทเรียน ประกอบด้วยงานจำนวน 6 งาน มีความหลากหลายของชนิดของงาน เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียน เนื้อหาของบทเรียนในแต่ละบท และสอดคล้องกับหลักการของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่ Candlin (1987) กล่าวว่าหลักเกณฑ์ที่ควรพิจารณาเพื่อเลือกงานมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอน ควรเป็นงานที่น่าสนใจและท้าทายเพื่อให้เกิดการเข้าร่วมกิจกรรม ควรเป็นงานที่ทำให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมแลกเปลี่ยนความรู้ ทักษะที่ตนมี โดยใช้ภาษาเป้าหมายในการสื่อสารเพื่อการเรียนรู้ปัญหาและการแก้ไข นอกจากนี้รูปแบบของงานแต่ละประเภทช่วยส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน กล่าวคือ งานในบทเรียนที่ 1 เป็นงานแบบจัดรายการ (Listing) และงานแบบเรียงลำดับและจัดประเภท (Ordering and Sorting) ผู้เรียนต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ และประวัติศาสตร์ของจังหวัดแม่ฮ่องสอนตามลำดับเหตุการณ์ให้ถูกต้อง ซึ่งเป็นงานที่กระตุ้นให้เกิดการสนทนาระหว่างผู้เรียน ผู้เรียนได้ช่วยกันระดมความคิด งานในบทเรียนที่ 2 เป็นงานแบบจัดรายการ (Listing) และงานแบบแก้ปัญหา (Problem - solving) ผู้เรียนจะแลกเปลี่ยนและค้นหาข้อมูล ระดมความคิด จัดรายการนำเที่ยวที่น่าสนใจเพื่อดึงดูดลูกค้า ช่วยกันแก้ปัญหาตามงานที่กำหนดให้ ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายเสนอความคิดเห็น ซึ่งเป็นการส่งเสริมความสามารถในการพูดเป็นอย่างดี งานในบทเรียนที่ 3 เป็นงานแบบแก้ปัญหา (Problem - solving) และงานแบบแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Sharing Personal Experiences) ส่งเสริมให้ผู้เรียนคิดอย่างมีเหตุผล ใช้กระบวนการคิดอย่างมีระบบ (Cognitive Process) นอกจากนี้ผู้เรียนได้พูดสนทนาอย่างอิสระเกี่ยวกับตนเอง และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างกัน และมีปฏิสัมพันธ์กันแบบตามสบาย งานในบทเรียนที่ 4 เป็นงานแบบจัดรายการ (Listing) และงานแบบเรียงลำดับและจัดประเภท (Ordering and Sorting) เช่นกัน ผู้เรียนต้องรวบรวมข้อมูลประวัติและความสำคัญของวัดที่มีชื่อเสียงในอำเภอปายเพื่อแนะนำแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งช่วยให้เกิดการสนทนาของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ผู้เรียนต้องระดมแลกเปลี่ยนและค้นหาข้อมูลกัน เช่น รายการวัดคู่ที่พบในวัด, รายการสิ่งที่ควรปฏิบัติหรือไม่ควรปฏิบัติเมื่ออยู่ในวัด เป็นต้น รวมทั้งลำดับประวัติความเป็นมาของวัดที่ต้องการนำเสนอ งานในบทเรียนที่ 5 เป็นการทำงานแบบเรียงลำดับและจัดประเภท (Ordering and Sorting) และงานแบบความคิดสร้างสรรค์ (Creative Tasks) ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มในลักษณะอิสระ เนื่องจากผู้เรียนสามารถ

เลือกรายการอาหารท้องถิ่นที่ชอบเพื่อนำเสนอวิธีการปรุงตามลำดับขั้นตอน เป็นการส่งเสริมการทำงานเป็นกลุ่ม ทักษะการจัดการงาน และการหาข้อมูลนอกห้องเรียน ช่วยเพิ่มปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน สำหรับงานสุดท้าย คืองานในบทเรียนที่ 6 เป็นงานแบบแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Sharing Personal Experiences) และงานแบบเปรียบเทียบ (Comparing) ผู้เรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์และข้อมูลวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น พุดสนทนาเปรียบเทียบความเหมือนกับความแตกต่างของวัฒนธรรมประเพณีของแต่ละชุมชน โดยรูปแบบของกิจกรรมส่วนใหญ่เป็นแบบกิจกรรมช่องว่างของข้อมูล (Information – gap Activity) เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายโอนข้อมูลจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง โดยใช้ภาษาเป้าหมายทั้งสองฝ่ายพยายามพูดโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน (Prabhu, 1982 cited in Nunan, 1989) ทำให้เกิดการสื่อสารแบบสองทาง ตัวงานต่างๆ ที่มอบหมายให้แต่ละบทเรียนเป็นงานที่พบและสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริงของผู้เรียน ข้อมูลต่างๆ ที่ใช้ในตัวงานเป็นข้อมูลจริงในสถานการณ์ปัจจุบัน ผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์ โครงสร้างทางภาษาต่าง ๆ ไปประยุกต์ใช้ได้ ดังนั้นตัวงานที่ใช้สำหรับการวิจัยและวิธีการนำเสนอครั้งนี้ เป็นตัวป้อนทางภาษาที่ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมากเพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้ข้อมูลมากขึ้น ช่วยให้กระบวนการคิด (Cognitive Process) ของผู้เรียนเป็นไปอย่างเป็นระบบ ต่อเนื่องและชัดเจน นอกจากนี้การใช้ข้อมูลจริงกับการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานยังช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่ใช้กันอยู่จริง ช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมในชั้นเรียนกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง และนำไปประยุกต์ใช้ในห้องเรียนได้ดียิ่งขึ้น (Brosnan, 1984 cited in Nunan, 1989) จึงสรุปได้ว่า บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวนี้ ได้รับการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพเนื่องจากงานในแต่ละบทเรียนมีลักษณะของงานที่ดี จึงช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจ กระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น ทั้งนี้เมื่อผู้เรียนทำงานตามเป้าหมายได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ และนำเสนอผลงานของตนเองได้ จะทำให้ผู้เรียนค่อยๆ มีความมั่นใจเพิ่มขึ้น (Willis, 1996)

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานได้รับการส่งเสริมให้มีการพัฒนาเป็นอย่างมาก ผู้เรียนทุกคนผ่านเกณฑ์การประเมินของกรมวิชาการและผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังการเรียน โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ทั้งนี้ ประกอบด้วยปัจจัย ดังต่อไปนี้

ประการแรก บทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานเป็นบทเรียนที่เน้นเนื้อหาเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของวิธีการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา เนื้อหาของบทเรียนได้มาจากการ

สำรวจความต้องการและความสนใจของผู้เรียน จากการศึกษาที่ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาภาษาอังกฤษที่ตนเองสนใจจึงทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียน ทำให้ความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษพัฒนาได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับที่ Swain (1985) ได้กล่าวไว้ว่าผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษสอนเนื้อหา ความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนจะพัฒนา นอกจากนี้ ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารทุกขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอน กิจกรรมต่างๆ ฝึกให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ด้วยการปฏิบัติกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่มเพื่ออภิปรายประเด็นสำคัญในงานที่ปฏิบัติก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนๆ ทั้งภายในกลุ่มและภายนอกกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน วิธีการสอนแบบนี้ยังเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กระตุ้นให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลต่างๆ จากการได้ฟังหรืออ่านจากเอกสารจริง ผู้เรียนเป็นผู้กระทำกิจกรรมการสื่อสารต่างๆ เพื่อฝึกทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สื่อการสอนต่างๆ ใช้สื่อในชีวิตจริง สถานการณ์จริงจึงทำให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ส่งผลให้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับผลการวิจัยของสังวาลย์ ช่างแก้ว (2545) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนเนื้อหาสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและความตระหนักในการรักษาสิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเสด็จวนยางค์กุลวิทยา จำนวน 31 คน พบว่า คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในทุกแผนการสอนและในภาพรวมภายหลังจากได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนเนื้อหาสิ่งแวดล้อมสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 60

ประการที่สอง กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน มีขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอนที่ชัดเจน โดยพิจารณาจากการประเมินประสิทธิภาพบทเรียนของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ปรากฏว่ามีประสิทธิภาพมากที่สุด กิจกรรมได้รับการพัฒนาอย่างมีระบบและต่อเนื่อง กล่าวคือการปรับระหว่างปฏิบัติการสอนในแต่ละบทเรียนและการปรับหลังจากการใช้บทเรียนแต่ละบทเรียนจบแล้ว การปฏิบัติการสอนที่ชัดเจน ส่งผลให้ผู้เรียนปฏิบัติงานได้ถูกต้อง ได้รับตัวป้อนในลักษณะสะสมเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทุกขั้นตอนเพราะผู้สอนจะคอยเป็นผู้แนะนำ ช่วยเหลือให้กับผู้เรียน ผู้วิจัยจะเป็น ผู้นำเสนอ อธิบายขั้นตอนการทำงานให้กับผู้เรียน ยกตัวอย่างวิธีการปฏิบัติงาน อธิบายและยกตัวอย่าง โครงสร้างทางภาษาที่จำเป็นและมีประโยชน์ให้กับผู้เรียนตามลำดับขั้นตอนเพื่อให้ผู้เรียนมองเห็นภาพของการทำงาน เมื่อผู้เรียนได้รับตัวป้อนที่เหมาะสมและเพียงพอแล้ว ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละบทเรียน โดยที่ใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน มีขั้นตอนการเรียน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นก่อนปฏิบัติงาน ขั้นปฏิบัติงาน และขั้นมุ่งเน้นภาษา

ขั้นแรกคือขั้นก่อนปฏิบัติงาน เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียน ผู้เรียนจะได้รับตัวป้อนทางภาษาที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนนั้นๆ คำศัพท์ วลี โครงสร้างทางภาษากฎไวยากรณ์ต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อเนื้อหาที่จะเรียน โดยวิธีการยกตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง ใช้สื่อของจริง (Authentic Materials) และการฝึกปฏิบัติจากใบงานต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีความคล่องในการใช้ภาษามากขึ้น การที่ผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษาที่เหมาะสม ช่วยส่งเสริม และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมและแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างกัน การระดมความคิดช่วยกันปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ ช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียน และทำให้ผู้เรียน ได้ข้ออภิปัญญา (Metacognition) และการสนทนาในวงกว้าง (Metacommunication) (Candlin, 1987) ทั้งนี้ผู้สอนเป็นบุคคลหนึ่งมีบทบาทให้งานนั้นสำเร็จ ดังนั้นผู้สอนมีบทบาทเป็น ผู้คอยให้ความช่วยเหลือ ชี้แนะแนวทาง ตลอดจนกระตุ้นและให้กำลังใจ ขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติงานอยู่ รวมทั้งชมเชยผู้เรียนเมื่อผู้เรียนปฏิบัติงาน ได้สำเร็จ จัดชั้นเรียนให้เหมาะสมกับงาน เช่น งานคู่ หรืองานกลุ่ม เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้สอนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียน ส่งผลให้กับการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นปฏิบัติงาน ผู้วิจัยมอบหมายงานให้แก่ผู้เรียนปฏิบัติโดยงานแต่ละบทเรียนเป็นงานลักษณะทำเป็นกลุ่มย่อย ผู้วิจัยอธิบายวิธีการปฏิบัติงานและเปิด โอกาสให้ผู้เรียนซักถามหากไม่เข้าใจ ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันวางแผน หาข้อมูลที่จำเป็นต้องใช้ในการนำเสนองาน ผู้วิจัยคอยเฝ้าดูผู้เรียนอยู่ห่างๆ และคอยกระตุ้นผู้เรียน ให้คำปรึกษา ช่วยแก้ไขงานให้เมื่อผู้เรียนต้องการ โดยผู้วิจัยไม่ได้เป็นฝ่ายให้ผู้เรียนถามทางเดียว ผู้วิจัยยังถามข้อมูลย้อนกลับบ้าง ซึ่งเป็นการสื่อสารแบบสองทาง เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนฝึกพูดสนทนา สร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียน ฝึกพูดสนทนา สร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียน นอกจากนี้ผู้วิจัยและผู้เรียนพูดสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูล ประสพการณ์ซึ่งกันและกัน ผู้วิจัยสังเกตได้ว่า ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและมีความสุขในการทำงาน รูปแบบการเรียนแบบนี้เป็นการเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการจัดกิจกรรมของ Willis (1996) ว่า การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ตั้งอยู่บนพื้นฐานของ หลักสูตรแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

การปฏิบัติงานของผู้เรียนที่ทำงานเป็นคู่บ้าง หรือเป็นกลุ่มย่อยตามการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติทำให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงาน มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่มและต่างกลุ่ม ผู้วิจัยสังเกตได้จากในระหว่างการปฏิบัติงาน ผู้เรียนแต่ละคนจะช่วยกันหาคำตอบ ช่วยกันคิด โครงเรื่อง การดำเนินเรื่องราวของงานที่ผู้วิจัยมอบหมายให้ทำ นอกจากนี้หากข้อมูลใดที่ผู้เรียน

ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจในคำตอบผู้เรียนคนที่เก่งกว่าจะช่วยเหลือผู้เรียนที่อ่อนกว่า โดยช่วยให้คำอธิบาย แนะนำจนกระทั่งเข้าใจและชัดเจนในคำตอบที่ต้องการ บางครั้งผู้วิจัยเข้าไปมีส่วนร่วมกับผู้เรียน สวมบทบาทเป็นผู้เรียน พูดคุยสนทนากัน แลกเปลี่ยนความรู้ ทำให้ผู้วิจัยและผู้เรียนได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ ซึ่งต่างคนต่างไม่รู้เพราะแต่ละคนนั้นมีประสบการณ์การดำรงชีวิตที่แตกต่างกัน ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีในชั้นเรียนรวมทั้งการฝึกพูดไปเรื่อยๆ ทุกบทในระหว่างการปฏิบัติงานกับเพื่อนๆ และการนำเสนองานทำให้ผู้เรียนเกิดความคล่องมากขึ้น ความพยายามที่จะสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจหน้าชั้นเรียน ยกตัวอย่างเช่น การนำเสนองานของผู้เรียนที่ใช้ภาษามือ ภาษากายช่วยให้เพื่อนเข้าใจในความหมายที่ต้องการสื่อสาร เช่นการขบรด การนำเที๋ยว การพายเรือ เป็นต้น ซึ่งการทำงานคู่หรือกลุ่มในชั้นปฏิบัติงานนี้มีข้อดีดังที่ Willis (1996) ได้กล่าวไว้ว่าทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนอย่างสมบูรณ์ มิใช่พูดเพียงประโยคเดียวแล้วจบ ผู้เรียนจะได้รู้วิธีการเริ่ม-จบ การสนทนาและแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างการสนทนา ผู้เรียนยังมีโอกาสสังเกตการสื่อความหมายของผู้อื่นซึ่งเป็นเหมือนการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อนำมาแก้ไขข้อผิดพลาดทั้งของตนเองและเพื่อนคนอื่น ในชั้นนี้ผู้วิจัยทำหน้าที่ให้คำปรึกษา จดบันทึกข้อบกพร่อง ปัญหาที่เกิดขึ้น ระหว่างปฏิบัติงานและการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเพื่อนำไปปรับปรุง พัฒนาแผนการสอน ให้เหมาะสมกับผู้เรียน

สำหรับขั้นสุดท้ายคือ ขั้นมุ่งเน้นภาษา ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายถึงงานที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติแล้วในข้อปฏิบัติงาน ในบทเรียนที่ 1 และ 2 ผู้เรียนบางส่วนยังไม่กล้าแสดงออกมากนัก แต่หลังจากได้รับการฝึกบ่อยๆ การกระตุ้นจากผู้สอนและจากผู้เรียนคนอื่นๆ ทำให้ผู้เรียนมีความกล้าในการแสดงออกมากยิ่งขึ้น กล้าที่จะแสดงความคิดเห็น กล้าถาม กล้าตอบกับผู้สอนและเพื่อน มีการซักถามเนื้อหาที่ไม่เข้าใจและต้องการเรียนเพิ่มเติม ช่วยกันคิดแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน นอกจากนี้แล้วขั้นมุ่งเน้นภาษา ผู้สอนและผู้เรียน ทบทวนรูปแบบทางภาษาคำศัพท์ที่ได้จากการปฏิบัติงาน และฝึกรูปแบบทางภาษาเพิ่มเติม แล้วผู้เรียนจดบันทึกลงในสมุดของผู้เรียน การทำแบบนี้บ่อยๆ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบทางภาษาคำศัพท์ ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างแม่นยำมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจที่จะใช้ภาษา และความมั่นใจของผู้เรียนก็จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และพัฒนาขึ้นตามลำดับ

โดยภาพรวมแล้วความสามารถในการพูดของผู้เรียนหลังการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานอยู่ในระดับปานกลางถึงดีมาก ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมินของกรมวิชาการ ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านการพูดเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยดูได้จากคะแนนความสามารถในการพูดหลังจากจบการสอนแต่ละบทเรียน ผู้เรียนมีความมั่นใจและความกล้าแสดงออกมากขึ้น โดยสังเกตจากการมีส่วนร่วม

ในกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้เรียน ผู้เรียนตอบคำถาม ชักถาม พุดคุยมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนพยายามสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจโดยใช้ภาษาท่าทางช่วย และไม่คำนึงถึงหลักไวยากรณ์เวลาพูด สนทนาแบบจับปล้น กล่าวคือการพูด ได้ตอบกับเพื่อนเพื่อหาข้อมูล แลกเปลี่ยนประสบการณ์ เนื่องจากผู้วิจัยบอกกับผู้เรียนว่าให้ผู้เรียนพยายามพูดออกมา โดยไม่ต้องคำนึงถึงหลักไวยากรณ์ เพียงแต่พูดให้ผู้ฟังฟังแล้วเข้าใจ ยกตัวอย่างเช่น ประโยคที่ว่า I eat a mango yesterday. ผู้ฟังฟังแล้วเข้าใจว่า ฉันกินมะม่วงแล้วเมื่อวานนี้ ซึ่งประโยคที่พูดผิดหลักไวยากรณ์แต่ก็ทำให้ผู้ฟังเข้าใจถึงที่เราสื่อออกมาได้ พอผู้เรียนกล้าพูดแล้วก็ให้ใส่หลักไวยากรณ์เพิ่ม การทำแบบนี้ทำให้ผู้เรียนกล้าพูดมากยิ่งขึ้น เพราะผู้วิจัยเคยสอบถามผู้เรียนว่าทำไมไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ ผู้เรียนตอบว่ากลัวพูดแล้วผิดหลักไวยากรณ์ ผู้วิจัยจึงให้ผู้เรียนพูด โดยไม่คำนึงถึงหลักไวยากรณ์ก่อน แล้วค่อยเพิ่มหลักไวยากรณ์เข้าไปทีหลัง บทเรียนแต่ละบทตอบสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ดังนั้นจึงทำให้ผู้เรียนสนใจและกระตือรือร้นที่จะเรียน

ผู้เรียนให้ความสำคัญกับขั้นตอนการเรียนการสอนทั้ง 3 ขั้นตอนเท่าๆ กัน สังเกตได้จากพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน ด้วยเหตุผลว่าขั้นก่อนการปฏิบัติงาน ผู้เรียนจะได้รับตัวป้อนทางภาษาที่เป็นประโยชน์ต่อเนื้อหาของบทเรียน มีความสำคัญต่อผู้เรียนเพื่อผู้เรียนจะได้นำไปใช้ในขั้นปฏิบัติงาน ซึ่งขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้นำตัวป้อนทางภาษาที่ได้รับมาใช้ในการวางแผนการนำเสนองาน เป็นการฝึกความสามารถทางการพูดของแต่ละคน เพราะทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มของตนเอง สำหรับขั้นสุดท้าย ขั้นมุ่งเน้นภาษา เป็นการทบทวนภาษาที่ได้ใช้แล้ว สำนวญความบกพร่องของตนเองและผู้อื่นเพื่อนำมาแก้ไขภาษาและพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นต่อไป

สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งปฏิบัติงาน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติ ใช้ความพยายามในการสื่อสารและฝึกทักษะทางภาษาควบคู่ไปกับการพัฒนาด้านกระบวนการคิดไปพร้อม ๆ กัน เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดหลักสูตร ผลจากการสำรวจความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติงานเอง ผู้เรียนพัฒนาศักยภาพทางสติปัญญาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเป็นผลมาจากการใช้สื่อของจริง และใช้ภาษาที่ต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจริง มีผลทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในสิ่งที่เรียนมากขึ้น กระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมทุกๆ ครั้ง และมีความสุขในการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับ ปิยฉัตร พลอด โปรง (2535) ที่สรุปงานวิจัยว่า การจัดให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียน โดยคำนึงถึง ความพร้อมด้านวุฒิภาวะ และพัฒนาการทางสติปัญญา มีความเหมาะสมอย่างยิ่งกับกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ ที่จัดให้ผู้เรียนรู้จักคิดพิจารณาอย่างมีเหตุผลและเน้นความรับผิดชอบต่อการเรียนด้วยตนเอง การเรียนรู้จะซึมซาบอยู่ในตัวของผู้เรียน

3. บรรยากาศในชั้นเรียนหลังการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ผลปรากฏว่ามีความเหมาะสมมาก โดยมีเหตุผลประกอบดังนี้

บรรยากาศในชั้นเรียนที่ทำการวิจัยได้พิจารณาอยู่ 3 ด้าน คือ กิจกรรมการเรียนการสอน พฤติกรรมผู้สอน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน ซึ่งแต่ละด้านมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงานช่วยส่งเสริมบรรยากาศในชั้นเรียนเป็นอย่างมาก ผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ทั้งแบบคู่และแบบกลุ่มย่อย ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานโดยการลดความวิตกในการเรียนลงได้เป็นอย่างมาก เพราะในกลุ่มผู้เรียนจะช่วยกันสร้างผลงานขึ้นมา ก่อให้เกิดความสามัคคี รักใคร่กันดี ปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มก็ดีขึ้น แล้วเพิ่มไปสู่ปฏิสัมพันธ์ภายในชั้นเรียนขยายวงกว้าง สอดคล้องกับแนวคิดของ Lawrenz (1976) ที่ว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับผู้เรียน ช่วยสร้างบรรยากาศเป็นมิตร ลดความวิตกกังวลในการเรียน นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยยังพบว่าระหว่างที่ผู้เรียนปฏิบัติงานหรือปฏิบัติกิจกรรมตามที่ผู้วิจัยป้อนให้ผู้เรียนทุกคนจะช่วยกันทำให้งานชิ้นนั้นประสบความสำเร็จ ได้ชิ้นงานที่เสร็จสมบูรณ์เพื่อนำเสนอในชั้นเรียน ผู้เรียนที่เรียนเก่งจะช่วยผู้เรียนที่เรียนอ่อนกว่า ผู้เรียนต่างช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จึงทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปิยฉัตร ปลอดโปร่ง (2535) ที่ว่าการจัดปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนที่มีการเรียนรู้แบบพึ่งพาระหว่างนักเรียนอ่อนกับนักเรียนที่เก่งกว่า มีผลทำให้นักเรียนมีทักษะการเรียนรู้ และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดี ในขณะที่ Willis (1996) กล่าวว่าการทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มจะช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนได้เพราะผู้เรียนจะเกิดความมั่นใจในการแสดงออกทางภาษา ไม่กลัวว่าจะพูดผิดและพบว่าตนเองสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นเพื่อบรรลุเป้าหมายของงาน โดยส่วนใหญ่ใช้ภาษาเป้าหมายในการสื่อสาร นอกจากนี้การที่ผู้เรียนมีโอกาสดในการแสดงความคิดเห็น ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนช่วยขจัดปัญหาความท้อแท้ และเบื่อหน่ายในการเรียนของผู้เรียนและผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกมั่นใจ กล้าแสดงออก สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับผู้สอนและเพื่อน ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น มีความเป็นกันเอง และรู้สึกผ่อนคลาย ไม่เครียด หรือรู้สึกกดดันในการเรียน

จากผลการวิจัยครั้งนี้ จะเห็นว่า บทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความสามารถของตนเองออกมา โดยได้รับการกระตุ้นจากตัวป้อนทางภาษาและกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่แสดงออกมาอยู่ในระดับดีถึงระดับดีมาก นั่นคือ ผู้เรียนมีความกล้าและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น โดยปราศจากความวิตกกังวล และบรรยากาศในชั้นเรียนที่เป็นมิตร

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา ค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะด้านการเรียนการสอน

1. ก่อนการสอน โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ผู้สอนควรอธิบายลักษณะของกระบวนการเรียนก่อนเริ่มทำการสอน และสร้างข้อตกลงเบื้องต้นกับผู้เรียนว่าในแต่ละขั้นตอนคือ ขั้นตอนปฏิบัติงาน ขั้นปฏิบัติงาน และขั้นมุ่งเน้นภาษา ผู้เรียนและผู้สอนมีบทบาทอย่างไร แต่ละขั้นตอนหมายถึงอะไร เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและมีความชัดเจนในกระบวนการเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

2. ขึ้นก่อนการปฏิบัติงาน ผู้สอนควรเป็นผู้แบ่งกลุ่มให้กับผู้เรียน โดยให้คละกันระหว่างผู้เรียนที่เรียนอ่อน ปานกลาง และเก่ง เพื่อให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และสามารถใช้เวลาในการปฏิบัติงานได้ตามที่กำหนด เพราะถ้าหากผู้สอนไม่จัดกลุ่มให้โดยธรรมชาติของผู้เรียนส่วนใหญ่ จะจัดกลุ่มกันเอง โดยไม่คละ เก่งก็จะอยู่กับเก่ง อ่อนก็จะอยู่กับอ่อน ทำให้ไม่เกิดการสนทนา ไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถ้าเป็นเช่นนี้ การฝึกทักษะความสามารถของผู้เรียนก็จะไม่เกิดขึ้น อาจส่งผลให้ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นและบรรยากาศในชั้นเรียน ไม่ได้ดี เพราะผู้สอนต้องคอยให้ความช่วยเหลือตลอดเวลา ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายและท้อแท้ในการเรียนได้

3. ในขั้นก่อนการปฏิบัติงาน ผู้สอนต้องทำการสำรวจคำศัพท์ โครงสร้างทางภาษา วลี และสำนวนต่างๆ ให้ครอบคลุมกับเนื้อหาที่จะสอน และมีความรอบคอบในการคัดเลือก ไม่นำเสนอคำศัพท์ หรือ โครงสร้างทางภาษามากหรือน้อยเกินไป ให้เน้นความพอดี และเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของผู้เรียน

4. การมอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติในขั้นปฏิบัติงาน ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับงานต่อผู้เรียน และสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียนว่าเมื่อเรียนจบผู้เรียนต้องปฏิบัติอย่างไรให้บรรลุผลสำเร็จ

5. รูปแบบและเนื้อหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียนที่ได้จากแบบสำรวจความต้องการของผู้เรียน เนื่องจากว่าการจัดรูปแบบและเนื้อหาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน จะส่งผลให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น และสนใจในการเรียน ทั้งนี้ส่งผลให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะอย่างเต็มที่

6. การนำเสนอผลงานของผู้เรียนหน้าชั้นเรียน อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความเขินอายได้ ผู้สอนอาจจัดให้ผู้เรียนนำเสนอตรงกลางของห้องเรียน โดยผู้เรียนคนอื่นๆ นั่งล้อมเป็นวงกลมแบบสบายๆ ไม่เน้นการนั่งแบบเป็นทางการ เพื่อให้ผู้เรียนจะได้รู้สึกผ่อนคลาย ลดความวิตกกังวล

7. **ชั้นมุ่งเน้นภาษา** เป็นการทบทวนรูปแบบทางภาษา คำศัพท์ ที่ใช้ในงานปฏิบัติ และเพิ่มเติมรูปแบบทางภาษา คำศัพท์ วลีที่จำเป็น ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญเช่นกัน ผู้เรียนจะได้จดจำและจดบันทึกไว้เพื่อนำไปใช้ต่อไป ดังนั้นผู้สอนต้องปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลและมีประสิทธิภาพ

8. ผู้สอนควรชมเชยและให้กำลังใจผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องเพื่อผู้เรียนจะได้รู้สึกอบอุ่น มีความหวังในการฝึกพูดภาษาอังกฤษต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานของ Willis (1996) ประกอบด้วยทุกทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้นควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นๆ เพิ่มเติม นอกเหนือจากความสามารถทางการพูด
2. ควรมีการทำวิจัยการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษกับวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะทางอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษธุรกิจ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและสืบค้น การแปลภาษาอังกฤษ เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษากิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานกับตัวแปรอื่นๆ เช่น ทักษะทางสังคม ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). **หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2540**
ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533).
กรุงเทพฯ: กุรุสภา.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). **หลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.**
กรุงเทพฯ: กุรุสภา.
- กาญจนา ปราบพล. (2530). **การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา.**
กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุสุมา โชคบำรุง. (2529). **ประสิทธิภาพของการเสริมการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลัก**
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมุ่งงานปฏิบัติ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จิรวัดน์ นิจนตร. (2528). **บรรยากาศในชั้นเรียนกับการเสริมสร้างสติปัญญาและคุณลักษณะ**
ที่สำคัญแก่เยาวชน. กุรุปริทัศน์, 26-28.
- นฤมล กลั่นเจริญ. (2530). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน**
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่นวิทยาลัย ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรม
ที่มุ่งงานปฏิบัติ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประดินันท์ อุปรมัย. (2523). **การจัดบรรยากาศในชั้นเรียน.เอกสารการสอนชุดระบบการเรียน**
การสอน. กรุงเทพฯ : สารมวลดชน จำกัด.
- ปิยะฉัตร ปลอดโปร่ง. (2535). **ผลของการเรียนแบบกำหนดงานที่มีต่อความสามารถในการใช้**
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต,
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ผจงกาญจน์ ภูวิภาดาพรรณ. (2541). **ความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศของชั้นเรียนและ**
ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษา อำเภอเมืองเชียงใหม่. เชียงใหม่ :
ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พันทิพา อุทัยสุข และธีรยุทธ เสนีวงศ์ ณ อยุธยา. (2523). **เอกสารประกอบการสอนระบบ**
การเรียนการสอน, สาขาศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- พูนรัตน์ แสงหนุ่ม. (2538). ผลของวิธีการสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษสถาบันราชภัฏเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไพฑูริย์ สีนลารัตน์. (2523). การวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรวัตติ กาวิตะ. (2533). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการต่อชิ้นส่วนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ลม่อม ศรีเจริญ. (2544). การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเทคโนโลยีการเกษตร 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ลำพอง บุญช่วย. (2524). การสอนเชิงระบบ. เพชรบุรี: คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์.
- วรพรรณ สิริเลิศ. (2537). ผลการเรียนรู้โดยวิธี ซี ไอ อาร์ ที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษและความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรรณิ โดสงวน. (2530). การใช้กิจกรรมเสริมโดยมุ่งงานปฏิบัติในการสอนภาษาอังกฤษเกษตร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิชัย ดีพร้อม . (2538). การพัฒนากิจกรรมมุ่งปฏิบัติงานเพื่อใช้ในวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิลาศ บุญทองขาว. (2527). บรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตามทัศนะของนักเรียน ครู และผู้บริหาร เขตการศึกษา 4. ปริญญาโท วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, กรุงเทพมหานคร.
- ศุภรัตน์ ภักทรานนท์. (2532). ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สวานิด ยมาภัย และฉรินันท์ อนวัชสิริวงศ์. (2535). **หลักการพูดขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร:

สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สังวาทย์ ช่ายแก้ว. (2545). **การใช้กิจกรรมการเรียนการสอนเนื้อหาสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาทักษะ**

การพูดภาษาอังกฤษและความตระหนักในการรักษาสิ่งแวดล้อมของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ. (2539). **ผลการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีผลต่อความสามารถ**

ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนนายเรืออากาศ ชั้นปีที่ 2 โรงเรียน
นายเรืออากาศ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สุพล วงสินธุ์. (2534). "บรรยากาศชั้นเรียน". **สารพัฒนาหลักสูตร เมษายน-มิถุนายน**. 105,9-10.

สุมิตรรา อังวัฒนกุล. (2540). **แนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ.**

กรุงเทพฯ; สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). **การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ:

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2547. **แหล่งท่องเที่ยว 76 จังหวัดในประเทศไทย.**

แหล่งที่มา <http://www.tat.or.th>

อรุณวรรณ เกตุอร่าม. (2527). **หลักการสอนและการเตรียมประสบการณ์ภาคปฏิบัติ.**

พระนครศรีอยุธยา: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครู
พระนครศรีอยุธยา.

อุทัยวรรณ ด่านวิวัฒน์. (2528). **การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตร**

ของนักเรียนโปรแกรมเกษตรระดับ ม.ปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ,
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

Anderson, et al, (1992). **Teacher training program in writing**. Massachusetts: the center
for Effective Communication in Andover.

Bartz, W. H. (1979). **Testing oral communication in the foreign language classroom.**

Language in education-Theory and practice. Verginia : the Center for Applied
Linguistics.

- Breen, M. P.(1987). Learner contributions to task design. In C.N. Candlin and Murphy (eds.),**Lancaster Practical Papers in English Language Education : Vol. 7.** Englewood Cliffs NJ:Prentice-Hall.
- Brinton, D. M. (1998). **Overview of content-based instruction. (Paper given at the seminar workshop on content-based instruction, April/May, 1998).** Chiang Mai : Chiang Mai Rajabhat Institute.
- Brinton, D. M. , Snow, M. A., and Wesche, M. B. (1989). **Content-based second language instruction.** New York : Newbury House.
- Brumfit, C. (1984). **Communicative methodology in language teaching.** Cambridge : Cambridge University Press.
- Byrne, D. (1986). **Teaching oral English.** London : Longman.
- Candlin, C. (1987). **“Towards task-based language learning”.** In C.Candlin and D.Murphy (eds.).Englewood Cliffs NJ : Prentice-Hall.
- Clark, J. (1987). **Curriculum renew in school foreign language learning.** Oxford :oxford University Press.
- Coleman, H. (1987). Little tasks make large return: Task-based language in large crowds. **Lancaster Practical Papers in English Language Education.(Lancaster).7, 15-24.**
- Crookes, C. (1986). **Task classification: a class-disciplinary review.** Tech. Rep. No.4 Honolulu: University of Hawaii.
- Corder, S. (1997). **Language teaching and learning : a social encounter.** New York: The Press Syndicate of University of Cambridge.
- Ellis, Rod. (1987). **Second Language Acquisition in Contexts.** UK : Prentice Hall International Ltd.,
- Finocchiaro, M. & Brumfit, C. (1993). **The functional notional approach: From theory to practice.** New York: Oxford University Press.
- Flanders, Ned A. (1959). Teacher-pupil contact and mental hygiene. **Journal of Social Issues, 15, 30-39**
- Grabe, W. , and Stoller, F. L. (1997). Content-based instruction : Research Foundations. In M. A.

- Snow & D. M. Brinton (Eds.) **The content-based classroom : Perspectives on integrating language and content** (pp.5-21). White Plains, New York : Longman.
- Hover, D. (1986). **Think twice: Teacher's book**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Johnson, R. (1983). **Effects of cooperative competitive and individualistic learning experiences on social development**. *Exceptional Children*, 49. MN: Interaction Book Co.
- Kenny, B. and W. Savage. (1997). "Language teaching in difficult circumstances." **Language and Development: Teachers in a changing world**. London and New York: Longman.
- Lawrenz, F. (1976, July). **Students Perception of the Classroom Learning Environment in Biology Chemistry and Physics**. *Journal of Research in Science Teaching*, 13, 315-323.
- Long, M.H. (1985). "A role instruction in school language acquisition" In K. Hyltenstam and M. Pienemann(eds.). Clevedon, England: Multilingual Matters.
- Lewin, K, Lippitt, R and White, R. K. (1959). "Patterns of aggressive behavior in experimentally created social climate." *Journal of Social Psychology*, 10, 271-299.
- Nunan, D. (1989). **Designing tasks for the communicative classroom**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nunan, D. (1991). **Communicative tasks and the language curriculum**. *TESOL Quarterly*, 25(2), p. 59-65.
- Nunan, D. (1988). **The learner-centered curriculum**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Pattison, P. (1987). **Development communication skills**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Paulston, C. B. & Howard, S. K. (1983). Instruction activities in the foreign classroom: How to grow the tulip rose. **Developing Communication Skills**. London: Cambridge University Press.
- Prabhu, N. S. (1987). **Second language pedagogy**. Oxford: Oxford University Press.

Richards, J. (1984). **The context of language teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.

Richards, J. ,T. Platt and H. Weber. (1985). **A dictionary of applied linguistics**. London: Longman.

Scott, R. (1981). **Communication in the classroom**. London: Longman.

Searle, J. R. (1987). **Speech Acts**. London : Cambridge University Press.

Seedhouse. (1999). **Task-based interaction**. *ELT Journal*, 53/3, 149-156.

Slavin, E. R. (1990). **Cooperative learning theory, research and practice**. A Division of Simon & Schuster, Inc. Massachusetts : Needham height.

Snow, M. A. (1991). Teaching language through content. In M. Celce-Murcia (Ed.) . **Teaching English as a second or foreign language**. (pp.315-328) Boston : Heinle & Heinle Publishers.

Swain, M. (1985). “**Communicative competence: some roles of comprehensible input and comprehensible output in its development**” in Gass and Madden (eds.) 1985.

Valette, R. M. & Disick, R. S. (1972). **Modern Language Performance Objective and Individualization**. New York : Harcourt Brace Jovanovich.

Willis, J. (1996). **A framework for task-based learning**. London: Longman.

Widdowson, H. (1981). **English for specific purposes” Criteria for course design**. Oxford: Oxford University Press.

Widdowson, H. (1990). **Aspect of Language Teaching**. Oxford: Oxford University Press.

Withall, J. G. (1951). “Development of Climate Index.” **Journal of Educational Research**. 42(2), 93-100.

ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University.
All rights reserved

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ในการทำวิจัยครั้งนี้มีผู้เชี่ยวชาญตรวจแผนการสอน แบบทดสอบความสามารถทางการพูด แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน และแบบประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว จำนวน 3 คน ดังมีรายนามต่อไปนี้

1. อาจารย์ จันทร์จิรา ศิริพัฒน์	ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ และ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนวชิรวิทย์ จังหวัดเชียงใหม่
2. อาจารย์ สุรีย์วรรณ อุ่นวงษ์	หัวหน้ากลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน
3. อาจารย์ สัมพันธ์ อินทวงค์	หัวหน้าฝ่ายวิชาการ อาจารย์ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ โรงเรียนปายวิทยาคาร อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความคิดเห็น ความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวและข้อมูลการท่องเที่ยวเพื่อนำไปพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพและตรงกับความต้องการของผู้เรียน ข้อมูลที่ได้ไม่มีผลต่อคะแนนในวิชาภาษาอังกฤษแต่อย่างใด

แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 : ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ชอบ

ส่วนที่ 3 : ข้อมูลการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 4 : การบริการด้านการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคล

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่..... อายุ..... ปี เพศ.....
2. โดยเฉลี่ยเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้น.....
3. นักเรียนมีความสามารถทางทักษะภาษาอังกฤษด้านใดมากที่สุด (เรียงลำดับ 1-4)

☐ ทักษะการฟัง	☐ ทักษะการพูด
☐ ทักษะการอ่าน	☐ ทักษะการเขียน

ส่วนที่ 2 : ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ชอบ

กรุณาตอบคำถามโดยทำเครื่องหมาย ✓ ข้อที่ตรงตามความคิดเห็นของตนเองมากที่สุด
4 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง 3 = เห็นด้วย 2 = ไม่เห็นด้วย 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)			
		4	3	2	1
	รูปแบบการเรียนการสอน				
1.	สอนแบบบรรยาย				
2.	สอนแบบแก้ปัญหา				
3.	การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง				
4.	การศึกษางานบางส่วนและให้ไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองบ้าง				
5.	การสอน โดยยึดหนังสือเรียนเป็นหลัก				
6.	การสอนแบบฝึกปฏิบัตินอกห้องเรียน				
7.	การสอนแบบฝึกปฏิบัติในห้องเรียนเท่านั้น				
8.	การสอน โดยพูดภาษาอังกฤษเท่านั้น				
9.	การสอน โดยพูดทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ				
10.	เชิญเจ้าของภาษามาสอนในชั้นเรียนบ่อยๆ				
	กิจกรรมการเรียน				
11.	เรียนแบบที่เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น				
12.	ทำแบบฝึกหัดมากๆ				
13.	กิจกรรมการทำงานเป็นกลุ่ม				
14.	กิจกรรมการทำงานเดี่ยว				
15.	กิจกรรมการทำงานเป็นคู่กับเพื่อน				
16.	เรียนไวยากรณ์ภาษามากที่สุด				
17.	ฝึกการออกเสียงและสำเนียงภาษา				
18.	เรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสาร				
19.	เรียนโดยเน้นการอ่านเพื่อความเข้าใจ				
20.	เรียนโดยเน้นการเขียน				
21.	ฝึกฝนทักษะการคิด เช่น คิดวิเคราะห์และคิดสร้างสรรค์				

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)			
		4	3	2	1
	การวัดและประเมินผล				
22.	ให้ผู้สอนทดสอบภาษาอังกฤษหลังบทเรียนแต่ละบท				
23.	ให้ผู้สอนที่ตรวจสอบข้อผิดพลาดทั้งหมดของผู้เรียน				
24.	ผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนค้นพบข้อผิดพลาดด้วยตนเอง				
25.	แจ้งเกณฑ์การวัดผลประเมินผลก่อนการสอบทุกครั้ง				
26.	การมีส่วนร่วมในการวัดผลประเมินผล				
27.	การประเมินตนเอง โดยใช้แฟ้มสะสมงาน				
28.	การทบทวนบทเรียนทุกครั้งหลังจากเรียนจบแต่ละบท				
	การเห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษ				
29.	ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ด้านการศึกษาต่อและการทำงาน				
30.	ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ในการดำเนินชีวิตประจำวัน				

ส่วนที่ 3 : ข้อมูลการท่องเที่ยว

สถานที่ท่องเที่ยวตามหัวข้อต่อไปนี้ นักเรียนคิดว่าจะแนะนำสถานที่ใดให้นักท่องเที่ยว
เมื่อนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชมเชียงใหม่ อำเภอป่า โดยให้นักเรียนเรียงลำดับ 1 – 6 ตามความต้องการ

-1. สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ได้แก่.....
-2. ล่องไพร ได้แก่
-3. สัมผัสวิถีธรรมชาติ ได้แก่
-4. การผ่อนคลาย ได้แก่
-5. วัฒนธรรมท้องถิ่น ได้แก่
-6. ประเพณี ได้แก่.....

ภาคผนวก ก

แบบประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
โดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

ชื่อ-สกุล ของผู้เชี่ยวชาญ.....ตำแหน่ง.....

สถานศึกษาที่สังกัด.....อำเภอ.....จังหวัด.....

บทเรียนที่.....เรื่อง.....

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

หัวข้อ	ข้อความ	ระดับประสิทธิภาพ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. จุดประสงค์การเรียนรู้	1. เน้นเนื้อหาไปตามจุดประสงค์รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวตามที่หลักสูตรกำหนด 2. กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของรายวิชา 3. กิจกรรมการเรียนการสอนพัฒนาความสามารถทางการพูด 4. รูปแบบกิจกรรมสอดคล้องกับความต้องการของหลักสูตร					
2. เนื้อหาทางภาษา	1. เนื้อหาทางด้านคำศัพท์อยู่ในระดับเดียวกับระดับภาษาที่ผู้เรียนได้เรียนในวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2. เนื้อหาทางด้านไวยากรณ์อยู่ในระดับเดียวกับระดับภาษาที่ผู้เรียนได้เรียนในวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน					

หัวข้อ	ข้อความ	ระดับประสิทธิภาพ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	3. เนื้อหาที่ใช้เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน 4. เนื้อหาของกิจกรรมเหมาะสมกับเวลาที่ใช้ในการสอน 5. เนื้อหาของบทเรียนช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูด					
3. ขั้นตอนการปฏิบัติการสอน	3.1 ขั้นก่อนปฏิบัติงาน 1. ผู้สอนอธิบายคำศัพท์ วลี สำนวนและโครงสร้างทางภาษาได้อย่างเข้าใจก่อนการปฏิบัติงาน 2. ผู้สอนอธิบายขั้นตอนการปฏิบัติงานและลักษณะงานในขั้นก่อนการปฏิบัติงานได้อย่างชัดเจน 3. ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน 4. ผู้เรียนเข้าใจวิธีการทำงานที่ต้องปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง 3.2 ขั้นปฏิบัติงาน 1. ผู้สอนอธิบายขั้นตอนการปฏิบัติงานได้อย่างชัดเจน 2. ผู้สอนช่วยตรวจ แก้ไขงานพูดก่อนนำเสนอ 3. ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาจากการเรียนรู้ขั้นก่อนปฏิบัติงานมาใช้ในการปฏิบัติงาน					

หัวข้อ	ข้อความ	ระดับประสิทธิภาพ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	4. ผู้เรียนให้ความร่วมมือและมีความสามัคคีในการปฏิบัติงาน 5. ผู้เรียนมีโอกาสฝึกแลกเปลี่ยนบทบาทในการพูด – ถาม ตอบและแสดงปฏิบัติต่อคำพูดของเพื่อนในขณะปฏิบัติงาน 6. ผู้เรียนนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน 3.3 ชื่นมุ่นั้นภาษา 1. ผู้เรียนตรวจสอบและอภิปรายรูปแบบภาษาที่ใช้ในงานปฏิบัติ 2. ผู้เรียนฝึกคำศัพท์ วลีที่ได้จากการอภิปรายรูปแบบภาษาและจดบันทึก 3. ผู้สอนทบทวนรูปแบบทางภาษาให้กับผู้เรียนรวมทั้งให้คำศัพท์ วลีที่จำเป็นอื่น ๆ เพิ่มเติม 4. ภาพรวมของขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนมีความชัดเจน 5. การจัดการเรียนการสอนสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน					
4. ลักษณะของกิจกรรม	1. ผู้เรียนมีโอกาสนำเสนอข้อมูลงานและความรู้สึกนึกคิดตามแนวทางของการสื่อสารจริง 2. ผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดจากการปฏิบัติงานและประสบการณ์อื่นหลากหลาย					

หัวข้อ	ข้อความ	ระดับประสิทธิภาพ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันแสดงออกตามความสามารถ 4. เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้กระบวนการทางสติปัญญา 5. กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น					
5. ลักษณะของงาน	1. ตัวงานมีคำอธิบายวิธีปฏิบัติที่ชัดเจน 2. ตัวงานช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้กระบวนการทางสติปัญญา 3. มีความน่าสนใจ เปิดโอกาส และส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ในกระบวนการปฏิบัติงาน 4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมาย					
6. การประเมินผล	1. การประเมินผลในแต่ละครั้งของผู้สอนตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด					

ภาคผนวก ง

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ต้องการทราบความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของผู้เรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน ให้ผู้เรียนอ่านข้อความในแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมายกากบาท ลงในช่องที่เป็นจริงตามความคิดเห็นของผู้เรียน

บรรยากาศในชั้นเรียน	5	4	3	2	1
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1. กิจกรรมที่จัดขึ้นในชั้นเรียนทำให้ข้าพเจ้าเรียนด้วยความอบอุ่นใจและสบายใจ					
2. กิจกรรมในขณะที่เรียนส่งเสริมให้ข้าพเจ้ากล้าแสดงออกในการพูด					
3. กิจกรรมการพูดในชั้นเรียนสอดคล้องกับความต้องการของข้าพเจ้า					
4. กิจกรรมการพูดที่ผู้สอนนำเสนอและสั่งให้ปฏิบัติมีความชัดเจนทุกขั้นตอน					
5. ขั้นตอนของกิจกรรมการพูดเหมาะสมกับลักษณะวิชาที่เรียน					
6. กิจกรรมก่อนการพูดช่วยข้าพเจ้าพัฒนาด้านวิธีคิดหาข้อมูลที่เหมาะสมที่จะนำมาพูด					
7. กิจกรรมหลังการพูดสามารถพัฒนาการใช้ภาษาของข้าพเจ้าได้เป็นอย่างดี					
8. กิจกรรมหลังการพูดช่วยให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้การเลือกรูปแบบภาษา คำศัพท์และวลี ที่ถูกต้องเหมาะสมจากข้อคิดหรือข้อบกพร่องของตนเอง					

บรรยากาศในชั้นเรียน	5	4	3	2	1
	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
9. กิจกรรมการพูดเป็นกลุ่มทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ท้อแท้และกังวลใจ 10. กิจกรรมในชั้นเรียนสามารถกระตุ้นให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองที่จะพูดภาษาอังกฤษ 11. กิจกรรมกลุ่มช่วยให้ผู้เรียนรักใคร่ สามัคคี และยอมรับซึ่งกันและกัน 12. การทำกิจกรรมร่วมกันในกลุ่มมักจะล่าช้ากว่าการทำคนเดียว 13. กิจกรรมในชั้นเรียนทำให้ข้าพเจ้าขาดความภูมิใจในตนเอง เนื่องจากไม่ได้แสดงความสามารถของตนอย่างแท้จริง 14. พฤติกรรมการสอนของครูสร้างความท้อแท้ในการเรียนของข้าพเจ้า 15. บทบาทของผู้สอนในชั้นเรียนช่วยกระตุ้นให้ข้าพเจ้าและเพื่อนพร้อมที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายอยู่ตลอดเวลา 16. ผู้สอนไม่เคยให้คำอธิบายต่อปัญหาที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าและเพื่อนๆ 17. ผู้สอนมักจะแสดงความชื่นชมและให้กำลังใจเมื่อผู้เรียนพัฒนาตนเองได้ดีขึ้นและเมื่อทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งแล้วเสร็จ 18. การวางตัวและพฤติกรรมของผู้สอนมักจะสร้างความอบอุ่นใจและสบายใจแก่ข้าพเจ้าในขณะที่เรียน 19. ผู้สอนมักจะให้ความสนใจและคำปรึกษาแก่ผู้เรียนที่พบปัญหาในขณะที่เรียน					

บรรยากาศในชั้นเรียน	5	4	3	2	1
	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	เฉยๆ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
20. ผู้สอนมีความเป็นมิตร เอื้อเฟื้อ และให้ความช่วยเหลือมากกว่าคอยจ้องจับผิดห้คะแนน 21. ผู้สอนมักจะกำหนดขั้นตอนของกิจกรรมในชั้นเรียนและดำเนินการเองโดยไม่เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าและเพื่อนได้คิดเอง ทำเอง โดยเสรี 22. ความร่วมมือระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในชั้นเรียนทำให้ภาษาของผู้เรียนพัฒนาขึ้นเป็นอันมาก 23. การให้ความร่วมมือระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ช่วยให้ข้าพเจ้าเกิดความอบอุ่นใจและสบายใจขณะทำงาน 24. ข้าพเจ้ายินดีแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนทุกคน 25. เพื่อนของข้าพเจ้าที่เรียนเก่งและเรียนอ่อนมักจะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและทำงานร่วมกันได้ดี 26. เพื่อนที่เรียนเก่งมักจะช่วยแนะนำและอธิบายให้เพื่อนที่เรียนอ่อนกว่าได้มีความรู้ความเข้าใจในงานที่ต้องทำร่วมกัน 27. การแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง 28. ปฏิสัมพันธ์และความร่วมมือกันในกลุ่มช่วยให้เพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชามากยิ่งขึ้น 29. ข้าพเจ้าเกิดความท้อแท้และกังวลใจเมื่อต้องทำกิจกรรมคนเดียว 30. ความร่วมมือระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ก่อให้เกิดแรงงูใจและเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษ					

ภาคผนวก จ

แบบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน

Directions : Make a group of six. Make a dialogue, then perform a simulation of tourism using the information from the given role cards, documents, and brochure. A group consists of a travel agent, a tourist guide, two tourists, and two receptionists.

Role card for a travel agent.

You are a travel agent at Pai Adventure which is a famous tour agency in Pai. There are many program tours. They are sightseeing tour, rafting, trekking, relaxing (Thai massage, bath with mineral water), local culture. You recommend the program tours from brochure to the two tourists who will ask you about tourism.

Role card for a tourist guide.

You are a tourist guide of Pai Adventure. You get a job from your tour agency. You guide the two tourists in Pai. They would like to travel around Pai that is sightseeing in Pai and they would like to know and taste local food. They choose program A include visit two temples, Karen hill tribe village, and local food for three days. It costs 1,500 per person. You should mention

- a. where it is
- b. how you will get there
- c. what its distinctive features are
- d. what things there are to visit

Role card for the two tourists.

You and your friend are tourists from Australia. You've heard a fascinating city in Mae Hong Son. You would like to visit Pai city. When you arrive Pai, you and your friend decide to stay in Pai. You would like to stay in a quiet and natural resort. You asks the

information and book a double room for four nights from the receptionists of resort. You don't want to have lunch and dinner at the resort.

After you and your friend go to the travel agency to ask if the tour agent can suggest program tours. You choose program A to travel in Pai.

Role card for the two receptionists.

You are receptionists of Bell Villa Resort. The rooms rate at Bell Villa Resort are 1,392 baht a single and 1,582 baht a double per night. Breakfast is included in the price. The rooms with balconies, televisions, refrigerators, and baths are available. And an extra 150 baht per person for lunch and 200 baht per person for dinner.

ภาคผนวก ฉ

องค์ประกอบและเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการพูดในการปฏิบัติงานของผู้เรียน
ในบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	เกณฑ์
ความคล่องแคล่วใน การพูด (Fluency)	9-10	5	พูดได้อย่างสบายและราบรื่น เป็นธรรมชาติ แต่ความเร็วและความสม่ำเสมอไม่เหมือน เจ้าของภาษา
	7-8	4	พูดแล้วหยุดบ้าง มีความลังเลในการพูด บางครั้งบางคราว มีตะกุกตะกักบ้างเพราะพูด ประโยคใหม่และต้องจัดเรียงคำ
	5-6	3	พูดได้ไม่สม่ำเสมอ มีความลังเลบ่อย บาง ประโยคไม่สมบูรณ์ บางครั้งพูดไม่จบ ประโยค
	3-4	2	พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ ใช้เวลาคิดนาน ก่อนจะพูด ยกเว้นประโยค/วลีที่พูดทุกวัน
	1-2	1	พูดตะกุกตะกักไม่ปะติดปะต่อกัน พูดเป็น ประโยคไม่ได้จนทำให้สนทนากันไม่ได้
ความสามารถใน การพูดให้ผู้อื่น เข้าใจในสิ่งที่ตนพูด (Comprehensibility)	9-10	5	เข้าใจคำพูดที่ผู้พูดพูดเป็นส่วนใหญ่ในระดับ ความเร็วปกติ
	7-8	4	เข้าใจดีพอสมควรในประโยคสั้นๆ ที่ผู้พูด พูด แต่ต้องการย้ำในบางครั้ง
	5-6	3	เข้าใจเป็นบางกลุ่มคำหรือบางวลี ต้องการให้ ผู้พูดพูดช้าๆ หรือพูดใหม่ในบางครั้ง
	3-4	2	เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อยๆ หรือคำ เดี่ยวๆ ต้องการให้ผู้พูดพูดช้าหรือพูดใหม่
	1-2	1	ไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดพูดเลย ต้องมีการย้ำ

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	เกณฑ์
สำเนียงการ ออกเสียง (Accent)	9-10	5	ออกเสียงคล้ายเจ้าของภาษา แทบจะไม่มีสำเนียงไทย ลงเสียงหนัก-เบา ได้ถูกต้อง
	7-8	4	ออกเสียงผิดน้อยมากแต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษาซึ่งก็ยังสามารถเข้าใจได้
	5-6	3	สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้าง ออกเสียงผิดเป็นบางครั้งแต่ยังสามารถเข้าใจได้
	3-4	2	สำเนียงยังเป็นไทย ต้องฟังอย่างตั้งใจ บางครั้งออกเสียงผิดทำให้เข้าใจผิดด้านคำศัพท์และไวยากรณ์
	1-2	1	ออกเสียงเข้าใจได้ยาก ผิดที่สำคัญบ่อยๆ ใช้น้ำเสียงหนักเข้าใจได้ยาก ต้องพูดซ้ำๆ หลายครั้งจึงเข้าใจ
คำศัพท์ (Vocabulary)	5	5	ใช้คำศัพท์ถูกต้อง หลากหลายและเหมาะสมกับสถานการณ์
	4	4	ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับหัวข้อเรื่องที่สนใจ ได้มากพอสมควร
	3	3	ใช้คำศัพท์ได้อย่างจำกัดแต่เหมาะสมกับสถานการณ์
	2	2	ใช้คำศัพท์ได้อย่างจำกัดในการสนทนาในเรื่องชีวิตประจำวัน
	1	1	ใช้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนากับผู้ฟังให้เข้าใจได้

องค์ประกอบ	คะแนน	ระดับ ความสามารถ	เกณฑ์
ความพยายามใน การสื่อสาร (Effort in Communication)	5	5	พยายามที่จะสื่อสารและรู้จักใช้ทำทางช่วย
	4	4	พยายามที่จะสื่อสารแต่ไม่รู้จักใช้ทำทางช่วย
	3	3	พยายามที่จะสื่อสารบ้างแต่ยังแสดงความไม่พอใจ
	2	2	พยายามที่จะสื่อสารน้อยมากแต่ยังขาดความกระตือรือร้น
	1	1	หยุดเฉยเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ความพยายามพูดให้จบความ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University.
All rights reserved

ภาคผนวก ข

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของบทเรียนภาษาอังกฤษ
เพื่อการท่องเที่ยวที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงานของผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน

แผน การ สอน	จุดประ สงค์การ เรียนรู้	เนื้อหา ทาง ภาษา	ขั้นตอน การ ปฏิบัติ การสอน	ลักษณะ ของ กิจกรรม	ตัวงาน	การ ประ ประเมิน ผล	ค่า เฉลี่ย	ส่วน เบี่ยง เบน มาตร ฐาน	ประ- สิทธิภาพ
1	4.75	4.50	4.53	4.80	4.50	4.50	4.60	0.56	มากที่สุด
2	4.50	4.10	4.45	4.20	4.25	4.00	4.25	0.58	มาก
3	4.75	4.50	4.78	4.40	4.75	4.50	4.61	0.45	มากที่สุด
4	4.13	4.00	4.67	4.50	4.50	4.00	4.30	0.66	มาก
5	4.38	4.40	4.67	4.20	4.63	4.00	4.38	0.52	มาก
6	4.75	4.40	4.50	4.50	5.00	4.00	4.53	0.49	มากที่สุด

ภาคผนวก ข

คะแนนและค่าร้อยละความสามารถทางการพูดของผู้เรียนหลังการเรียนจบแต่ละบทเรียน
ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน (N = 36)

คะแนนเต็ม 40 คะแนน

ผู้เรียน	บทเรียน ที่ 1	บทเรียน ที่ 2	บทเรียน ที่ 3	บทเรียน ที่ 4	บทเรียน ที่ 5	บทเรียน ที่ 6	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ระดับ คุณภาพ
1	28.00	32.50	35.50	33.50	35.50	38.00	33.83	84.58	ดีมาก
2	24.00	30.00	32.00	28.50	33.00	35.50	30.50	76.25	ดี
3	24.50	29.50	33.50	31.00	34.50	36.00	31.50	78.75	ดี
4	25.00	29.00	31.00	29.50	31.50	34.00	30.00	75.00	ดี
5	22.50	30.50	31.00	25.50	29.00	33.00	28.58	71.45	ดี
6	26.00	34.00	31.00	31.50	33.00	36.50	32.00	80.00	ดีมาก
7	29.50	35.00	36.00	36.00	35.50	38.50	35.08	87.70	ดีมาก
8	24.00	31.50	31.50	28.00	28.50	33.50	29.50	73.75	ดี
9	23.50	31.50	33.00	31.00	29.00	34.50	30.42	76.05	ดี
10	24.50	31.00	32.50	28.00	27.50	33.00	29.42	73.55	ดี
11	27.50	29.00	34.50	29.50	31.00	35.50	31.17	77.93	ดี
12	23.00	31.50	32.50	28.00	33.00	33.50	30.25	75.63	ดี
13	26.50	28.00	31.50	31.50	30.50	35.50	30.58	76.45	ดี
14	25.50	30.50	34.00	31.00	34.50	37.00	32.08	80.20	ดีมาก
15	30.50	29.50	35.50	33.00	35.00	37.50	33.50	83.75	ดีมาก
16	31.00	34.00	36.50	35.00	35.00	38.00	34.58	86.45	ดีมาก
17	28.00	29.50	33.50	27.00	31.50	34.50	30.67	76.68	ดี
18	27.00	28.50	34.50	33.50	32.00	33.00	31.42	78.55	ดี
19	24.00	28.50	29.00	25.50	31.50	30.50	28.17	70.43	ดี
20	26.50	30.50	31.50	29.50	31.00	32.50	30.25	75.63	ดี
21	31.00	33.00	36.00	32.00	37.50	38.00	34.58	86.45	ดีมาก

ผู้เรียน	บทเรียน ที่ 1	บทเรียน ที่ 2	บทเรียน ที่ 3	บทเรียน ที่ 4	บทเรียน ที่ 5	บทเรียน ที่ 6	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ระดับ คุณภาพ
22	29.00	32.00	34.50	32.50	33.50	36.50	33.00	82.50	ดีมาก
23	25.50	31.00	33.50	31.00	32.50	35.50	31.50	78.75	ดี
24	31.00	33.50	34.00	31.50	37.00	35.50	33.75	84.38	ดีมาก
25	27.50	31.00	34.50	32.50	32.00	35.00	32.08	80.20	ดี, kd
26	27.50	33.50	32.50	30.50	32.50	36.00	32.08	80.20	ดีมาก
27	28.00	31.50	33.00	29.50	32.00	34.50	31.42	78.55	ดี
28	26.00	31.00	32.50	28.50	30.50	35.50	30.67	76.68	ดี
29	29.50	31.00	34.50	32.00	33.50	36.00	32.75	81.88	ดีมาก
30	24.00	30.00	33.00	30.00	32.00	34.50	30.58	76.45	ดี
31	29.50	34.00	35.00	31.00	36.50	37.50	33.92	84.80	ดีมาก
32	31.50	31.50	35.50	36.50	37.50	38.00	35.08	87.70	ดีมาก
33	24.50	32.00	32.50	31.00	30.00	34.50	30.75	76.88	ดี
34	29.00	32.00	30.50	31.00	34.00	36.00	32.08	80.20	ดีมาก
35	27.00	28.50	32.00	31.50	32.00	34.50	30.92	77.30	ดี
36	26.00	27.50	30.50	30.50	30.00	33.00	29.58	73.95	ดี
N = 36	$\sum x_1 =$ 967.5	$\sum x_2 =$ 1,117	$\sum x_3 =$ 1,194	$\sum x_4 =$ 1,107.5	$\sum x_5 =$ 1,175	$\sum x_6 =$ 1,270.5			
	$\bar{x}_1 =$ 26.85	$\bar{x}_2 =$ 31.03	$\bar{x}_3 =$ 33.17	$\bar{x}_4 =$ 30.76	$\bar{x}_5 =$ 32.64	$\bar{x}_6 =$ 35.29			
	S.D. = 2.50	S.D. = 1.85	S.D. = 1.80	S.D. = 2.47	S.D. = 2.50	S.D. = 1.83			

ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูดหลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ประวัติศาสตร์ความเป็นมา (บทเรียนที่ 1 เรื่องภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์แม่ฮ่องสอน) (N=36) คะแนนเต็ม 40 คะแนน

ผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับคุณภาพ
1	28.00	70.00	0.19	ดี
2	28.00	70.00	0.48	ดี
3	24.50	61.25	0.40	ปานกลาง
4	25.00	62.50	0.31	ปานกลาง
5	22.50	56.25	0.73	พอใช้
6	26.00	65.00	0.15	ปานกลาง
7	29.50	73.75	0.44	ดี
8	24.00	60.00	0.48	ปานกลาง
9	23.50	58.75	0.56	พอใช้
10	23.50	58.75	0.40	พอใช้
11	23.50	58.75	0.10	พอใช้
12	23.00	57.50	0.65	พอใช้
13	26.50	66.25	0.06	ปานกลาง
14	25.50	63.75	0.23	ปานกลาง
15	30.50	76.25	0.60	ดี
16	31.00	77.50	0.69	ดี
17	28.00	70.00	0.19	ดี
18	27.00	67.50	0.02	ปานกลาง
19	24.00	60.00	0.48	พอใช้
20	26.50	66.25	0.06	พอใช้

ผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับคุณภาพ
21	31.00	77.50	0.69	ดี
22	29.00	72.50	0.35	ดี
23	25.50	63.75	0.23	ปานกลาง
24	31.00	77.50	0.69	ดี
25	27.50	68.75	0.10	ปานกลาง
26	27.50	68.75	0.10	ปานกลาง
27	28.00	70.00	0.19	ดี
28	26.00	65.00	0.15	ปานกลาง
29	29.50	73.75	0.44	ดี
30	24.00	60.00	0.48	ปานกลาง
31	29.50	73.75	0.44	ดี
32	31.50	78.75	0.77	ดี
33	24.50	61.25	0.40	ปานกลาง
34	29.00	72.50	0.35	ดี
35	27.00	67.50	0.02	ปานกลาง
36	26.00	65.00	0.15	ปานกลาง
รวม	26.85	67.20	2.50	ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูดหลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การท่องเที่ยว (บทเรียนที่ 2 เรื่องบริษัทนำเที่ยว) (N=36) คะแนนเต็ม 40 คะแนน

ผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับคุณภาพ
1	32.50	81.25	0.94	ดีมาก
2	30.00	75.00	0.52	ดี
3	29.50	73.75	0.44	ดี
4	29.00	72.50	0.35	ดี
5	30.50	76.25	0.60	ดี
6	34.00	85.00	1.19	ดีมาก
7	35.00	87.50	1.35	ดีมาก
8	31.50	78.75	0.77	ดี
9	31.50	78.75	0.77	ดี
10	31.00	77.50	0.69	ดี
11	29.00	72.50	0.35	ดี
12	31.50	78.75	0.77	ดี
13	28.00	70.00	0.19	ดี
14	30.50	76.25	0.60	ดี
15	29.50	73.75	0.44	ดี
16	34.00	85.00	1.19	ดีมาก
17	29.50	73.75	0.44	ดี
18	28.50	71.25	0.27	ดี
19	28.50	71.25	0.27	ดี
20	30.50	76.25	0.60	ดี
21	33.00	82.50	1.02	ดีมาก

ผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับคุณภาพ
22	32.00	80.00	0.85	ดีมาก
23	31.00	77.50	0.69	ดี
24	33.50	83.75	1.10	ดีมาก
25	31.00	77.50	0.69	ดี
26	33.50	83.75	1.10	ดีมาก
27	31.50	78.75	0.77	ดี
28	31.00	77.50	0.69	ดี
29	31.00	77.50	0.69	ดี
30	30.00	75.00	0.52	ดี
31	34.00	85.00	1.19	ดีมาก
32	31.50	78.75	0.77	ดี
33	32.00	80.00	0.85	ดีมาก
34	32.00	80.00	0.85	ดีมาก
35	28.50	71.25	0.27	ดี
36	27.50	68.75	0.10	พอใช้
รวม	31.03	77.58	1.85	ดี

ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูดหลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การท่องเที่ยว (บทเรียนที่ 3 เรื่องการเดินทางและการล่องแพ) (N=36) คะแนนเต็ม 40 คะแนน

ผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับคุณภาพ
1	35.50	88.75	1.44	ดีมาก
2	32.00	80.00	0.85	ดีมาก
3	33.50	83.75	1.10	ดีมาก
4	31.00	77.50	0.69	ดี
5	31.00	77.50	0.69	ดี
6	31.00	77.50	0.69	ดี
7	36.00	90.00	1.52	ดีมาก
8	31.50	78.75	0.77	ดี
9	33.00	82.50	1.02	ดีมาก
10	32.50	81.25	0.94	ดีมาก
11	34.50	86.25	1.27	ดีมาก
12	32.50	81.25	0.94	ดีมาก
13	31.50	78.75	0.77	ดี
14	34.00	85.00	1.19	ดีมาก
15	35.50	88.75	1.44	ดีมาก
16	36.50	91.25	1.60	ดีมาก
17	33.50	83.75	1.10	ดีมาก
18	34.50	86.25	1.27	ดีมาก
19	29.00	72.50	0.35	ดี
20	31.50	78.75	0.77	ดี

ผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับคุณภาพ
21	36.00	90.00	1.52	ดีมาก
22	34.50	86.25	1.27	ดีมาก
23	33.50	83.75	1.10	ดีมาก
24	34.00	85.00	1.19	ดีมาก
25	34.50	86.25	1.27	ดีมาก
26	32.50	81.25	0.94	ดีมาก
27	33.00	82.50	1.02	ดีมาก
28	32.50	81.25	0.94	ดีมาก
29	34.50	86.25	1.27	ดีมาก
30	33.00	82.50	1.02	ดีมาก
31	35.00	87.50	1.35	ดีมาก
32	35.50	88.75	1.44	ดีมาก
33	32.50	81.25	0.94	ดีมาก
34	30.50	76.25	0.60	ดี
35	32.00	80.00	0.85	ดีมาก
36	30.50	76.25	0.60	ดี
รวม	33.17	82.93	1.80	ดีมาก

ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูดหลังจาก
เรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้
ที่ 3 วัฒนธรรมประเพณี (บทเรียนที่ 4 เรื่องวัดที่มีชื่อเสียงในอำเภอปาย) (N=36)

คะแนนเต็ม 40 คะแนน

ผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับคุณภาพ
1	33.50	83.75	1.10	ดีมาก
2	28.50	71.25	0.27	ดี
3	31.00	77.50	0.69	ดี
4	29.50	73.75	0.44	ดี
5	25.50	63.75	0.23	พอใช้
6	31.50	78.75	0.77	ดี
7	36.00	90.00	1.52	ดีมาก
8	28.00	70.00	0.19	ดี
9	31.00	77.50	0.69	ดี
10	28.00	70.00	0.19	ดี
11	29.50	73.75	0.44	ดี
12	28.00	70.00	0.19	ดี
13	31.50	78.75	0.77	ดี
14	31.00	77.50	0.69	ดี
15	33.00	82.50	1.02	ดีมาก
16	35.00	87.50	1.35	ดีมาก
17	27.00	67.50	0.02	พอใช้
18	33.50	83.75	1.10	ดีมาก
19	25.50	63.75	0.23	พอใช้
20	29.50	73.75	0.44	ดี

ผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับคุณภาพ
21	32.00	80.00	0.85	ดีมาก
22	32.50	81.25	0.94	ดีมาก
23	31.00	77.50	0.69	ดี
24	31.50	78.75	0.77	ดี
25	32.50	81.25	0.94	ดีมาก
26	30.50	76.25	0.60	ดี
27	29.50	73.75	0.44	ดี
28	28.50	71.25	0.27	ดี
29	32.00	80.00	0.85	ดีมาก
30	30.00	75.00	0.52	ดี
31	31.00	77.50	0.69	ดี
32	36.50	91.25	1.60	ดีมาก
33	31.00	77.50	0.69	ดี
34	31.00	77.50	0.69	ดี
35	31.50	78.75	0.77	ดี
36	30.50	76.25	0.60	ดี
รวม	30.76	76.90	2.47	ดี

ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูดหลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 วัฒนธรรมประเพณี (บทเรียนที่ 5 เรื่องอาหารท้องถิ่น) (N=36) คะแนนเต็ม 40 คะแนน

ผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับคุณภาพ
1	35.50	88.75	1.44	ดีมาก
2	33.00	82.50	1.02	ดีมาก
3	34.50	86.25	1.27	ดีมาก
4	31.50	78.75	0.77	ดี
5	29.00	72.50	0.35	ดี
6	33.00	82.50	1.02	ดีมาก
7	35.50	88.75	1.44	ดีมาก
8	28.50	71.25	0.27	ดี
9	29.00	72.50	0.35	ดี
10	27.50	68.75	0.10	พอใช้
11	31.00	77.50	0.69	ดี
12	33.00	82.50	1.02	ดีมาก
13	30.50	76.25	0.60	ดี
14	34.50	86.25	1.27	ดีมาก
15	35.00	87.50	1.35	ดีมาก
16	35.00	87.50	1.35	ดีมาก
17	31.50	78.75	0.77	ดี
18	32.00	80.00	0.85	ดีมาก
19	31.50	78.75	0.77	ดี
20	31.00	77.50	0.69	ดี
21	37.50	93.75	1.77	ดีมาก

ผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับคุณภาพ
22	33.50	83.75	1.10	ดีมาก
23	32.50	81.25	0.94	ดีมาก
24	37.00	92.50	1.69	ดีมาก
25	32.00	80.00	0.85	ดีมาก
26	32.50	81.25	0.94	ดีมาก
27	32.00	80.00	0.85	ดีมาก
28	30.50	76.25	0.60	ดี
29	33.50	83.75	1.10	ดีมาก
30	32.00	80.00	0.85	ดีมาก
31	36.50	91.25	1.60	ดีมาก
32	37.50	93.75	1.77	ดีมาก
33	30.00	75.00	0.52	ดี
34	34.00	85.00	1.19	ดีมาก
35	32.00	80.00	0.85	ดีมาก
36	30.00	75.00	0.52	ดี
รวม	32.64	81.60	2.50	ดีมาก

ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการพูดหลังจากเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 วัฒนธรรมประเพณี (บทเรียนที่ 6 เรื่องประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น) (N=36)

คะแนนเต็ม 40 คะแนน

ผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับคุณภาพ
1	38.00	95.00	1.85	ดีมาก
2	35.50	88.75	1.44	ดีมาก
3	36.00	90.00	1.52	ดีมาก
4	34.00	85.00	1.19	ดีมาก
5	33.00	82.50	1.02	ดีมาก
6	36.50	91.25	1.60	ดีมาก
7	38.50	96.25	1.94	ดีมาก
8	33.50	83.75	1.10	ดีมาก
9	34.50	86.25	1.27	ดีมาก
10	33.00	82.50	1.02	ดีมาก
11	35.50	88.75	1.44	ดีมาก
12	33.50	83.75	1.10	ดีมาก
13	35.50	88.75	1.44	ดีมาก
14	37.00	92.50	1.69	ดีมาก
15	37.50	93.75	1.77	ดีมาก
16	38.00	95.00	1.85	ดีมาก
17	34.50	86.25	1.27	ดีมาก
18	33.00	82.50	1.02	ดีมาก
19	30.50	76.25	0.60	ดี
20	32.50	81.25	0.94	ดีมาก

ผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับคุณภาพ
21	38.00	95.00	1.85	ดีมาก
22	36.50	91.25	1.60	ดีมาก
23	35.50	88.75	1.44	ดีมาก
24	35.50	88.75	1.44	ดีมาก
25	35.00	87.50	1.35	ดีมาก
26	36.00	90.00	1.52	ดีมาก
27	34.50	86.25	1.27	ดีมาก
28	35.50	88.75	1.44	ดีมาก
29	36.00	90.00	1.52	ดีมาก
30	34.50	86.25	1.27	ดีมาก
31	37.50	93.75	1.77	ดีมาก
32	38.00	95.00	1.85	ดีมาก
33	34.50	86.25	1.27	ดีมาก
34	36.00	90.00	1.52	ดีมาก
35	34.50	86.25	1.27	ดีมาก
36	33.00	82.50	1.02	ดีมาก
รวม	35.29	88.23	1.83	ดีมาก

ภาคผนวก ฅ

คะแนนและค่าร้อยละความสามารถในการพูดอังกฤษของผู้เรียนก่อนการเรียนและหลังการเรียน
บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวโดยใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน (N = 36)

ผู้เรียน	ก่อนการเรียน (40 คะแนน)	ร้อยละ	ระดับ ความสามารถ ทางการพูด	หลังการเรียน (40 คะแนน)	ร้อยละ	ระดับ ความสามารถ ทางการพูด
1	22.50	56.25	พอใช้	37.50	93.75	ดีมาก
2	14.50	36.25	ควรปรับปรุง	32.50	81.25	ดีมาก
3	16.00	40.00	ควรปรับปรุง	33.00	82.50	ดีมาก
4	13.50	33.75	ควรปรับปรุง	30.50	76.25	ดี
5	13.00	32.50	ควรปรับปรุง	31.00	77.50	ดี
6	20.50	51.25	พอใช้	33.00	82.50	ดีมาก
7	25.50	63.75	ปานกลาง	38.50	96.25	ดีมาก
8	16.50	41.25	ควรปรับปรุง	35.00	87.50	ดีมาก
9	17.50	43.75	ควรปรับปรุง	32.50	81.25	ดีมาก
10	12.50	31.25	ควรปรับปรุง	32.00	80.00	ดีมาก
11	17.00	42.50	ควรปรับปรุง	33.00	82.50	ดีมาก
12	18.00	45.00	ควรปรับปรุง	32.00	80.00	ดีมาก
13	20.00	50.00	พอใช้	33.50	83.75	ดีมาก
14	23.50	58.75	พอใช้	35.50	88.75	ดีมาก
15	25.00	62.50	ปานกลาง	37.50	93.75	ดีมาก
16	26.00	65.00	ปานกลาง	38.00	95.00	ดีมาก
17	19.00	47.50	ควรปรับปรุง	31.50	78.75	ดี
18	21.00	52.50	พอใช้	33.00	82.50	ดีมาก
19	18.50	46.25	ควรปรับปรุง	30.50	76.25	ดี
20	19.00	47.50	ควรปรับปรุง	31.00	77.50	ดี
21	24.50	61.25	ปานกลาง	36.00	90.00	ดีมาก

ผู้เรียน	ก่อนการเรียน (40 คะแนน)	ร้อยละ	ระดับ ความสามารถ ทางการพูด	หลังการเรียน (40 คะแนน)	ร้อยละ	ระดับ ความสามารถ ทางการพูด
22	21.00	52.50	พอใช้	34.50	86.25	ดีมาก
23	22.00	55.00	พอใช้	32.50	81.25	ดีมาก
24	23.50	58.75	พอใช้	34.00	85.00	ดีมาก
25	23.00	57.50	พอใช้	32.50	81.25	ดีมาก
26	20.00	50.00	พอใช้	31.50	78.75	ดี
27	18.00	45.00	ควรปรับปรุง	30.00	75.00	ดี
28	19.00	47.50	ควรปรับปรุง	33.50	83.75	ดีมาก
29	21.50	53.75	พอใช้	35.00	87.50	ดีมาก
30	17.50	43.75	ควรปรับปรุง	32.00	80.00	ดีมาก
31	24.50	61.25	ปานกลาง	36.50	91.25	ดีมาก
32	25.50	63.75	ปานกลาง	38.00	95.00	ดีมาก
33	18.50	46.25	ควรปรับปรุง	31.00	77.50	ดี
34	20.50	51.25	พอใช้	35.00	87.50	ดีมาก
35	16.50	41.25	ควรปรับปรุง	32.00	80.00	ดีมาก
36	15.50	38.75	ควรปรับปรุง	30.00	75.00	ดี

ภาคผนวก ฉ

แผนการสอนที่ใช้การเรียนแบบมุ่งปฏิบัติงาน

Lesson Plan

Lesson 1 The Geography and The History of Mae Hong Son

Subject: English for Tourism

Class: M.5/1

Time: 4 periods

Contents: The Geography and The History of Mae Hong Son

Terminal objective: Students should be able to make a dialogue to talk about the geography and the history of Mae Hong Son.

Enabling objectives: Students should be able to :

1. pronounce the words correctly,
2. match the English word cards with the Thai word cards correctly,
3. use the form of passive voice and past simple tense correctly,
4. understand and answer the information from the given text,
5. complete the given information correctly,
6. analyse and tell the meaning of expression from the monologue correctly,
7. make a dialogue to talk about geography and history of Mae Hong Son.

Structure :

1. Past simple tense (subject + V.2)
2. Passive voice (Subject + is, am, are + V.3)
3. Language Function
 - 3.1 Asking about and describing location of places.
 - 3.2 Asking and answering about information.
4. Vocabulary : scattered, community, settlement, expedition, innumerable, battle, migrate, border, dialect, encircle

Procedure:**Pre – Task:**

1. The teacher greets the students and informs them the terminal objectives and the overall process. *

Teacher : Good morning, students. Today we will study about our province.
After you've already studied this lesson, you should be able to give the information about your province to the tourists.

2. The teacher sticks the map of Thailand on the blackboard and asks some questions. Then the students answer the questions.

Teacher : Please look at the map of Thailand. There are five regions in Thailand.

How many provinces are there in the northern part of Thailand?

Students : Seven provinces.

Teacher : Which province is called the land of the mist?

Students : Mae Hong Son.

Teacher : Can you point Mae Hong Son on the map? I need one volunteer.

Student: This is Mae Hong Son province.

Teacher : Very good. Now we will talk about Mae Hong Son, before we talk about it, we'll study vocabulary.

3. The teacher presents new vocabulary by showing word cards, the students pronounce the words after the teacher and guess the meaning of the words in Thai. The teacher uses the pictures and authentic materials. *

Vocabulary : scattered, community, innumerable, battle, migrate, border, dialect, encircle

1. The teacher put a group of dices on the table, then the teacher scatters a group of dices. The teacher says that it is called scattered dices. The teacher drops water on the tray, then the students observe water's form. The students guess the meaning of the word. The word is scattered which is adjective. It means spread over a large area or at intervals.

2. The teacher gives an example. Then the students guess the meaning of the word. The word is community which is noun. It means the group of people who live in a particular place, area or country.

Teacher : “The group of people live in a particular place such as Thai Yai community, Karen community, Chinese community such as Santichon village. Santichon is community. What does community mean in Thai?”

3. The teacher asks some questions. The students answer the question then guess the meaning of the word. The word is innumerable which is adjective.

Teacher : How many stars are there in the sky?

Students : More than one million.

Teacher : Can you count them?

Students : No. I can't.

Teacher : Because there are innumerable stars in the sky. What does innumerable mean in Thai? It means too many to be counted.

4. The teacher gives an example of the war in Iraq, the war in the world war II the Burmese war. Then the students guess the meaning of the word. The word is battle which is noun. It means a fight, especially between armies in a war

5. The teacher gives an example of migrate which is verb. It means to move from one place to go and live and work in another. Then the students guess the meaning of the word.

Teacher : There are many Thai Yai who are Burmese migrate from Myanmar to Thailand. They live near Pai river in Pai city. Many birds move to another place when they look for food or breeding season. What does migrate mean?

6. The teacher sticks the map of Thailand on the blackboard, then point to a border that divides Thailand and Myanmar. The word is border which is noun. It means a line that divides two countries. Then the students guess the meaning of the word.

7. Let students listen to the tape about Thai Yai language and native language. The word is dialect which is noun. It means form of a language (grammar, vocabulary and pronunciation) used in apart of a country or by a class of people. Then the students guess the meaning of the word.

Teacher : The speech that you hear it is called dialect. What does dialect mean?

8. The teacher shows the picture that is the forest encircle a house. The teacher points to the forest and says that the forest encircle the house. Encircle means form a circle round; surround. The students guess the meaning of the word.

4. The teacher lets students pronounce the words after the teacher again. Then the students match the English word cards with Thai word cards. (E.O.1,2)

5. The teacher reviews past simple tense by using the pictures and asking the questions.

- Teacher :
- What did you do last night?
 - Where did you go last weekend?
 - What time did you go to bed last night?
 - What did you do yesterday evening?
 - Did your friend phone you?
 - Did it rain yesterday?
 - How did the accident happen?

- 7. The students help to summarize the usage of past simple tense.
- 8. The teacher lets the students read about Lisa's journey to Madrid and then the students put the verbs in the correct form.

Direction : Read Lisa's journey to Madrid and change the verbs in the correct form, then fill them in the blanks.

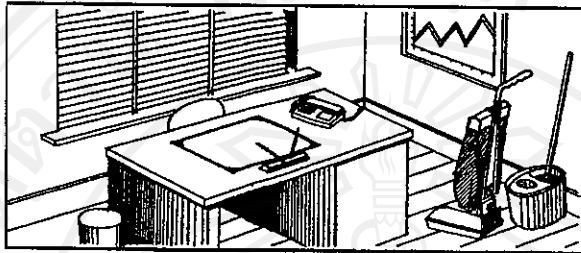

Last Tuesday Lisa (1) flew from London to Madrid. She (2) up at six o'clock in the morning and (3) a cup of coffee. At 6.30 she (4) home and (5) to the airport. When she (6), she (7) the car and then (8) to the airport café where she (9) breakfast. Then she (10) through passport control and (11) for her flight. The plane (12) on time and (13) in Madrid two hours later. Finally she (14) a taxi from the airport to her hotel in the centre of Madrid.

- fly, get
- have
- leave, drive
- arrive, park, go
- have, go
- wait, depart
- arrive
- take

9. The teacher encourages the students to talk about what students did yesterday.
(E.O.3)

10. The teacher presents passive voice by using pictures and giving examples, then the students summarize the usage of passive voice. The teacher helps them to summarize and correct it.

The office **is cleaned** everyday.

The office **was cleaned** yesterday.

Teacher : Compare these two forms.

1. Affirmative: Somebody cleans the office everyday. (active voice)
Affirmative : The office is cleaned everyday. (passive voice)
Negative : The office is not cleaned everyday. (passive voice)
Interrogative : Is the office cleaned everyday? (passive voice)

2. Somebody cleaned the office yesterday. (active voice)
Affirmative : The office was cleaned everyday. (passive voice)
Negative : The office was not cleaned everyday. (passive voice)
Interrogative : Was the office cleaned everyday? (passive voice)

11. The students and the teacher help together to summarize the usage of passive voice.

12. The teacher sticks the chart of the usage of passive voice and more examples on the blackboard.

13. The teacher lets the students do exercise 1 to check their understanding.

14. The students and the teacher check the answer together by writing them on the blackboard. (E.O.3)

15. The teacher gives the northern travelling guidebook, then the students make a group of five to study about Mae Hong Son. After that in groups they talk about Mae Hong Son and answer the questions on worksheet 1.

16. Each group presents the answers. Each group discusses the answers together. (E.O.4)

17. Let students do handout 1 which is about Mae Hong Son by completing the information.

18. The teacher gives the monologue with the information taken from it. Then the students just read and listen to the tape, then fill in the blanks completely. (E.O.5) *

19. The students listen to the tape again and underline the phrases or the expression that is useful for tourist guide to give the information.

20. The teacher sticks the monologue on the blackboard. The students underline the useful expression then read together.

21. The students and the teacher talk the meaning of the useful expression. Then read together again. (E.O.6)

Task Cycle:

Task:

1. The teacher gives the students a task and explains the task introduction to them.

Task : Work in groups of six. Prepare a dialogue to talk about geography and history of Mae Hong Son by using the information from the northern travelling guide book and the expression in the monologue from the previous exercise. One student takes the role of a tourist guide and the other prepares to interrupt as the tourists.

Role card for a tourist guide.

You are a tourist guide. You are a guide for Mae Hong Son tour. You pick the tourists up on the coach to travel in Mae Hong Son. You talk about geography and history of Mae Hong Son briefly. Use the guidelines below to help you.

- history
- geography

- people
- way of life

Role card for five tourists.

You are tourists from America. You buy a trip from a tour agency to travel in Mae Hong Son. You will visit tourist attractions in Mae Hong Son. The tourist guide pick you up on a coach at the hotel. After that the guide talks about Mae Hong Son. You would like to know more information so you ask some questions with him by using the guidelines below to help you.

- food
- distance
- clothes
- activities

2. The students have to work on this task and the teacher acts as the monitor and facilitator while they are working.

Planning :

1. The students plan their own dialogue from the role cards.
2. The students in group prepare a dialogue to play the role of geography and history of Mae Hong Son in front of the class.
3. The teacher helps them to correct their dialogues.
4. Each group rehearses the dialogue.

Report :

1. Each group takes turn to play the role to the class. (E.O.7) * , **

Language Focus.

1. The students may ask about other language features they have noticed. **
2. The teacher reviews each activities (Pre-Task, Task Cycle) with the class and brings other useful words, phrases, expressions and patterns to keep students' attention. The teacher may use language items from the report stage. **
3. The students investigate all language features of this lesson and write them down in the notebook.

Teaching aids :

1. Map of Thailand
2. Word cards
3. Worksheet
4. Handout
5. Chart of passive voice and past simple tense
6. Chart of monologue
7. Exercise
8. Tape script
9. Tape player
10. Role card
11. Task
12. The northern guidebook
13. Dices
14. Pictures

Evaluation :

1. Teacher assesses students' reply orally.
2. Teacher assesses students' role play.
3. Teacher observes from students' participation.
4. Teacher observes from correctness of students' exercises.

Passive voice

Compare active and passive:

Somebody **cleans** **the office** every day. (*active*)

The office **is cleaned** every day. (*passive*)

Somebody **cleaned** **the office** yesterday. (*active*)

The office **was cleaned** yesterday. (*passive*)

The passive is:

		<i>past participle</i>
present simple	am/is/are (not)	cleaned done
past simple	was/were	invented built
		injured taken etc.

The past participle of regular verbs is **-ed** (cleaned/damaged etc.).

For a list of *irregular* past participles (**done/built/taken** etc.), see Appendix 2–3.

- Butter **is made** from milk.
- Oranges **are imported** into Britain.
- How often **are these rooms cleaned**?
- I **am never invited** to parties.
- This house **was built** 100 years ago.
- These houses **were built** 100 years ago.
- When **was the telephone invented**?
- We **weren't invited** to the party last week.
- 'Was anybody **injured** in the accident?' 'Yes, two people **were taken** to hospital.'

was/were born

- I **was born** in London in 1962. (not 'I am born')
- Where **were you born**?

Passive + by ...

- We **were woken up by a loud noise**. (= The noise woke us up.)
- The telephone **was invented by Alexander Bell** in 1876.
- My brother **was bitten by a dog** last week.

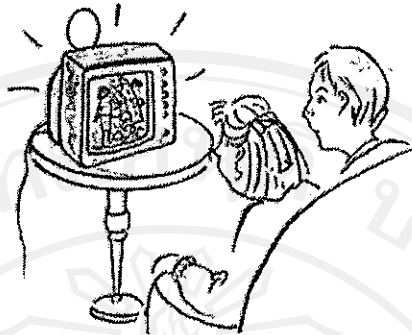
Past simple tense

A They **watch** television every evening.
(present simple)

They **watched** television yesterday evening.
(past simple)

watched is the past simple:

I/we/you/they he/she/it	watched

B The past simple is often **-ed** (regular verbs). For example:

work → worked clean → cleaned start → started
stay → stayed arrive → arrived dance → danced

- I clean my teeth every morning. This morning I cleaned my teeth.
- Terry worked in a bank from 1986 to 1993.
- Yesterday it rained all morning. It stopped at lunchtime.
- We enjoyed the party last night. We danced a lot and talked to a lot of people.
The party finished at midnight.

Spelling (⇒ Appendix 5):

try → tried study → studied copy → copied
stop → stopped plan → planned

C Some verbs are *irregular* (≠ not regular). The past simple is *not* -ed. Here are some important irregular verbs (see also Appendix 2-3):

begin → began	fall → fell	leave → left	sell → sold
break → broke	find → found	lose → lost	sit → sat
bring → brought	fly → flew	make → made	sleep → slept
build → built	forget → forgot	meet → met	speak → spoke
buy → bought	get → got	pay → paid	stand → stood
catch → caught	give → gave	put → put	take → took
come → came	go → went	read → read /red/*	tell → told
do → did	have → had	ring → rang	think → thought
drink → drank	hear → heard	say → said	win → won
eat → ate	know → knew	see → saw	write → wrote

* pronunciation

- I usually get up early but this morning I got up at 9.30.
- We did a lot of work yesterday.
- Caroline went to the cinema three times last week.
- Jim came into the room, took off his coat and sat down.

Exercise 1 (passive)

Direction: Write sentences from the words in brackets (.....). Sentences 1-7 are present.

1. (the office/ clean/ every day)
....The office is cleaned every day.....
2. (these rooms/ clean/ every day?)
.....Are these rooms cleaned every day?.....
3. (glass/ make/ from sand)
.....
4. (stamps/ sell/ in a post office)
.....
5. (this room/ not / use/ very often)
.....
6. (we/ allow/ to park here?)
.....
7. (how/ this word/ pronounce)
.....

Sentences 8-15 are past.

8. (the office / clean / yesterday)
....The office was cleaned yesterday.....
9. (the house / paint / last month)
.....
10. (three people/ injure / in the accident)
.....
11. (my bicycle / steal / a few days ago)
.....
12. (when / this bridge / build?)
.....

13. (you / invite / to the party last week?)

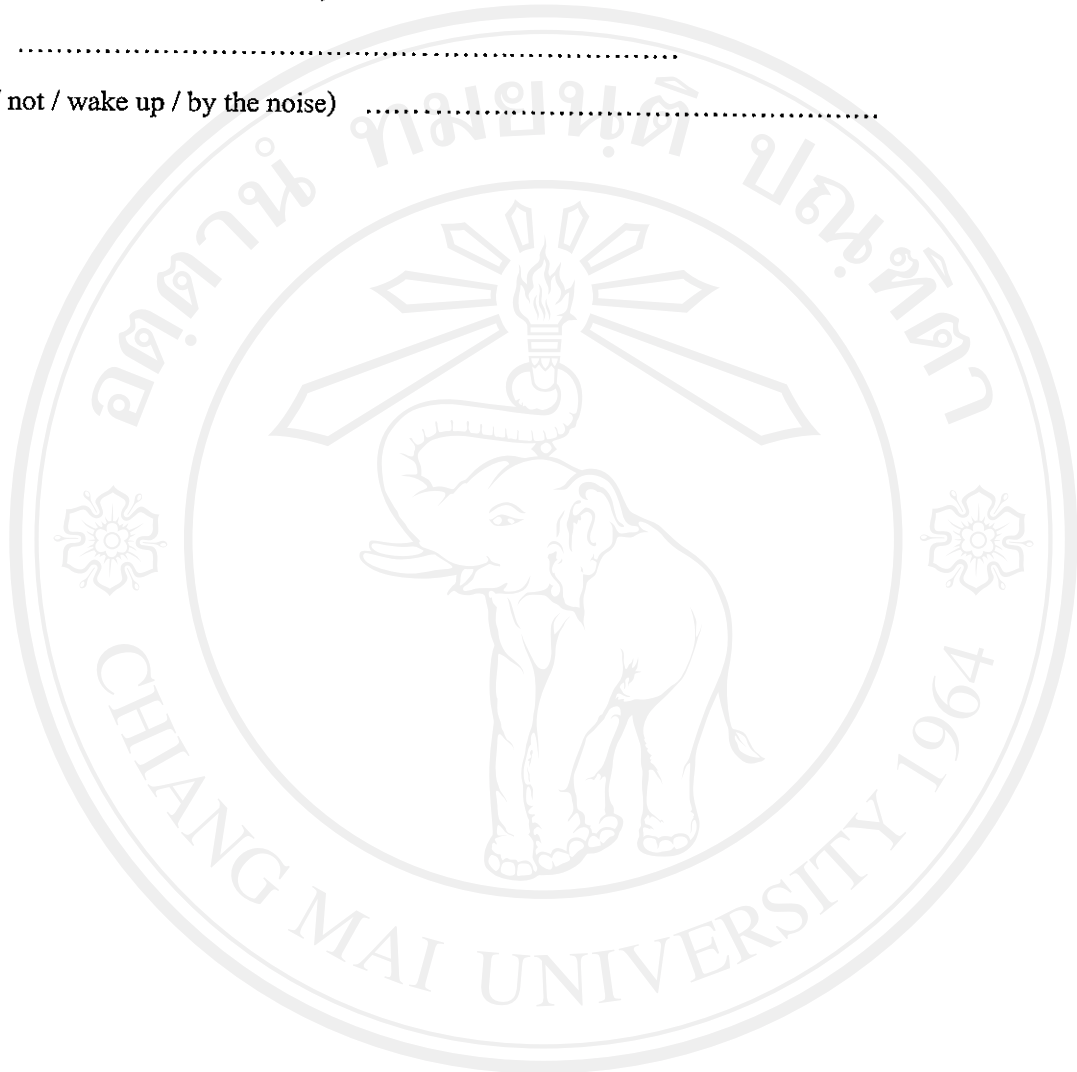
.....

14. (how / these windows / break?)

.....

15. (I / not / wake up / by the noise)

.....

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

Worksheet 1**Questions : Mae Hong Son**

1. What is the motto of Mae Hong Son?
2. Where is Mae Hong Son located?
3. Who established Mae Hong Son?
4. What are some of the names of the various hill tribes mentioned?
5. Why did Paga Mong choose Pang Moo to settlement?
6. How difficult is it to go to Mae Hong Son?
7. How is the weather?
8. Tell ways of life of people in Mae Hong Son. Use the guidelines below to help you.
 - Clothing
 - Resident
 - Buddhism ways
 - Activities
 - Architectural art

Handout 1

Direction : complete the information by choosing the given words.

slogan northwestern border line eastern mist
 beautiful Dan Lao Range encircles mountainous
 connects

“The land of the 1.....” is the motto of Mae Hong Son. This land hides itself among the 2.....landscape on the northwestern border of Thailand. It is encircled by huge mountain ranges.

Mae Hong Son located on the 3.....region of Thailand. Lying 928 kilometres from Bangkok, Mae Hong Son covers 13,184.4 square kilometres that is 4.....to Shan State of Myanmar by the 5.....on the border. Yuam River at the southern part connects to Tha Song Yang, Tak province. Dan Lao Range on the 6.....side is close to Mae Chaem and Hot of Chiangmai. Thnon Thongchai Range on the western side is next to the Shan State, Kaya State and Ko Tu Le State of Myanmar. Also the Salawin River is the 7.....between the two countries.

The mountainous area 8..... Mae Hong Son, and causes cold and hot conditions. Mae Hong Son area is divided into 7 districts. The 9.....of Mae Hong Son is: the three season of misty, alpine Kong Mu, green forest canopy, man of moral, 10.....tradition and the glorious of Maxican sunflower field.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright © by Chiang Mai University
 All rights reserved

The monologue.

Chiang Mai Sightseeing Tour

Temples & Cottage Industries

Daily : 8.30 a.m. to 5.00 p.m.

This tour includes a visit to the famous temples in Chiang Mai : Wat Chiang Man, Wat Suan Dok, Wat Chet Yot, Wat Phra That Doi Suthep; and a visit to Cottage Industries.

(Lunch included)

(On the coach)

Tourist Guide : Good morning.
Welcome to the "Chiang Mai Sightseeing Tour."
My name is Winda Waramit. And I'm your guide for this tour of our
.....

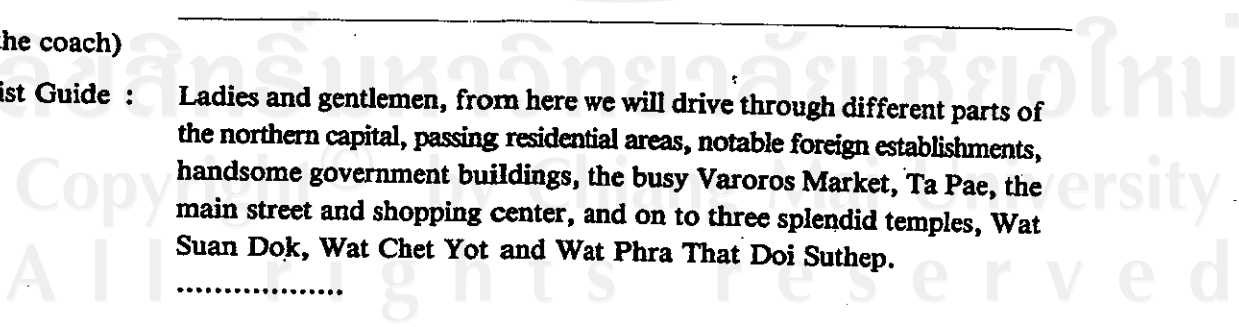
(At Wat Chiang Man)

Tourist Guide : This temple is Chiang Mai's _____
It was used as _____
_____.
It is famous for _____

_____.
The image is made of _____
.....

(On the coach)

Tourist Guide : Ladies and gentlemen, from here we will drive through different parts of the northern capital, passing residential areas, notable foreign establishments, handsome government buildings, the busy Varoros Market, Ta Pae, the main street and shopping center, and on to three splendid temples, Wat Suan Dok, Wat Chet Yot and Wat Phra That Doi Suthep.
.....

Task

Work in groups of six. Prepare a dialogue to talk about geography and history of Mae Hong Son by using the information from the northern travelling guide book and the expression in the monologue from the previous exercise. One student takes the role of a tourist guide and the other prepares to interrupt as the tourists.

Role card for a tourist guide.

You are a tourist guide. You are a guide for Mae Hong Son tour. You pick the tourists up on the coach to travel in Mae Hong Son. You talk about geography and history of Mae Hong Son briefly. Use the guidelines below to help you.

- history
- geography
- people
- way of life

Role card for five tourists.

You are tourists from America. You buy a trip from a tour agency to travel in Mae Hong Son. You will visit tourist attractions in Mae Hong Son. The tourist guide pick you up on a coach at the hotel. After that the guide talks about Mae Hong Son. You would like to know more information so you ask some questions with him by using the guidelines below to help you.

- food
- distance
- clothes
- activities

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวสุภาวดี วรรณทรกิจ	รหัส 4682189
วัน เดือน ปีเกิด	18 มิถุนายน 2520	
ที่อยู่ปัจจุบัน	9/1 หมู่ที่ 4 ถนนราษฎร์ดำรง ตำบลเวียงใต้ อำเภอป่าฝาง จังหวัดแม่ฮ่องสอน 58130	
ประวัติการศึกษา		
2542	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่	
ประวัติการทำงาน		
2542-2545	อาจารย์ 1 ระดับ 3 โรงเรียนขุนยวมวิทยา อำเภอขุนยวม จังหวัดแม่ฮ่องสอน	
2546-ปัจจุบัน	ครู คศ.1 โรงเรียนป่าฝางวิทยาคาร อำเภอป่าฝาง จังหวัดแม่ฮ่องสอน	

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University.
All rights reserved